Revista Numărul 28, Iunie 2012

ANNISAA

Frumuseţe & Valoare

سبحان الله العظيم

CUPRINS

Femei demne de urmat

Pagina 10

Tăfsir Surat Aş-Şams

Pagina 14

Înţelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în corectarea greşelilor oamenilor

Pagina 23

Supremaţia inconfundabilă

Pagina 30

Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

Pagina 36

Luna Rajab

Pagina 43

Profetul Salih, aleihi sallam

Pagina 51

Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, al doilea calif al Islamului

Pagina 55

Luna Shaban
Pagina 66
Povestiri Coranice
Pagina 74
Respectul părinţilor în Islam
Pagina 77
Ştiinţele hadith-ului
Pagina 82
Ingredientele unei căsătorii fericite
Pagina 86
Râul şi norii
Pagina 91
Apus de soare la Amarna
Pagina 94
Bolile copilăriei
Pagina 98
Bucătăria egipteană
Pagina 104
Dicţionar al termenilor islamici
Pagina 112
Reguli transliterare
Pagina 119

REDACȚIA ANNISAA

Gabriela Guettat

Redactor Şef

Gabriela Gharabli

Red. Şef Adjunct

Yasmin Dorina

Tehnoredactor

Alya Iacob

Redactor

Mariam Oana

Redactor

Umm Omar

Redactor

Umm Mariya

Redactor

Ionela Noour

Corector

COLABORATORI

Mioara Ghinia

Colaborator

Munir Karim

Senior editor

Adresa de email a Revistei Annisaa

revista_annisaa@ymail.com

Adresa blogului Revistei Annisaa

http://revistaannisaa.blogspot.com/

Adresa site-ului Revistei Annisaa

www.annisaa.ro

SURAT AL-BAYYINA

(Medinită [100]; 8 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Şi nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah,
cu credinţă curată şi statornică în religia Lui,
să împlinească Rugăciunea [As-Salat]
şi să achite Dania [Az-Zakat].
Şi aceasta este credinţa [comunităţii]
celei drepte.
Cei care nu cred dintre oamenii Cărţii,
ca şi idolatrii, în veci vor petrece
în focul Gheenei. Aceştia sunt cei mai răi
dintre toate făpturile.
Aceia care cred şi împlinesc fapte bune,
aceia sunt cei mai buni
dintre toate făpturile.

Alhamdullileh, a sosit şi această lună însorită de iunie, aşteptată cu multă nerăbdare, aducând pentru cititorii Revistei Annisaa un nou număr, cu articole scrise din inimă şi pline de lumină. InshaAllah, să fie pe placul lui Allah subhanahu wa ta'ala, luminând calea în căutarea ştiinţei tuturor celor care ne urmăresc şi ne citesc.

În aşteptarea lunii Ramadan, Revista Annisaa va publica, inshaAllah, începând cu luna viitoare, ediţia premergătoare, a pregătirii Postului acestei luni sacre. Apoi, va fi urmată de numărul special dedicat lunii Ramadan, încheind cu o ediţie la fel de deosebită, dedicată sărbătoririi Aid-ului Al-Fitr.

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să călăuzească paşii noştri pe Calea Sa cea Dreaptă, ferindu-ne de şoaptele Sheitan-ului, audhu billehi minnu! Amin!

Gabriela Guettat

Cu adevărat, toată închinarea şi slăvirea
I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
numai pe El Îl adorăm, numai la El
căutăm îndrumare şi numai Lui Îi cerem iertare;
numai la El găsim scăpare şi adăpost
împotriva răului din noi şi a răului
din acţiunile noastre.
Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala
îl călăuzeşte, nimeni şi nimic nu îl poate duce
în rătăcire, iar pe acela pe care Allah
subhanahu wa ta'ala îl rătăceşte, nimeni
şi nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.

Mărturisim că nu I se cuvine adorarea
decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
Unicul şi Singurul şi că Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam, este
Robul şi Trimisul Său!

Redacţia Annisaa

Încurajaţi prin cuvinte frumoase, pentru a fortifica sufletul şi cereţi prin dua:
„O, Allah! Îndepărtează această suferinţă! O, Stăpânul lumilor, adu însănătoşire, pentru că Tu eşti Vindecătorul! Nu există alt leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea, fără să mai rămână urmă de boală!”
Amin, Amin, Amin!
Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea:
„Pune mâna pe locul care te doare şi spune *«Bismilleh!»* (de 3 ori), apoi spune:
***«Caut adăpost la Allah şi în Măreţia Lui de răul pe care-l simt şi care mă apasă!»*” (de 7 ori)**
Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toţi fraţii şi surorile noastre care suferă de orice fel de durere!
Amin!

~ Un bun musulman nu îşi uită niciodată fraţii şi surorile care sunt în suferinţă. ~

Redacţia Annisaa

~ Femei demne de urmat ~
Soţiile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

~ de Gabriela Gharabli ~

Maymuna bint Al-Harith, radhi Allahu anha, s-a născut în anul 594, provenind dintr-o familie nobilă. Numele ei complet a fost Barra bint Al-Harith bint Huzn ibn Bajir ibn Riwayba ibn Abdullah ibn Hilal ibn Amir ibn Sa'sa'a Al-Hilaliyah.

Înainte de căsătoria cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, mai fusese căsătorită de două ori, divorţând de primul soţ înainte de acceptarea Islamului, ca apoi să rămână văduvă, după moartea celui de al doilea soţ.

Una dintre surorile sale, Umm Al-Fadl (Lubaba), radhi Allahu anha, care a fost mama lui Abdullah ibn Abbas şi soţia lui Al-Abbas ibn Abdul Muttalib, radhi Allahu anhum, unchiul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost a doua femeie care a îmbrăţişat Islamul, în aceeaşi zi cu buna sa prietenă, Khadija bint Khuwaylid, radhi Allahu anhunna. Ea a mai avut alte două surori, Asma şi Izza, şi surori vitrege, Asma bint Umays, soţia lui Jafar ibn Abu Talib, apoi a lui Abu Bakr, radhi Allahu anhum, Salma bint Umays, soţia lui Hamza «Leul lui Allah», Zaynab bint Khuzayma, «Umm Al-Muminin», radhi Allahu anhum.

Astfel, Maymuna, radhi Allahu anha, a fost una dintre «Ahl Al-Beyt – Oamenii casei», nu numai prin căsătoria cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, ci şi datorită descendenţei ei nobile.

Odată, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost întrebat cine sunt «Ahl Al-Beyt», iar el, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns:

„Familia lui Ali ibn Abu

Talib, familia lui Jafar ibn Abu Talib, familia lui Aqil ibn Abu Talib şi familia lui Al-Abbas ibn Abdul Muttalib."

Maymuna, radhi Allahu anha, îşi dorea foarte mult să devină soţia Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. În contextul acesta, a mers la sora ei, Umm Al-Fadl, şi la soţul acesteia, Al-Abbas, radhi Allahu anhum, să le ceară părerea. Al-Abbas, radhi Allahu anhu, a plecat imediat la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam – care se afla în satul Sarif, în timpul Pelerinajului mic, atunci când musulmanilor din Medina li s-a permis vizitarea oraşului Mecca, pentru efectuarea Umrei, sub condiţiile tratatului de la Hudaybiya – pentru a îi oferi mâna cumnatei sale.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a acceptat amabil şi cu noblеţe această propunere.

Atunci când Maymuna, radhi Allahu anha, a aflat răspunsul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a coborât de pe cămila pe care tocmai o călărea şi a spus:

„Cămila şi ceea ce se află pe ea sunt pentru Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam."

Căsătoria lor a avut loc în anul 7 H., la Sarif. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, avea 60 de ani, iar ea 36, acest mariaj ducând la consolidarea relaţiilor dintre el, salla Allahu aleihi wa sallam, şi oamenii influenţi din Mecca.

După ce căsătoria lor a avut loc, Allah subhanahu wa ta'ala a revelat următorul verset:

„O, Profetule! Noi îţi îngăduim ţie soţiile tale, cărora tu le dai zestre, precum şi pe acelea care se află sub stăpânirea dreptei tale, pe care Allah ţi le-a dăruit ca pradă, precum şi pe fiicele unchiului tău după tată şi pe fiicele mătuşii tale după tată, pe fiicele unchiului tău după mamă şi pe fiicele mătuşii tale după mamă, care au purces împreună cu tine şi asemenea orice femeie drept-credincioasă, dacă se dăruieşte ea însăşi Profetului, dacă primeşte Profetul să o ia în căsătorie, acesta este un privilegiu numai pentru tine, fără de [ceilalţi] drept-credincioşi. Noi ştim ceea ce le-am impus lor în privinţa soaţelor lor şi acelora pe care le stăpânesc dreptele lor, ca să nu fie nicio stân-

jeneală pentru tine, iar Allah este Iertător, Îndurător [*Ghafur, Rahim*]."

(Surat Al-'Ahzab, 33:50)

După căsătorie, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a schimbat numele, din Barra în Maymuna, ceea ce înseamnă «binecuvântată».

Maymuna, radhi Allahu anha, a trăit alături de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, aproximativ 3 ani, până la moartea lui, salla Allahu aleihi wa sallam, având mereu o fire blândă şi nicio neînţelegere între soţiile Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a fost legată de numele ei.

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Dintre noi toate, ea a fost cu cea mai mare frică de Allah şi a făcut cel mai mult pentru menţinerea legăturilor de familie."

Primele semne ale bolii Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, au apărut atunci când el, salla Allahu aleihi wa sallam, se afla în camera Maymunei, radhi Allahu anha, apoi a cerut permisiunea soţiilor să rămână în camera Aishei, radhi Allahu anha, unde a şi murit:

„S-a întâmplat în casa Maymunei când Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a simţit primele semne ale bolii. El, salla Allahu aleihi wa sallam, a cerut permisiunea soţiilor să stea în casa ei, a Aishei, radhi Allahu anhuna, pe perioada bolii. Ele i-au acordat permisiunea."

(relatat de Muslim)

După moartea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Maymuna, radhi Allahu anha, a rămas în Medina încă 40 de ani, fiind ultima soţie a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care s-a stins din viaţă.

A fost relatat de Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, că:

„«Profetul s-a căsătorit cu Maymuna atunci când el se afla în stare de Ihram, însă căsătoria s-a consumat după ce el a ieşit din această stare. Maymuna a murit la Sarif (o localitate lângă Mecca).»

Apoi a adăugat:

«Profetul s-a căsătorit cu Maymuna pe timpul Umrei Al-Qada' (Umra efectuată în locul Umrei pe care Profetul nu a putut-o termina din cauza păgânilor).»"

(relatat de Bukhari)

Maymuna, radhi Allahu anha, a murit în anul 674/51 H., la vârsta de 80 de ani, ea cerând să fie îngropată în locul unde s-a căsătorit cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, la Sarif.

Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulţumit de ea! Amin!

Allahu Alam

Tăfsir Surat Aș-Șams

de Ibn Kathir

Capitolul 91 – revelat în Mecca

~ tradus de Umm Omar ~

بِسْمِ ٱللَّهِ ٱلرَّحْمَـٰنِ ٱلرَّحِيمِ

وَٱلشَّمْسِ وَضُحَىٰهَا (١) وَٱلْقَمَرِ إِذَا تَلَىٰهَا (٢) وَٱلنَّهَارِ إِذَا جَلَّىٰهَا (٣)
وَٱلَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰهَا (٤) وَٱلسَّمَآءِ وَمَا بَنَىٰهَا (٥) وَٱلْأَرْضِ وَمَا طَحَىٰهَا (٦)
وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّىٰهَا (٧) فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَىٰهَا (٨) قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّىٰهَا (٩)
وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّىٰهَا (١٠) كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَىٰهَآ (١١) إِذِ ٱنۢبَعَثَ أَشْقَىٰهَا (١٢)
فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ ٱللَّهِ نَاقَةَ ٱللَّهِ وَسُقْيَـٰهَا (١٣)
فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُم بِذَنۢبِهِمْ فَسَوَّىٰهَا (١٤) وَلَا يَخَافُ عُقْبَـٰهَا (١٥)

Bismillehi_rrahmaani_rrahiim

„1. We_şşemsi we **dh**u**h**aaha

2. We_l**q**ameri idhaa telaahaa

3. We_nnehaari idhaa gelleehaa

4. We_lleyli idhaa yeghşaahaa

5. We_ssemaa'i we maa benaahaa

6. We_laar**dh**i we maa **t**a**h**aahaa

7. We nefsi_we maa seuuaahaa

8. Feaalhamehaa fugiurahaa we te**q**uaahaa

9. **Q**ad aafle**h**e men_zakkaahaa

10. We **q**ad khaabe min_dessaahaa

11. Kedhdhebet themuudu bi**t**aghuuahaa

12. Iidhi_enbe'**aa**the aaşq**q**aahaa

13. Fe**q**aale_lehum rasuulu_llahi naa**q**ate_llahi we

su**q**yaahaa

14. Fekedhdhebuuhu fe**'aaq**aruuhaa fedemdeme **'aa**leyhim rabbuhum bidhenbihim feseuuaahaa

15. We la yekhaafu **'auq**baahaa!"

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

„1. Pe Soare şi pe strălucirea lui

2. Şi pe Luna care îi urmează!

3. Pe ziua care îl face să strălucească

4. Şi pe noaptea care îl acoperă!

5. Pe cer şi pe ceea ce l-a înălţat

6. Şi pe pământ şi pe ceea ce l-a făcut întins!

7. Şi pe suflet şi pe ceea ce l-a plăsmuit

8. Şi i-a insuflat lui nelegiuirea sa şi evlavia sa!

9. Izbândeşte cel care-l curăţeşte

10. Şi pierdut este cel care-l strică!

11. A învinuit de minciună [neamul] Thamud, prin trecerea măsurii,

12. Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei.

13. Trimisul lui Allah le-a zis lor: «Este cămila lui Allah, adăpaţi-o!»

14. Însă ei l-au socotit mincinos şi au junghiat-o. Şi Domnul lor s-a mâniat pe ei pentru păcatul lor şi a trimis asupra lor [pedeapsă], cuprinzându-i pe toţi,

15. Fără ca El să Se teamă de urmare!"

Recitarea Surei Aş-Şams wa Duhaha, în Rugăciunea de Isha

Acest lucru a fost deja menţionat în hadith-ul lui Jabir, care a fost înregistrat în cele două *Sahih*. În acel hadith, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus lui Muadh:

„De ce nu te rogi recitând versetele Al-'A'la (Surat 87), Aş-Şams (Surat 91) şi Al-Layl (Surat 92)?"

(relatat de Muslim)

Allah subhanahu wa ta'ala jură pe propria Sa Creaţie că cel care se curăţeşte va fi învingător, iar cel care este corupt va eşua

Mujahid a spus că:

„«1. Pe Soare şi pe strălucirea lui»

înseamnă: pe lumina lui.”

(*Fath Al-Bari* şi Muslim)

Qatada a spus:

„«...pe strălucirea lui»

semnificând: toată ziua.”

(At-Tabari)

Ibn Jarir a spus:

„Opinia corectă este ceea ce a fost spus; Allah subhanahu wa ta’ala jură pe Soare şi pe lumina zilei, pentru că lumina clară a soarelui este în timpul zilei.”

„Şi pe Luna care îi urmează!”

Mujahid a spus:

„Îl urmează (pe Soare).”

(At-Tabarani)

Al-Awfi a relatat de la Ibn Abbas:

„«Şi pe Luna care îi urmează!»

semnificând: urmează ziua.”

(At-Tabarani)

Qatada a spus:

„«care îi urmează» se referă la noaptea hilal (noua semilună). Atunci când apune soarele, se vede hilal.”

(At-Tabarani)

Cu privire la:

„Pe ziua care îl face să strălucească”,

Mujahid a spus:

„Atunci când se aprinde.”

(At-Tabarani)

Astfel, Mujahid a zis:

„Pe ziua care îl face să strălucească”

„Aceasta este similar cu declaraţia lui Allah subhanahu wa ta’ala:

«Şi pe zi, când se luminează»

(Surat Al-Layl, 92:2)”

Apoi, cu privire la:

„Şi pe noaptea care îl acoperă!”,

au spus că aceasta se referă la soare, atunci când este acoperit, în timpul în care el dispare şi orizontul devine întunecat.

„Pe cer şi pe ceea ce l-a înălţat”

„Înţelesul, aici, poate fi folosit cu un scop descriptiv, semnificând: *«pe cer şi pe construcţia sa».* Aceasta a fost spusă de Qatada. Poate semnifica şi *«pe cer şi pe Creatorul său».*” Acest lucru a fost afirmat de Mujahid.

(At-Tabarani)

Ambele puncte de vedere sunt interdependente, iar *construcţia* înseamnă *înălţarea*.

Aceasta este aşa cum spune Allah subhanahu wa ta’ala:

„Iar cerul l-am înălţat cu puterea Noastră şi Noi îl lăr-

gim."

(Surat Adh-Dhariyat, 51: 47),

semnificând: cu putere.

„Iar cerul l-am înălţat cu puterea Noastră şi Noi îl lărgim. ~ Iar pământul l-am întins şi ce frumos l-am netezit!"

(Surat Adh-Dhariyat, 51:47-48)

De asemenea, este similar cu declaraţia lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Şi pe pământ şi pe ceea ce l-a făcut întins!"

Mujahid a spus:

„Tahaha înseamnă ceea ce El a întins."

(At-Tabari)

Al-Awfi a relatat de la Ibn Abbas:

„«Şi Ma Tahaha», aceasta înseamnă ceea ce El a creat în el (pământ)."

(At-Tabari)

Ali ibn Abu Talha a relatat de la Ibn Abbas, care a spus:

„«Tahaha» semnifică ceea ce El a proporţionat."

(At-Tabarani)

Mujahid, Qatada, Ad-Dahhak, As-Suddi, Ath-Thawri, Abu Salih şi Ibn Zayd au zis:

„«Tahaha» semnifică ceea ce El a întins."

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Şi pe suflet şi pe ceea ce l-a plăsmuit"

semnificând: El, Preaînaltul, l-a creat solid şi bine-proporţionat, în relaţie cu natura sa (Fitra).

Aceasta este după cum Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Ridică-ţi faţa ta spre Religia cea adevărată! Această [religie] este firea [creată de] Allah, după care El i-a creat pe oameni. Nu există schimbare în creaţia lui Allah."

(Surat Ar-Rum, 30:30)

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Fiecare copil este născut într-o stare de «fitra», apoi părinţii lui îl fac pe el evreu, creştin sau zoroastru. Aceasta este aşa cum animalul are puiul său perfect. Vedeţi o mutilare în el?"

(relatat de Bukhari şi Muslim)

În *Sahih Muslim*, a fost relatat de la Iyad ibn Himar Al-Mujashi'i că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Allah Atotputernicul şi Măreţul spune:

«Într-adevăr, am creat pe

robii Mei Hunafa (ca monoteişti), dar apoi răul a venit la ei şi i-a distras de la religia lor.»"

(relatat de Muslim)

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Şi i-a insuflat lui nelegiuirea sa şi evlavia sa!",

semnificând: El, Preaînaltul, i-a arătat păcatul lui şi Taqwa Sa. Aceasta înseamnă că Allah subhanahu wa ta'ala a clarificat aceasta pentru el şi El, Preaînaltul, l-a ghidat spre ceea ce i-a fost ordonat. Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Şi i-a insuflat lui nelegiuirea sa şi evlavia sa!".

„El, Preaînaltul, i-a explicat binele şi răul (sufletului)."

(At-Tabari)

Mujahid, Qatada, Ad-Dahhak şi Ath-Thawri au spus la fel.

(At-Tabari)

Sa'id ibn Jubayr a spus:

„El, Preaînaltul, l-a inspirat să vadă binele şi răul."

Ibn Zayd a zis:

„El, Preaînaltul, a făcut Fujur şi Taqwa în interiorul lui."

(At-Tabari)

Ibn Jarir a înregistrat de la Abu Al-Aswad Ad-Dili, care a spus:

„Imran ibn Husyan mi-a zis:

«Credeţi că ceea ce fac oamenii şi ceea ce se străduiesc ei să facă este prestabilit sau predestinat pentru ei, sau este un lucru care a fost scris după ce Mesajul a venit la ei de la Profet şi atunci va fi o dovadă împotriva lor?»

Eu am răspuns:

«Mai degrabă, este ceva predestinat pentru ei.»

Apoi, el a spus:

«Este o nedreptate.»

Apoi, m-am speriat de el (de ceea ce avea să îmi spună) şi i-am zis:

«Nu este nimic în afară de ceea ce El (Allah) a creat şi deţine în Mâinile Sale. El nu este întrebat despre ceea ce face, în timp ce ea (creaţia Lui) vor fi întrebaţi.»

Apoi, el (Imran) a spus:

«Fie ca Allah să te îndrume! Te-am întrebat despre aceasta numai pentru a te informa că un bărbat din tribul Muzaynah sau Juhaynah a venit la Mesagerul lui Allah şi l-a întrebat:

„Mesager al lui Allah, consideri că faptele şi străduinţele oamenilor sunt prescrise şi scrise pentru ei de qadr (destin), sau este ceva ce a fost scris numai după ce Mesajul a venit la ei, prin Profeţii lor, atunci când

acesta va fi o dovadă împotriva lor?"

El (Profetul) a răspuns:

„Mai degrabă, este ceva predestinat pentru ei."

Așa că omul a spus:

„Atunci, la ce folosesc acțiunile noastre?"

Profetul a răspuns:

„Orice a creat Allah pentru unul din cele două (Paradis sau Iad), tot El va ușura pentru acesta (să îl obțină). Dovada este în Cartea lui Allah:

Și pe suflet și pe ceea ce l-a plăsmuit ~ Și i-a insuflat lui nelegiuirea sa și evlavia sa!"»"

(At-Tabari)

De asemenea, Ahmad și Muslim au relatat acest hadith.

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„9. Izbândește cel care-l curățește

10. Și pierdut este cel care-l strică!"

Aceasta poate semnifica faptul că oricine se purifică prin supunere față de Allah subhanahu wa ta'ala, va reuși. Similar cu aceasta, Qatada a spus:

„Se curăță de caracteristicile vrednice de dispreț."

De asemenea, similar cu aceasta, a fost relatat de la Mujahid, Ikrima și Sa'id ibn Jubayr:

„10. Și pierdut este cel care-l strică!"

semnifică: a îl ascunde. Aceasta înseamnă că îl face plictisitor, nu îl ia în considerare, neglijând a îi permite să primească îndrumare. Îl tratează în acest fel până când face acte de nesupunere și abandonează supunerea față de Allah subhanahu wa ta'ala.

De asemenea, poate semnifica faptul că într-adevăr, acela căruia Allah subhanahu wa ta'ala i-a purificat sufletul a reușit, iar cel care nu a fost purificat a eșuat. Aceasta este ceea ce a fost relatat de Al-Awfi și Ali ibn Abu Talha, de la Ibn Abbas, radhi Allahu anhu.

(At-Tabari)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a zis:

„Mesagerul lui Allah obișnuia să se oprească ori de câte ori recita aceste versete:

«Și pe suflet și pe ceea ce l-a plăsmuit ~ Și i-a insuflat lui nelegiuirea sa și evlavia sa!»

Apoi spunea:

«O, Allah! Dă sufletului meu ceea ce este bun! Tu ești Protectorul și Stăpânul lui și ceea ce este bun să îl purifice.»"

(At-Tabari)

Într-un alt hadith, Imam Ahmad a înregistrat că Zayd ibn Arqam a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„«O, Allah! Cu adevărat, la Tine caut refugiu de slăbiciune, lene, senilitate, laşitate, avariţie şi de chinul din mormânt. O, Allah! Dă sufletului meu ceea ce este bun şi purifică-l, Tu eşti cel mai bun să îl purifici. Tu eşti Protectorul şi Stăpânul lui. O, Allah! Cu adevărat, caut refugiu la Tine de o inimă care nu este umilă, un suflet care nu este satisfăcut, cunoştinţa care nu are beneficii şi suplicaţia care nu are răspuns.»

Apoi, Zayd a spus:

«Mesagerul lui Allah obişnuia să ne înveţe acestea (cuvintele) şi noi, acum, te învăţăm pe tine.»”

Acest hadith este înregistrat şi de Muslim.

Respingerea neamului Thamud şi distrugerea lor de către Allah subhanahu wa ta’ala

„11. A învinuit de minciună [neamul] Thamud, prin trecerea măsurii,

12. Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei.

13. Trimisul lui Allah le-a zis lor: «Este cămila lui Allah, adăpaţi-o!»

14. Însă ei l-au socotit mincinos şi au junghiat-o. Şi Domnul lor s-a mâniat pe ei pentru păcatul lor şi a trimis asupra lor [pedeapsă], cuprinzându-i pe toţi,

15. Fără ca El să Se teamă de urmare!”

Allah subhanahu wa ta’ala ne informează că neamul Thamud a respins Mesagerii lor, aleihum sallam, din cauza nedreptăţii şi a păcatelor pe care le practicau. Aceasta a fost spus de Mujahid, Qatada şi alţii.

(At-Tabari)

Prin urmare, acest lucru a dus la o respingere (în inimile lor) a îndrumărilor şi convingerilor cu care Mesagerii, aleihum sallam, au venit la ei.

„Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei.”

semnificând: persoana cea mai rea din trib, şi aceasta era Qudar ibn Salif, cel care şi-a ucis cămila. El era liderul tribului Thamud şi cel la care se referă Allah subhanahu wa ta’ala în versetul:

„Însă, ei l-au chemat pe

tovarăşul lor şi el a luat [sabia sa] şi a ologit-o."

(Surat Al-Qamar, 54:29)

Acesta era un om puternic, cel mai respectat dintre toţi. Era dintr-un neam nobil, fiind şi un lider respectat. Aceasta a fost înregistrată de Imam Ahmad, de la Abdullah ibn Zam'a. El a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ţinut o predică în care a menţionat cămila şi pe cel care a ucis-o. Apoi, a zis:

«12. Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei.»

„Un bărbat puternic, care era invincibil în tribul său, aşa cum era Abu Zam'a, a mers înaintea ei."

(relatat de Ahmad)

Acest hadith a fost înregistrat de Bukhari, în cartea sa de Tăfsir, şi de Muslim, în *Descrierea Iadului*. Tirmidhi şi Nasa'i au înregistrat acest hadith în *Sunan,* în cărţile de Tăfsir.

Povestea cămilei lui Salih

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„13. Trimisul lui Allah le-a zis lor", se referă la Salih, aleihi sallam.

„Este cămila lui Allah,"

semnificând: „Feriţi-vă a face vreun rău cămilei lui Allah."

„adăpaţi-o!"

semnificând: „nu o împiedicaţi să bea, pentru că i s-a dat o zi să bea şi vouă vi s-a dat o zi să beţi, aşa cum bine ştiţi."

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„14. Însă ei l-au socotit mincinos şi au junghiat-o.",

semnificând că ei au respins ceea ce el a adus. Acest lucru a dus la uciderea cămilei pe care Allah subhanahu wa ta'ala a scos-o dintr-o piatră, ca semn împotriva lor.

„Şi Domnul lor s-a mâniat pe ei pentru păcatul lor şi a trimis asupra lor [pedeapsă],"

semnificând: El, Preaînaltul, va fi mânios pe ei şi îi va distruge.

„cuprinzându-i pe toţi,"

semnificând: „Allah subhanahu wa ta'ala i-a pedepsit pe toţi la fel."

Qatada a spus:

„Am înţeles că liderul tribului Thamud nu a ucis cămila decât în momentul în care toţi cei din trib, tineri, bătrâni, femei şi bărbaţi, i s-au supus lui. Prin urmare, atunci când toţi au ajutat la uciderea ei, Allah subhanahu wa ta'ala i-a distrus

pe toţi, cu aceeaşi pedeapsă, pentru păcatul lor."

(Tabari)

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Fără ca El să Se teamă",

verset ce a fost recitat şi ca

„Deci, fără ca El să Se teamă de urmare!"

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Allah nu Se teme de nicio consecinţă din partea celorlalţi."

(At-Tabari)

Mujahid, Al-Hasan, Bakr ibn Abdullah Al-Muzani şi alţii au spus la fel.

Acesta este sfârşitul Tăfsir-ului Surei Aş-Şams şi toate laudele şi mulţumirile I se cuvin lui Allah subhanahu wa ta'ala.

Allahu Alam

Înţelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în corectarea greşelilor oamenilor

~ tradus de Alya Iacob ~

Modul de corectare a greşelilor, pentru ca acestea să nu conducă la greşeli mai mari

Este cunoscut faptul că Islamul permite alegerea celui mai mic rău dintre două rele, cu scopul de a respinge răul cel mai mare. Deci, da'iyah poate păstra secretul unei greşeli mai mici, pentru a se evita o greşeală mai mare.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a păstrat tăcerea în ceea ce îi privea pe munafiqun şi nu i-a executat, chiar dacă necredinţa lor era bine ştiută. El, salla Allahu aleihi wa sallam, a răbdat insultele acestora, pentru ca oamenii să nu spună: *„Mohammed îi ucide."*

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a distrus statuetele din Ka'aba, din consideraţie faţă de neamul Quraish, deoarece era prea devreme pentru a lua această decizie şi perioada Jahiliyyei abia apusese. El, salla Allahu aleihi wa sallam, se temea că aceasta ar putea fi prea mult pentru ei, aşa că a lăsat-o aşa cum era, chiar dacă ea conţinea un element *zulm* (greşit). Înainte de aceasta, Allah subhanahu wa ta'ala a spus să nu insultăm zeii mushrikinilor – chiar dacă aceasta era o formă de închinare total greşită – pentru ca aceştia, la rândul lor, să nu-L insulte pe Allah Preaînaltul, aceasta fiind cea mai gravă greşeală.

Un îndrumător poate păstra tăcerea asupra unui lucru greşit, poate amâna mustrarea sau poate schimba modul de abordare, dacă el crede că prin acest lucru se va evita un rău sau o greşeală mai mare. Acest fapt nu este considerat a fi o deficienţă sau o neglijenţă, atâta

timp cât intenţia lui este sinceră şi nu se teme de nimeni, cu excepţia lui Allah subhanahu wa ta'ala, iar el a făcut acest lucru numai în interesul Islamului şi nu laşitatea l-a oprit să spună sau să facă ceva, în privinţa acelei greşeli.

Trebuie reţinut faptul că ceea ce provoacă mai mult rău, este atunci când o greşeală este corectată cu un zel necontrolat.

Înţelegerea naturii umane de la care a pornit greşeala

Există câteva greşeli care nu pot fi eradicate total, pentru că în acest mod au fost oamenii creaţi de către Allah subhanahu wa ta'ala, ei fiind supuşi greşelii. Este posibil să se reducă din greşeală, dar a se încerca să se corecteze aceasta în totalitate, poate conduce la o extremă, care nu este deloc bună, putând însemna dezastru. Acesta este cazul femeii, care are un comportament schimbător.

În acest sens, Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Femeia a fost creată dintr-o coastă şi ea nu se va purta în mod constant la fel faţă de tine. Aşadar, dacă îţi doreşti să te bucuri de compania ei, atunci bucură-te de aceasta, în ciuda curbării ei şi nu încerca să o îndrepţi, că se va rupe, iar ruperea sa înseamnă divorţul de ea."

(relatat de Muslim)

De asemenea, Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„(...) Vă sfătuiesc să aveţi grijă de femei, pentru că ele au fost create dintr-o coastă şi cea mai strâmbă parte a acesteia este cea de sus. Dacă încercaţi să o îndreptaţi, o veţi rupe, iar dacă o lăsaţi, ea va rămâne strâmbă. De aceea, vă cer să aveţi grijă de femei!"

(relatat de Bukhari)

Ibn Hajar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Cuvintele «a trata femeile cu blândeţe» indică faptul că trebuie să le îndreptăm comportamentul cu blândeţe, pentru că, dacă se merge la extrem cu această încercare, «le putem rupe», iar dacă le lăsăm aşa, vor rămâne «strâmbe»...

Ceea ce învăţăm de aici este că noi nu trebuie să le lăsăm «strâmbe», dacă ele merg din-

colo de naturalul aşteptat, comit păcate sau îşi neglijează îndatoririle. Aceasta înseamnă că le putem lăsa aşa, atunci când este vorba de aspectele admise. De asemenea, din acest hadith învăţăm că o apropiere blândă câştigă şi deschide inimile oamenilor. La fel, învăţăm să tratăm cu blândeţe femeile şi să fim răbdători cu ele, din cauza curbării lor. Oricine insistă să impună drepturile pe care le are asupra acestora, nu va beneficia de ele, de aceea bărbatul nu se poate bucura de plăcerea de a trăi lângă o femeie şi să fie sprijinul său în viaţă, pentru că aceasta ar fi ca şi cum ar spune:

«Nu te poţi bucura de compania ei decât dacă stai cu ea.»"

(Fath, 9:954)

A face distincţie între greşelile care încalcă limitele Islamului şi cele care afectează alte persoane

Dacă Islamul ne este mai drag decât propria persoană, atunci trebuie să îl apărăm, să acţionăm mai mult decât atunci când cineva atacă *eul* nostru. Despre persoana care, atunci când este insultată, se supără, iar atunci când cineva îi insultă propria sa religie, nu se supără de dragul lui Allah subhanahu wa ta'ala, putem spune că nu a cunoscut, cu siguranţă, adevăratul Islam.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să îi ierte pe cei care greşeau şi în mod special pe beduini, în acest fel înmuindu-le inimile şi îndreptându-i pe drumul cel bun. Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Odată, mergeam cu Profetul lui Allah, iar el purta o manta din Najram, cu margini groase. Un beduin a tras cu forţă burda (mantaua) Profetului, atât de tare încât am putut observa urme pe umărul său, din cauza forţei cu care a fost trasă. Beduinul a spus:

«O, Mohammed, dă-mi ceva din bogăţia pe care Allah ţi-a dat-o.»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a întors spre el, a zâmbit şi a ordonat să îi fie dat ceva."

(relatat de Bukhari)

Însă, dacă greşeala avea legătură cu religia, atunci Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, era foarte supărat.

De asemenea, mai sunt şi alte aspecte care trebuie luate

în considerare, atunci când se corectează greşelile oamenilor, printre care:

❖ să se facă o distincţie între greşelile minore şi majore, aşa cum Islamul face distincţie între păcatele minore şi păcatele majore; să se facă o distincţie între o persoană care are o mulţime de fapte bune (care, inshaAllah, vor anula mai mult sau mai puţin greşeala ei) şi un păcătos.

Oamenii pot lua apărarea celor care au făcut fapte bune şi nu vor lua apărarea celor care au făcut fapte rele. Acest lucru s-a întâmplat şi cu Abu Bakr, radhi Allahu anhu, aşa cum este ilustrat în următorul hadith:

Asma bint Abu Bakr, radhi Allahu anha, a spus:

„Eram cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ca pelerini, şi atunci când am ajuns la Al-Araj, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a oprit să se odihnească şi noi ne-am oprit cu el. Aisha s-a aşezat lângă Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, iar eu m-am aşezat lângă tatăl meu (Abu Bakr). Animalul de călărie, pe care Abu Bakr şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, îl împărţeau, era al unui sclav al lui Abu Bakr. Abu Bakr s-a aşezat şi l-a aşteptat să vină din urmă, iar atunci când acesta a venit, nu avea cu el cămila. Abu Bakr a întrebat:

«Unde este cămila?»

Sclavul a răspuns:

«Am pierdut-o ieri.»

Abu Bakr a întrebat:

«Ai pierdut o cămilă?»

Şi a început să îl lovească. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zâmbit şi a spus:

«Uitaţi-vă la ce face această persoană care se află în stare de sacralitate (îmbrăcată cu ihram, pentru Hajj).»

Ibn Abu Rizmah a zis:

«Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a spus nimic, cu excepţia cuvintelor:

„«Uitaţi-vă ce face acest om, care este în stare de sacralitate (purtând ihram).»

El zâmbea, atunci când a rostit aceste cuvinte.”

(relatat de Abu Dawud)

❖ să se diferenţieze între persoana care face greşeli în mod repetat şi persoana care greşeşte pentru prima dată;

❖ să se diferenţieze între persoana care face greşeli în mod frecvent şi persoana ca-

re greşeşte rar;

❖ să se diferenţieze între persoana care face greşeli în mod evident, fără a se feri şi persoana care încearcă să îşi ascundă greşelile;

❖ să se acorde atenţie cazurilor în care cel care a greşit nu are o credinţă puternică; în acest caz, persoana care încearcă să îi corecteze greşelile, nu trebuie să fie dură;

❖ să se ia în considerare statutul şi autoritatea persoanei care a greşit.

Modul în care este mustrat un copil trebuie să fie adecvat vârstei acestuia

Bukhari a relatat că Hasan ibn Ali, radhi Allahu anhu, a luat o curmală din cele pentru caritate şi a băgat-o în gură. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Scoate-o afară. Nu ştii că nu mâncăm nimic din ceea ce oferim ca sadaqa?”

(relatat de Bukhari)

Tabarani a relatat de la Zaynab bint Abu Salama, radhi Allahu anha, că a intrat peste Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, în timp ce acesta făcea ghusl. Ea, radhi Allahu anha, a spus:

„A luat apă în mâna sa şi m-a stropit pe faţă, spunând:

«Pleacă de aici, prostuţo!»”

(*Al-Mu'jam al-Kabir*. Al-Haythami a spus că lanţul este hasan, *Al-Majma'*)

Este clar că vârsta copilului nu trebuie să ne oprească de la a-i corecta greşelile, din contră, făcând aceasta, îi vom oferi o bună educaţie, rămânându-i imprimată în memorie, beneficiind de ea în viitor. Primul hadith arată cum copilul este învăţat să se teamă de Allah subhanahu wa ta'ala şi să se abţină de la a folosi ceva care este destinat altora, iar al doilea hadith arată cum acesta învaţă bunele maniere, să ceară permisiunea de a intra şi să nu privească la awrah altor persoane.

Un alt exemplu privind corectarea greşelilor copiilor este povestea băiatului Omar ibn Abu Salama, radhi Allahu anhu.

Bukhari a relatat:

„Eram un băiat aflat în grija Profetului şi mâinile mele erau în toate farfuriile, în timp ce mâncam. De aceea, Mesagerul lui Allah mi-a spus:

«Băiete! Pomeneşte Numele lui Allah şi mănâncă cu mâna

dreaptă şi numai din felurile de mâncare care se află în faţa ta.»

Din acel moment, am mâncat numai în acest fel."

(Fath, nr. 5376)

Observăm faptul că, atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a corectat băiatul, pentru că umbla în toată mâncarea, a făcut-o prin cuvinte scurte şi clare, lucru care a făcut uşor pentru copil să îşi amintească şi să înţeleagă; efectul acestora a rămas în inima băiatului pentru o viaţă întreagă, aşa cum şi el a spus:

„În acest mod am mâncat, din acel moment."

Consilierea cu prudenţă a femeilor fără mahram, pentru ca sfatul să nu fie înţeles greşit şi pentru ca fitna să fie evitată

Niciun tânăr nu trebuie să folosească drept pretext pentru a vorbi cu o femeie fără mahram corectarea greşelii acesteia sau învăţarea ei.

Cât de des acest lucru conduce la dezastru!

Atunci când este vorba de corectat greşeala unei femei, un rol important în acest sens îl au femeile şi oamenii în vârstă, care pot ajuta. Cel care doreşte să impună ceea ce este bun şi să interzică ceea ce este rău, trebuie să acţioneze în conformitate cu rezultatul aşteptat, după corectarea greşelii. Dacă consideră că acestea vor beneficia de rezultat, atunci el trebuie să vorbească; în caz contrar, ar trebui să se abţină şi să nu vorbească cu femei ignorante, care îi pot aduce acuzaţii false, persistând în greşeli. Statutul societăţii în general şi statutul celui care impune ceea ce este bun şi interzice ceea ce este rău, în particular, au un rol fundamental în succesul eforturilor de a corecta greşeli, de a transmite mesajul sau de a stabili dovezi.

Ubaid, sclavul eliberat de Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a relatat că Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a întâlnit în drum spre moschee o femeie care purta parfum. El a întrebat-o:

„«Sclavă a lui Al-Jabbar, unde mergi?»

Ea a răspuns:

«La moschee.»

El a întrebat:

«Şi ţi-ai dat cu parfum pentru aceasta?»

Ea răspuns:

«Da.»

El a zis:

«L-am auzit pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Dacă o femeie îşi dă cu parfum şi apoi merge la moschee, Allah nu îi va accepta Rugăciunile până când nu va face ghusl.”»”

(relatat de Ibn Majah)

Conform *Sahih*-ului, Ibn Khuzaymah a relatat:

„O femeie a trecut pe lângă Abu Huraira şi parfumul acesteia l-a copleşit. El i-a spus:

«Unde mergi, sclavă a lui Al-Jabbar?»

Ea a răspuns:

«La moschee.»

El a întrebat:

«Ţi-ai dat cu parfum?»

Ea a răspuns:

«Da.»

El a spus:

«Mergi înapoi şi fă ghusl, pentru că l-am auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând că Allah nu acceptă Rugăciunea niciunei femei care merge la moschee şi şi-a dat cu parfum, până când nu se întoarce şi face ghusl.»”

(relatat în *Sahih Ibn Khuzaymah*; Albani a spus că este hadith hasan)

Este foarte important ca o persoană să respecte câteva reguli, în ceea ce priveşte corectarea greşelilor:

❖ *Să nu devină preocupată cu găsirea simptomelor, în timp ce se neglijează corectarea cauzei greşelii;*

❖ *Să nu se exagereze în privinţa greşelii;*

❖ *Să nu se meargă până la extreme pentru a dovedi greşeala, sau a nu se încerca o recunoaştere forţată a vinovăţiei celui care a greşit;*

❖ *Să nu se acorde suficient timp pentru corectarea greşelii, mai ales în cazul în care persoana în cauză a fost obişnuită să facă acest lucru pentru o perioadă lungă de timp, perioadă în care se caută consilierea şi corectarea greşelii;*

❖ *Să nu-l facă pe cel care a greşit să se simtă ca un inamic, pentru că scopul este de a câştiga oamenii, nu de a concura cu ei.*

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Supremaţia inconfundabilă
Expuneri asupra Islamului

Scrieri selectate ale Sheikh-ului Al-Islam Ad-Din ibn Taymiyya,
compilate şi traduse de Mohammed Abdul-Haqq Ansari
(continuare)
~ tradus de Alya Iacob ~

Locul revelării (wahi)

Lucrurile acestei lumi, obiectele de studiu, cum sunt, spre exemplu, cele folosite în medicină, matematică şi comerţ, sunt cunoscute prin intermediul raţiunii. Însă, adevărul despre lucrurile divine este cunoscut de noi numai prin intermediul Profeţilor, aleihum sallam. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a cunoscut cel mai bine şi a fost cel mai în măsură pentru a ni le expune. De asemenea, la acel timp, a avut argumente raţionale pentru aceste lucruri divine. Argumentele şi declaraţiile Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, stau la baza acestora.

Cunoaşterea se mai bazează şi pe reprezentarea a tot ceea ce a fost posibil, ea fiind transmisă, aşa cum am mai spus, Profeţilor, aleihum sallam. Există o parte a cunoştinţelor pe care le putem obţine şi din alte surse, de exemplu, cele care includ problemele acestei lumi, aşa cum sunt obiectele de studiu ale medicinii, matematicii, agriculturii şi comerţului.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, este deasupra tuturor oamenilor în cunoaştere, voinţă şi competenţă – lucruri necesare pentru a-şi îndeplini perfect **misiunea** cu care a fost trimis. Oricare altă persoană care are lipsuri în cunoaştere, are idei deformate asupra lucrurilor sau nu are chemare pentru a predica, neavând suficientă putere în a-şi expune ideile în mod clar şi ferm, caută altceva.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a adus argumente raţionale pentru a susţine adevărul spuselor sale. Coranul cel Nobil este plin de argumente raţionale şi de dovezi clare, cu privire la realităţile divine. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, doar le declara, pentru că, anterior, oferise dovezi clare, convingătoare, care demonstrau faptul că el este Trimisul lui Allah, cel care aduce Mesajul divin de la Allah subhanahu wa ta'ala şi care nu spunea nimic altceva decât ceea ce Allah Preaînaltul îi revela să ne spună. El, subhanahu wa ta'ala, este martor în acest sens şi a spus oamenilor că el (Profetul), salla Allahu aleihi wa sallam, este sincer şi demn de încredere, pentru a aduce Mesajul Său oamenilor.

Există multe dovezi care stabilesc faptul că el este Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam; unele dintre ele sunt raţionale şi veritabile, iar altele sunt religioase şi revelate, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, explicându-le şi demonstrându-le.

Teologii diferitelor afilieri sunt de acord cu faptul că Nobilul Coran oferă argumente raţionale în toate domeniile, inclusiv cele religioase. Au menţionat des acest lucru, în lucrările lor teologice şi exegetice. De asemenea, au utilizat argumente religioase şi argumente revelate cu diverse ocazii, stabilind veridicitatea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, şi trebuie să credem – spun şi ei – în tot ceea ce el, salla Allahu aleihi wa sallam, a afirmat.

Cunoaşterea este de mai multe tipuri:

❖ Unul dintre acestea nu este cunoscut decât prin intermediul argumentelor raţionale.

În ceea ce priveşte această categorie, cele mai bune argumente sunt afirmaţiile din Nobilul Coran şi ceea ce a menţionat Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam. Se cunoaşte faptul că argumentele raţionale perfecte sunt cele primite de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam. Subliniem acest fapt, deoarece sunt mulţi oameni care nu ştiu acest lucru. Unii, pur şi simplu, resping toate argumentele raţionale, deoarece ei cred că sunt inventate de teo-

logi. Alţii nu reflectă asupra Coranului cel Nobil, sau nici măcar nu încearcă să înţeleagă argumentele raţionale, convingătoare, pe care acesta le oferă, pentru că ei au dezvoltat oarecum ideea că numai Coranul cel Nobil susţine adevărul. Ei cred că ar trebui să stabilească mai întâi veridicitatea şi autenticitatea cuvintelor Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, pe care le-a spus prin motive raţionale, iar apoi să deducă adevărul declaraţiilor din adevărul profeţiei sale.

❖ Un alt tip de cunoaştere este cel a unei persoane care nu este profet şi care nu are o altă cale de cunoaştere, decât prin intermediul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, cuvântul lui fiind argumentul pentru aceasta.

Acest tip de cunoaştere se referă la detaliile care Îl privesc pe Allah subhanahu wa ta'ala, pe Îngeri, aleihum sallam, Tronul, Paradisul şi Iadul, precum şi detalii cu privire la lucrurile pe care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le încurajează sau le interzice.

În ceea ce priveşte existenţa Creatorului şi a Unicităţii Sale, cunoaşterea, puterea, voinţa, înţelepciunea şi mila, pot fi cunoscute prin raţiune. Argumentele şi dovezile pe care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a oferit în această privinţă, sunt perfecte şi raţionale. Cu toate acestea, cuvântul profetic nu este singurul mijloc de cunoaştere a acestora, chiar dacă prin el se oferă unele cunoştinţe. Prin urmare, aceste lucruri sunt ştiute şi prin argumente raţionale, pe care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le-a oferit prin cuvintele sale, din moment ce veridicitatea sa a fost stabilită prin dovezi, argumente şi miracole.

Oamenii au, de asemenea, păreri diferite în ceea ce priveşte cunoaşterea Vieţii de Apoi şi cunoaşterea binelui şi a răului. Majoritatea consideră că aceste lucruri sunt cunoscute prin intermediul raţiunii şi prin revelaţie. Cu toate acestea, cei care susţin raţionalitatea cunoaşterii răului şi a binelui, sunt mai mulţi decât cei care susţin raţionalitatea cunoaşterii Vieţii de Apoi. Abu Al-Khattab a remarcat că aceasta este opinia majoritară a juriştilor şi a teologilor.

Cealaltă opinie este că noi

avem cunoştinţe despre Viaţa de Apoi, despre bine şi rău, din cuvintele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, neavând o altă sursă în afară de aceasta. Aceeaşi este şi opinia lui Al-Ash'ari şi a acelora care îl urmează şi, de asemenea, şi a altor susţinători *immah*, aşa cum sunt Qadi Abu Ya'la, Abu Al-M'ali Al-Juwayni (1), Abu Al-Walid Al-Baji (2). Cu toate acestea, ambele grupuri sunt de acord că lucrurile sunt cunoscute atât prin dovezi, cât şi prin cuvintele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, aşa cum se întâmplă în ceea ce priveşte întrebarea asupra acţiunilor oamenilor, dacă ele sunt create de Allah subhanahu wa ta'ala sau nu, sau dacă Îl vom vedea pe El, Preaînaltul, în Viaţa de Apoi.

Ceea ce se subliniază prin aceasta este faptul că musulmanul trebuie să primească toate cunoştinţele cu privire la toate aspectele divine, de la Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, atât pe cele revelate, cât şi pe cele raţionale.

Argumentele privind veridicitatea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, sunt stabilite prin adevărul învăţăturilor sale, salla Allahu aleihi wa sallam, iar argumentele raţionale pe care Coranul cel Nobil şi hadith-urile le expun, demonstrează aceasta în detaliu.

Profeţii şi Mesagerii, aleihum sallam, au fost trimişi în primul rând pentru a arăta aceste cunoştinţe; prin urmare, ei, aleihum sallam, au fost cei mai bine informaţi cu privire la aceste aspecte, fiind cei mai competenţi şi cei mai sinceri în a preda oamenilor. Cei care studiază ceea ce ei, aleihum sallam, au zis, vor descoperi faptul că Profeţii, aleihum sallam, au spus adevărul.

Acest lucru este confirmat de către Ar-Razi (3), care este extrem de critic privind argumentele aduse din tradiţie şi este cunoscut prin declaraţiile sale privind faptul că argumentele aduse din tradiţie nu pot convinge. Niciun alt mare învăţat nu a mai făcut o asemenea remarcă sarcastică.

Cu toate acestea, este relatat că el a zis:

„M-am gândit mult la argumentele teologice şi filozofice şi, în cele din urmă, am ajuns la concluzia că acestea nu generează certitudinea. În compara-

ţie cu ele, argumentele din Coran sunt mult mai convingătoare. Citiţi spre exemplu versetele:

„(...) La El se înalţă cuvântul cel bun şi El înalţă fapta cea bună (...)”

(Surat Fatir, 35:10),

„Cel Milostiv care S-a aşezat pe Tron,”

(Surat Ta-Ha, 20:5),

cele care Îl descriu pe Allah subhanahu wa ta’ala în termeni pozitivi. De asemenea, citiţi versetul:

„(...) Nu este nimic asemenea cu El. (...)”

(Surat Aş-Şura, 42:11),

care Îl descriu pe Allah subhanahu wa ta’ala în termeni negativi.”

Apoi, a mai spus:

„Oricine trece prin experienţa prin care am trecut eu, va ajunge la aceeaşi concluzie la care am ajuns şi eu.”

În mod similar, dacă îi avem în vedere pe cei care nu îi urmează pe Profeţi, aleihum sallam, sau nu au încredere în învăţăturile lor, îi vom vedea că sunt sceptici, nedumeriţi şi ignoranţi ai adevărului, sau în acelaşi timp, îngâmfaţi. Ei sunt precum cei descrişi în Nobilul Coran:

„Cât despre faptele acelora care nu cred, ele sunt ca o nălucire într-un pustiu întins, pe care cel însetat îl ia drept apă, dar când ajunge la el, nu găseşte nimic. Însă el Îl găseşte acolo pe Allah, care îi va plăti întreaga lui socoteală, căci Allah este grabnic la socoteală. ~ Sau [ele sunt] ca întunecimile dintr-o mare adâncă, fără fund, pe care o învăluie valurile, iar peste ele alte valuri şi deasupra lor norii. Întunecimi unele deasupra altora. Dacă [cineva] scoate mâna, aproape că nici nu o vede. Iar acela căruia Allah nu-i dă lumină, nu va avea nicio lumină.”

(Surat An-Nur, 24:39-40)

[Fatawa 13:136-141]

Explicaţia numerelor din paranteză:

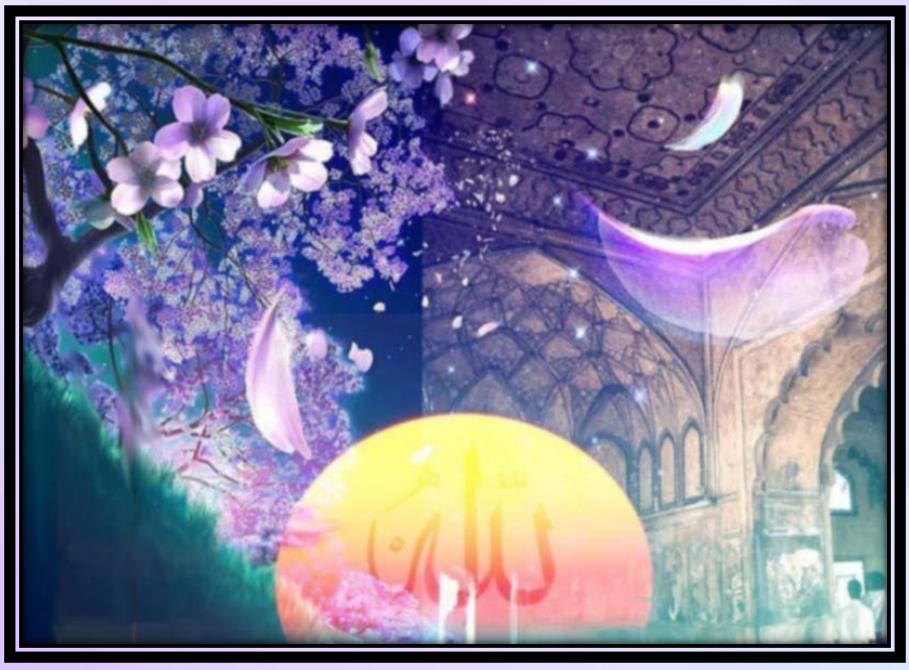
(1) Abu Al-M’ali Al-Juwayni, cunoscut ca Imam Al-Haramayn (419/1028-478/1085), un şcolar erudit, un eminent jurist Shafa’i şi un măreţ Ash’aran teologist, vine din Juwayn, un orăşel în vecinătatea Nishapur-ului, în Iran. Lucrările sale de teologie cuprind *Kitab al-irshad*, o clasică

teologie a Ash'arilor, *Ash-Shamil Usiil Ad-Din*, *Al-Aqidah An-Nizamiyyah*.

(2) Suleiman ibn Khalaf ibn Sa'd, Abu Al-Walid Al-Baji (403/1012-474/1082), un eminent jurist Maliki şi un învăţat al hadith-ului, născut în Baya, Spania. În 426/1037 a mers la Hijaz, a petrecut un timp în Baghdad, Mosul, Damasc şi Halb, iar în final s-a întors în Spania, unde a fost judecător în diferite locuri. A murit în Almeria. Dintre cărţile sale, avem *Al-Muntaqa*, un comentariu al *Muwatta* lui Maliki şi altul al *Fiqh Maliki Al-Mudawwanah*.

(3) Abu Abdullah Mohammed ibn Omar ibn Al-Hasan Hakhr Ad-Din Ar-Razi (544/1150-606/1210), mare teolog Ash'ari şi filosof, Shafa'i Faqih şi comentator de Coran. S-a născut la Rayy, trăind în diferite locuri: Khawarizm, Mawara, An-Nahr şi Khurasan, murind la Hirat. A scris în arabă şi persană. Lucrările lui, care au devenit foarte populare încă din timpul vieţii sale, includ: *Mafath Al-Ghayb*, un comentariu asupra Coranului în 8 volume, *Arba'in fi Usul Ad-Din*, *Asas At-Taqdis*, *Al-Matalib Al-Aliyyah,* în teologie, *Muhassal Afkar Al-Mutaqaddinim wa Al-Mutakhkhirin*, în psihologie şi *Al-Mahsul fi 'ilm*, în Principiile Jurisprudenţei şi altele.

Allahu Alam

Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

~ Al-Jabbaar (الجبار) – Atotputernicul / Temutul ~

~ de Ionela Noour ~

Al-Jabbaar (الجبار) – Atotputernicul / Temutul

Al-Jabbaar este unul dintre frumoasele Nume ale lui Allah subhanahu wa ta'ala, în Sfântul Coran fiind citat acest lucru în versetul:

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [*Al-Malik*], Cel Sfânt [*Al-Quddus*], Făcătorul de pace [*As-Salam*], Apărătorul Credinţei [*Al-Mumin*], Veghetorul [*Al-Muhaymin*], Cel Tare [*Al-'Aziz*], Atotputernicul [*Al-Jabbaar*], Cel Preaînalt [*Al-Mutakabbir*]."

(Surat Al-Haşr, 59:23)

De asemenea, acest Nume apare destul de frecvent în Sunna Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în *Sahih Muslim*, după Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhu, care a spus:

„L-am văzut pe Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, în amvon şi a spus că Cel Atotputernic, Cel Măreţ, Gloriosul, va lua cerurile şi pământul în Mâinile Sale şi va spune:

«Eu sunt Allah.»

Îşi va strânge propriile degete, apoi şi le va deschide şi va zice:

«Eu sunt Domnul vostru.» (...)"

În limba arabă, cuvântul *Al-Jabbaar* are mai multe sensuri:

❖ În primul rând, *Al-Jabbaar* este cineva sau ceva care este prea înalt pentru a se putea ajunge la el. Numele *Al-Jabbaar* Îl descrie pe Allah subhanahu wa ta'ala şi acesta este un Atribut de laudă şi de slavă. Prin contrast, atunci când cuvântul este folosit pentru a descrie fiinţe umane, aceasta se face pentru a le mustra şi a cenzura mândria şi auto-mărirea. De exemplu:

„Au zis ei: «O, Moise, acolo

este un neam de oameni puternici [*Jabbaarin*]. (...)”

(Surat Al-Ma’ida, 5:22)

Cuvântul «Jabbaarin», din versetul de mai sus, înseamnă «prea puternic pentru a fi învins, neobosit şi fără milă». Însă, atunci când spunem că o persoană este *Jabbaar*, acest lucru înseamnă că ea este arogantă şi nepăsătoare. Cei care se descriu pe ei înşişi ca fiind *Jabbaarin,* sau se comportă ca fiind *Jabbaarin* – adică tiranici, aroganţi şi nedrepţi – ei nu ascultă pe nimeni, nu sunt niciodată moderaţi şi, prin urmare, sunt răzvrătiţi.

Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Aceia care discută Religia lui Allah, fără nicio dovadă care să le fi venit, [fapta lor] este foarte urâtă de Allah şi de cei care cred. Astfel pecetluieşte Allah orice inimă a unui [om] îngâmfat şi nelegiuit.”

(Surat Ghafir, 40:35)

Aceşti oameni vor fi pedepsiţi de către Allah Preaînaltul, deoarece *Mândria* este unul dintre Atributele Divine ale lui Allah subhanahu wa ta’ala. Necredincioşii îşi arată aroganţa şi respingerea faţă de Allah subhanahu wa ta’ala, pretinzând că ei există în afara Lui, subhanahu wa ta’ala, şi că sunt independenţi de El, Preaînaltul. Cu toate acestea, dacă ei s-ar opri şi ar medita puţin la toate acestea, ar înţelege cu uşurinţă că ei nu s-au făcut pe ei înşişi, nu pot şti când vor muri şi nu au avut niciun cuvânt de spus în ceea ce priveşte formarea trăsăturilor lor fizice. Ei îşi vor da seama că, indiferent de ceea ce posedă, incluzând, astfel, şi propriile lor corpuri, acestea sunt temporare şi, într-un final, vor dispărea. Din toate acestea, este evident faptul că umanitatea este slabă şi nu poate poseda şi nici controla ceva. Prin urmare, dacă o fiinţă umană încearcă să concureze cu Allah subhanahu wa ta’ala (Astaghfirullah) în ceea ce priveşte aceste Atribute Divine, Allah Preaînaltul o va distruge cu siguranţă.

Allah Preaînaltul face, astfel, referire la exemplul stăpânilor grădinii, ca lecţie pentru credincioşi. Unul dintre aceşti oameni, care a fost răsfăţat de prosperitatea şi de realizările sale, a recunoscut, mai târziu, slăbiciunea sa, datorită numelui *Al-Jabbaar*, şi a mărturisit greşelile lui. Ceea ce s-a în-

tâmplat cu acest om, care a jurat că o să culeagă roadele grădinii dimineaţa, este relatat în Sfântul Coran, după cum urmează:

„Şi s-a abătut peste ea o nenorocire de la Domnul tău, în vreme ce ei dormeau, ~ Iar dimineaţa era asemenea unui ogor cules.”

(Surat Al-Qalam, 68:19-20)

„Dar când au văzut-o, au zis ei: «Noi suntem cu adevărat rătăciţi, ~ Sau, mai degrabă, noi suntem lipsiţi [de roadele noastre]!» ~ A zis cel mai drept dintre ei: «Oare nu v-am zis eu să aduceţi mărire [lui Allah]?» ~ Au zis ei: «Mărire Domnului nostru! Noi am fost nedrepţi!» ~ Şi s-au îndreptat unul către altul, aducându-şi mustrări. ~ Şi au zis ei: «Vai de noi! Noi am fost nelegiuiţi! ~ Poate că Domnul nostru ne va da în schimb [ceva] mai bun decât ea! Noi dorim să ne apropiem de Domnul nostru!» ~ Aşa este chinul! Iar chinul din Lumea de Apoi va fi şi mai mare! Dacă ei ar şti!”

(Surat Al-Qalam, 68:26-33)

Al-Jabbaar este Allah, Atotputernicul, Singurul, pentru că El, Preaînaltul, este cu mult peste percepţia ori concepţia umană. El, subhanahu wa ta’ala, nu poate fi cuprins de mintea sau de ochii omului. Chiar dacă întreaga omenire contemplă şi deliberează frumoasele Nume şi Atribute ale lui Allah subhanahu wa ta’ala, până la sfârşitul Lumii, nu va fi niciodată posibil ca o fiinţă umană să poată cuprinde Divinitatea Sfântă a lui Allah Preaînaltul, în totalitate.

Numele *Al-Jabbaar* implică, de asemenea, faptul că Allah Preaînaltul este Cel care Supune şi că toată Creaţia se supune Puterii, Gloriei şi Autorităţii Sale. Aceasta înseamnă că El, subhanahu wa ta’ala, este Sublim şi Transcendent şi mai presus de toate lucrurile. Este o expresie a Atotputerniciei şi a Puterii Sale, căreia nu i te poţi împotrivi.

Hudhayfa, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Într-o noapte, s-a rugat alături de Mesagerul lui Allah şi l-a auzit spunând:

«Allah este Cel Măreţ, Cel care are întreaga Putere, întreaga Suveranitate şi Forţă.» (...)”

(*Sunan Nasa’i*)

În suplicaţiile făcute de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se face referire la Măreţia lui Allah subhanahu wa ta'ala. La fel ca şi numele *Al-Jabbaar*, acest cuvânt este un termen de laudă atunci când este folosit cu referire la Allah Preaînaltul. Atunci când e folosit în contextul fiinţelor create, el vine întotdeauna în contextul vinei şi al cenzurii. Acest lucru se datorează faptului că acest cuvânt implică aroganţă, fiind arogant cu alţii şi uitând adevăratul loc al cuiva. De aceea, găsim în Sfântul Coran că Moise, aleihi sallam, a căutat refugiu la Allah Preaînaltul de oamenii care aveau această trăsătură şi care au negat recunoaşterea Lui, Preaînaltul:

„Şi Moise a zis: «Eu caut apărare la Domnul meu şi Domnul vostru, împotriva oricărui trufaş care nu crede în Ziua socotirii!»"

(Surat Ghafir, 40:27)

Această condamnare a aroganţei apare şi în versetul:

„(...) Astfel pecetluieşte Allah orice inimă a unui [om] îngâmfat şi nelegiuit."

(Surat Ghafir, 40:35)

De asemenea, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„A fost o dispută între Iad şi Paradis şi el (Iadul) a spus:

«Am fost împodobit cu mândrie şi aroganţă.»"

(relatat de Muslim)

O persoană trebuie să fie conştientă că Allah este Atotputernic şi că El, Preaînaltul, a creat totul din nimic, că El, subhanahu wa ta'ala, a conferit fiecărei persoane caracteristici proprii, iar El, Preaînaltul, le poate lua pe toate înapoi, atunci când doreşte. De asemenea, o persoană trebuie să înţeleagă că toate fiinţele şi vietăţile vor muri, în timp ce El, subhanahu wa ta'ala, va rămâne pentru eternitate. Odată ce toate acestea sunt înţelese, oamenii trebuie să vină în faţa Creatorului lor, ştiind că numai Allah subhanahu wa ta'ala are puterea să îi facă pe toţi cei care vor să se răzvrătească şi sunt împotriva Lui, să Îi fie supuşi Lui, Preaînaltul, oricând doreşte El, subhanahu wa ta'ala.

Creaturile lui Allah subhanahu wa ta'ala trebuie să fie umile înaintea Domnului lor, închinându-se Lui, Preaînaltul, cu supunere, proclamând Divi-

nitatea Lui, subhanahu wa ta'ala, şi ascultând de bună-voie poruncile Sale. Acesta este secretul credinţei, al fericirii adevărate şi, inshaAllah, al mântuirii.

Tot ceea ce a fost scris până acum despre Allah, Cel Atotputernic, este o ilustrare, o aproximaţie, pentru că este imposibil să Îl cuprindă pe Allah Preaînaltul în cunoaştere. Este greşit şi o *dovadă de ignoranţă* să credem că putem concepe sau înţelege totul, precum Allah subhanahu wa ta'ala. Dacă admitem că nu suntem capabili să cunoaştem realitatea cum Allah subhanahu wa ta'ala o cunoaşte, aceasta înseamnă că avem o vagă cunoştinţă despre El, Preaînaltul. De exemplu, dacă spui *„Cunosc doar câteva lucruri legate de Allah subhanahu wa ta'ala"*, aceasta înseamnă că încerci să te apropii şi că ai unele cunoştinţe. Dar, dacă, din naivitate, doreşti să convingi oamenii că eşti în măsură să ştii totul, aceasta înseamnă ignoranţă totală.

Aceasta este prima semnificaţie a Numelui Divin *Al-Jabbaar*. Allah subhanahu wa ta'ala nu poate fi cuprins de minţile omeneşti şi nici nu poate fi văzut de ochii oamenilor, iar Tainele Naturii Divine sunt şi rămân imposibil de descoperit.

❖ Un al doilea sens al numelui *Al-Jabbaar* este «Cel care consolează şi oferă confort», «Cel care stabileşte lucruri drepte robilor Săi», «Cel care dă victorie religiei Sale», «Cel care uşurează toate lucrurile grele», «Cel care consolează şi alină inimile celor lipsiţi de speranţă».

Acesta este motivul pentru care se spune că Allah Preaînaltul este Mângâietorul fiinţelor umane, Cel care se ocupă de oameni şi le face numai bine.

Rădăcina cuvântului de la care acest Nume este derivat, poate însemna «a obliga», dar este, de asemenea, folosit pentru a descrie acţiunea de a fixa un os rupt, precum şi a face lucrurile în mod corect, în general. În acest sens, Allah Al-Jabbaar pune vieţile noastre în ordine, pentru noi. Ori de câte ori există o problemă, ori o anumită persoană a fost sărăcită, sau ceva a fost distrus, Allah Preaînaltul, Creatorul şi Domnul tuturor Lumilor, este *Al-Jabbaar*, care face lucrurile cu dreptate, care oferă grija Sa

Divină asupra celor rătăciţi, Cel care ascunde greşelile noastre, Cel care îi îmbogăţeşte pe sărmani, Cel care îi mângâie pe cei slabi şi Cel care dă celor nevoiaşi. El, Preaînaltul, compensează greutăţile suferite în viaţă cu recompense şi binecuvântări de la El Însuşi. De aceea, ori de câte ori ne întoarcem la Allah subhanahu wa ta'ala cu supunere, umilinţă, devotament şi veneraţie, El, Cel Milostiv, Cel care mângâie inimile noastre, Cel care stabileşte lucruri bune pentru noi, înlătură stresul de la noi, ne întăreşte, ne îmbogăţeşte şi aduce Onoarea şi Harul Său peste noi, astfel încât să putem fi în pace şi să putem accepta ceea ce viaţa ne aduce.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să Îl implore pe Allah Preaînaltul în Rugăciune, astfel:

„O, Allah, iartă-mă, ai milă de mine, răsplăteşte-mă, îndrumă-mă şi veghează-mă!"

(relatat de Abu Dawud, Ahmad şi Ibn Majah)

Allah este *Al-Jabbaar*, Cel care distruge nedreptatea şi tirania şi Cel care are milă de cei slabi şi nedreptăţiţi.

Într-o ceartă, de exemplu, cel învingător va fi cel care este în postura celui slab, care este lezat, deoarece Allah subhanahu wa ta'ala este întotdeauna cu cei slabi, abătuţi. El, Atotputernicul, este împotriva celor nedrepţi şi tirani, la fel cum El, Preaînaltul, este *Jabbaar* pentru cei slabi şi lipsiţi de putere. El este *Jabbaar* împotriva celor îngâmfaţi şi aroganţi, la fel cum El este *Jabbaar* pentru cei umili şi smeriţi.

❖ Un al treilea sens al acestui măreţ Nume este «Cel care obligă», «Cel care constrânge» toate creaturile Sale, în sensul că nu ne putem împotrivi Voinţei Sale Divine. În acest context, a fost spus: *„Tu vrei şi eu vreau, dar Allah Preaînaltul face ceea ce El, subhanahu wa ta'ala, voieşte."*

Aceasta este o formă exagerată de obligaţie, fiind descris într-un alt sens decât «Cel care ajută». Allah subhanahu wa ta'ala obligă creaturile Sale să fie aşa cum El, Preaînaltul, doreşte, datorită faptului măreţ că El, subhanahu wa ta'ala, le-a creat. Creaturile sunt obligate să accepte forme şi caracteristici esenţiale, care constituie „machiajul" lor natural. De ase-

menea, acţiunile lor involuntare – precum bătăile inimii, circulaţia sângelui, arderea celulelor nervoase şi lucrările misterioase ale creierului – toate sunt date prin puterea lui Allah Preaînaltul, în modul în care putem înţelege şi chiar în modul în care nu suntem conştienţi de aceasta. Sunt atât de multe aspecte ale vieţii noastre – cum ar fi somnul, a te trezi, a fi în alertă sau distrat – care nu sunt în totalitate propriile noastre decizii.

Mohammed ibn Ka'b a spus: *„Motivul pentru care El, Preaînaltul, este numit Cel care constrânge, este acela că El, subhanahu wa ta'ala, obligă creaturile Sale să fie aşa cum El, Preaînaltul, doreşte."*

InshaAllah, căutaţi puterea numai la Allah subhanahu wa ta'ala. El, Preaînaltul, este cu cei drepţi. Allah Preaînaltul este Cel care obligă în adevăr şi Cel care constrânge pe pământ şi El, subhanahu wa ta'ala, pedepseşte tiranii.

Allahu Alam

Luna Rajab

de Sheikh Mohammed Salih ibn Munajjid

~ tradus de Mariam Oana ~

Luna Rajab este a şaptea lună a calendarului Islamic şi, de asemenea, una dintre cele patru luni sfinte, alături de Dhul Qa'da, Dhul Hijja şi Muharram. Este numită şi Rajab Al-Haram (luna cea sfântă), pentru că, în timpul acesteia, este interzisă lupta, aşa cum Allah subhanahu wa ta'ala ne spune în Coranul cel Nobil:

„Numărul lunilor lui Allah este de douăsprezece luni, în Cartea lui Allah, din ziua când El a făcut cerurile şi pământul. Patru dintre ele sunt sfinte (49). Aceasta este religia cea dreaptă. Şi nu săvârşiţi în timpul lor nedreptate împotriva sufletelor voastre! (...)"

(Surat At-Tawba, 9:36)

Explicaţia numărului din paranteză:

49) Dhul Qa'da, Dhul Hijja, Rajab şi Muharram.

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus în predica sa de adio:

„Timpul se schimbă la intervale regulate şi face aceasta la fel ca în Ziua în care Allah a creat cerul şi pământul. Anul este format din douăsprezece luni, din care patru sunt sfinte, trei dintre acestea sunt consecutive – Dhul Qa'da, Dhul Hijja şi Muharram şi Rajab Mudar, aflată între Jumada şi Shaban."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Este numită şi luna Rajab Mudar, după numele tribului Mudar, care acorda un respect deosebit acestei luni şi obişnuia să îi păstreze ordinea exactă în calendar, spre deosebire de restul arabilor, care obişnuiau să schimbe ordinea lunilor în funcţie de momentul în care se aflau, dacă erau în război sau nu. De aceea, Allah subhanahu wa ta'ala spune despre aceasta,

în Nobilul Coran:

„Schimbarea [lunilor] nu este altceva decât o sporire a necredinţei. Prin aceasta, cei care nu cred sunt duşi în rătăcire. Un an ei o îngăduiesc şi un an o socotesc sfântă, pentru ca să potrivească numărul [lunilor] pe care Allah le-a socotit sfinte. Astfel îngăduiesc ei ceea ce a oprit Allah. Faptele lor rele le sunt înfrumuseţate. Şi Allah nu călăuzeşte neamul de necredincioşi."

(Surat At-Tawba, 9:37)

Ibn Faris a spus în *Mu'jam Maqayis Al-Lughah* că numele de «rajab» înseamnă sprijinirea şi consolidarea unui lucru cu alt lucru. De asemenea, numele de «rajab» apare şi în expresia „Rajabtu'l-shay", care înseamnă «a venera».

În timpul Jahiliyyei, oamenii obişnuiau să numească luna Rajab cu numele de Munassil Al-Asinnah, însemnând „cel care face vârfurile ascuţite ale armelor care urmează să fie ridicate". În acest sens, Abu Raja Al-Ataridi a relatat:

„Obişnuiam să luăm o piatră şi, dacă găseam o altă piatră mai bună, o aruncam pe prima şi o luam pe cea de a doua şi dacă nu găseam nicio piatră, făceam o grămadă din murdărie, apoi aduceam o oaie, al cărei lapte îl împrăştiam peste grămada de murdărie, după care făceam Tawaf în jurul acesteia. Când era luna Rajab, îi spuneam Munassil Al-Asinnah (însemnând „cel care face vârfurile ascuţite ale armelor care urmează să fie ridicate") şi, deşi nu lăsam deoparte nicio suliţă sau săgeată, obişnuiam să scoatem capătul de metal şi să îl punem deoparte, pe parcursul lunii Rajab. (...)"

(relatat de Bukhari)

Bayhaqi a relatat:

„Oamenii din perioada Jahiliyyei obişnuiau să venereze aceste luni sacre şi în special luna Rajab, şi nu se luptau în această perioadă."

Luna Rajab este o lună sfântă

Lunile sacre au un statut special, iar aceasta se aplică şi lunii Rajab, care, la rândul ei, este o lună sfântă. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„O, voi, cei care credeţi! Nu pângăriţi rânduielile lui Allah, nici luna sfântă (4), nici animalele de jertfă, nici zgărzile,

nici pe cei care se îndreaptă spre Casa Sfântă, căutând har şi mulţumire la Domnul lor! (...)”

(Surat Al-Ma’ida, 5:2)

Explicaţia numărului din paranteză, din verset:

4) Nu vă este îngăduit războiul în cele patru luni oprite: Dhul Qa’da, Dhul Hijja, Muharram şi Rajab.

Aceasta înseamnă să nu încălcaţi sacralitatea acestei luni, pe care Allah subhanahu wa ta’ala v-a poruncit-o şi să o respectaţi, iar această oprire se referă, de asemenea, şi la faptele josnice. Allah Preaînaltul spune în Coranul cel Sfânt:

„(...) Şi nu săvârşiţi în timpul lor nedreptate împotriva sufletelor voastre! (...)”

(Surat At-Tawba, 9:36),

însemnând în timpul celor patru luni sacre. De aceea, trebuie avută o foarte mare grijă în privinţa acestor patru luni considerate sfinte, pentru că Allah subhanahu wa ta’ala le-a oferit un statut special, interzicând comiterea oricărei fapte josnice din această perioadă, tocmai pentru a respecta sanctitatea acestora. Orice păcat comis în aceste luni este mult mai grav şi mai mare decât orice alt păcat comis într-o cu totul altă perioadă.

Lupta în timpul lunilor sfinte

Allah subhanahu wa ta’ala spune în Sfântul Coran:

„Te întreabă despre luna cea sfântă şi lupta în timpul ei. Spune: «Lupta într-însa e mare păcat (...)»”

(Surat Al-Baqara, 2:217)

Nu este permisă lupta în timpul lunilor sfinte, însă, dacă lupta a fost începută înainte de venirea acestora şi este vorba de apărarea propriilor case şi vieţi, atunci se continuă şi în timpul lunilor sacre.

Astfel, atunci când este vorba de auto-apărare, lupta este permisă. Dacă teritoriul credincioşilor este atacat în această perioadă, este obligatoriu pentru aceştia să se apere, indiferent de momentul în care se află.

Al-Atirah (un tip de sacrificiu)

În perioada Jahiliyyei, arabii obişnuiau să sacrifice un animal, ca semn de venerare

adus idolilor lor. Când Islamul a apărut, acest tip de sacrificiu a fost anulat.

Majoritatea învăţaţilor aparţinând şcolilor Hanafi, Maliki şi Hanbali consideră acest lucru, bazându-se pe următorul hadith de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu:

„Nici Fara' şi nici Atirah nu sunt permise. Al-Fara' a fost primul pui de cămilă sau oaie pe care ei, păgânii, obişnuiau să-l sacrifice idolilor lor. Al-Atirah a fost oaia adusă ca sacrificiu în timpul lunii Rajab."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Alţi învăţaţi consideră că acest sacrificiu nu a fost desfiinţat, numai că el trebuie făcut numai pentru Allah subhanahu wa ta'ala şi în orice perioadă, nu neapărat în luna Rajab. În acest sens, Nubaisha, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Un om a venit la Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, şi l-a întrebat:

«Obişnuiam să facem sacrificiul Al-Atirah în perioada Jahiliyyei, în luna Rajab; ce ne recomanzi să facem acum?»

El i-a răspuns:

«Oferiţi sacrificii, indiferent care lună a anului este.»"

(relatat de Abu Dawud, Nasa'i şi Ibn Majah)

Postul în luna Rajab

Nu există nicio relatare *Sahih* de la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, sau de la companioni, radhi Allahu anhum, care să indice faptul că postul în această lună ar avea virtuţi speciale.

Postul care este prescris în luna Rajab nu diferă de posturile prescrise în celelalte luni, şi anume postul din zilele de luni şi joi, postul în zilele alternative (Dawud), cele trei zile de la jumătatea lunii (Al-Beydh) sau postul Sirar Al-Shahr. Unii savanţi spun că Sirar Al-Shahr se referă la începutul lunii, alţii spun că se referă la jumătatea sau sfârşitul lunii.

Omar, radhi Allahu anhu, obişnuia să interzică postul din luna Rajab, pentru că exista o asemănare cu vremea Jahiliyyei. A fost relatat că Kharashah ibn Al-Harr a spus:

„L-am văzut pe Omar amenințând cu mâinile pe toţi cei care ţineau post în luna Rajab, până când cu toţii veneau să mănânce şi el spunea:

«Acesta este luna care a

fost venerată în Jahiliyya.»"

(*Al-Irwaa'*, 957; Albani l-a clasificat sahih)

Imamul Ibn Al-Qayyim a spus:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a ţinut post trei luni consecutiv (Rajab, Shaban şi Ramadan), aşa cum fac unii oameni, şi niciodată nu a ţinut post toată luna Rajab, şi nici nu a încurajat oamenii să facă acest lucru."

Al-Hafiy ibn Hajar a spus în *Tabayyun al-'Ajab bimaa wurida fi fadl Rajab*:

„Nu a fost relatat niciun hadith sahih, care poate fi adus ca evidenţă cu privire la virtuţile lunii Rajab, sau pentru postul acestei luni, sau postul specific oricărei perioade a acestei luni, sau efectuarea Rugăciunii Qiyam Al-Layl, specifice acestei luni. Imam Abu Isma'il Al-Harawi Al-Hafiz a afirmat acest lucru înaintea mea şi am relatat acest lucru, de asemenea şi de la alţii."

În *Fatawa Al-Lajnah Al-Daa'imah* se prevede:

„Cu privire la postul specific lunii Rajab, nu avem nicio bază în Sharia, care să susţină acest lucru."

Umra în luna Rajab

Hadith-urile în care ne este arătat faptul că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a făcut Umra în perioada lunii Rajab, au fost relatate de Mujahid, care a spus:

„Împreună cu Urwa ibn Al-Zubayr am intrat într-o moschee, iar acolo stătea aşezat Abdullah ibn Omar, chiar lângă camera Aishei, radhi Allahu anha. L-am întrebat:

«De câte ori a făcut Umra Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam?»

El a răspuns:

«De patru ori, dintre care o dată în luna Rajab.»

Noi nu am vrut să-l contrazicem. Se putea auzi Aisha, Umm Al-Muminin, curăţându-şi dinţii (sunetul de la siwak) în camera ei. Urwa a spus:

«O, Mama Credincioşilor, auzi ce spune Abu Abdur-Rahman?»

Ea a întrebat:

«Ce spune el?»

I-am răspuns:

«Spune că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a făcut Umra de patru ori, dintre care o dată în luna

Rajab.»

Ea a zis:

«Fie ca Allah să aibă milă de Abu Abdur-Rahman, el ştie aceasta (a fost prezent), că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, niciodată nu a făcut Umra în perioada lunii Rajab.»"

(relatat de Bukhari)

A fost relatat de Muslim că Ibn Omar a auzit aceasta şi nu a spus nici «da», nici «nu».

An-Nawawi a zis:

„De fapt, Ibn Omar a rămas tăcut, atunci când Aisha a negat cele spuse de el, zicând că acesta poate a fost confuz, sau a uitat, sau a fost nesigur. Prin urmare, este o inovaţie, bid'a, a se alege luna Rajab pentru a face Umra, sau a crede că Umra în luna Rajab are o virtute specială. Nimic în acest sens nu a fost relatat şi, mai mult, nu s-a raportat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, ar fi făcut vreodată Umra pe perioada lunii Rajab."

Sheikh Ali ibn Ibrahim Al-Attar (m. 724 H.) a spus:

„Unul dintre lucrurile pe care eu le-am auzit despre oamenii din Mecca este că ei fac Umra frecvent, pe perioada lunii Rajab. Acest lucru este ceva ce nu are nicio bază, tot ceea ce ştiu eu este că a fost relatat într-un hadith că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

«Umra în luna Ramadan este echivalent cu Hajj-ul.»"

Sheikh Mohammed ibn Ibrahim a spus în *Fatawa*:

„În ceea ce priveşte evidenţierea unei singure zile din Rajab, pentru orice fel de faptă, ziyaara (vizitarea Casei lui Allah, Ka'aba) sau orice altceva, nu are bază şi, din această cauză, Imam Abu Shamah a declarat în cartea sa, Al-Bid'a wa'l-Hawadith:

«Evidenţierea actelor de adorare, atâta timp cât ele nu au fost specificate în Sharia, este greşită. Nu este o perioadă mai bună decât alta, excepţie făcând cazurile în care Sharia a stabilit prioritate unui anumit act de adorare, pentru un anumit interval de timp, ori a stabilit că un act de adorare într-un anumit timp este mai bun decât în altul. Prin urmare, savanţii musulmani au denunţat evidenţierea lunii Rajab pentru a face Umra mai des.»"

Dar, dacă o persoană merge să facă Umra pe perioada lunii Rajab fără credinţa că această lună are o virtute specială faţă

de celelalte şi este doar o coincidenţă că în această lună a avut posibilitatea de a efectua Umra, atunci nu este nimic rău în aceasta.

Bid'a, inovaţiile în luna Rajab

Inovaţia în religie este una dintre cele mai grave lucruri săvârşite împotriva Cărţii lui Allah subhanahu wa ta'ala şi a Sunnei. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a murit până când religia nu a fost desăvârşită.

„(...) În ziua aceasta, am desăvârşit religia voastră şi am împlinit harul Meu asupra voastră şi am încuviinţat Islamul ca religie pentru voi!(...)"

(Surat Al-Ma'ida, 5:3)

Aisha, radhi Allahu anha, a relatat că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Dacă cineva inventează ceva ce nu este în armonie cu principiile religiei noastre, acel lucru va fi respins."

(relatat de Bukhari)

Unii oameni au inventat unele practici religioase în luna Rajab, cum ar fi următoarele:

❖ Salat Al-Raghaa'ib. Această Rugăciune a devenit larg răspândită după primul şi cel mai bun secol, în special în secolul al patrulea după Hijra. Unii mincinoşi au fabricat această Rugăciune, care se efectuează în prima noapte a lunii Rajab.

Sheikh Al-Islam ibn Taymiyya a spus:

„Salat Al-Raghaa'ib este bid'a, conform consensului de savanţi ai religiei, cum ar fi Malik, Al-Shafa'i, Abu Hanifa, Al-Thawri, Al-'Uza'i, Al-Lazth şi alţii. Hadith-ul care a fost relatat cu privire la această Rugăciune este o minciună, în conformitate cu consensul de savanţi care au cunoştinţe în ahadith."

❖ A fost relatat că au avut loc evenimente majore în luna Rajab, dar niciuna dintre aceste relatări nu este adevărată.

A fost relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a născut în prima noapte a lunii Rajab şi că Misiunea sa (revelaţia Coranului) a început în ziua de 27 sau 29 a lunii Rajab. Niciunul dintre aceste lucruri nu este adevărat. De asemenea, a fost relatat cu un isnad, dar nu sahih, de la Al-Qasim ibn Mohammed, că

Noaptea de Isra' a Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, a avut loc în data de 27 a lunii Rajab.

Printre inovaţiile existente în această lună sunt recitarea versetelor referitoare la Al-Miraj, comemorarea prin sărbătoare a celei de a 27-a zi din luna Rajab, efectuarea actelor de adorare suplimentare, cum ar fi Qiyam Al-Layl sau postul din această zi.

Unele celebrări sunt însoţite de activităţi care intră uneori în domeniul haram-ului, cum ar fi amestecarea bărbaţilor cu femeile, cântatul şi dansatul, lucruri nepermise nici în cele două sărbători din Islam. La toate acestea se adaugă faptul că nu există nicio dovadă că Isra' şi Miraj au avut loc în această perioadă.

Chiar dacă nu a fost dovedit că aceste evenimente nu au avut loc în luna Rajab, nu există motiv de sărbătoare, pentru că acest lucru ar fi fost relatat de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, sau de companionii săi, radhi Allahu anhum, sau de la succesorii acestora din Umma. Dacă ar fi fost un lucru bun, ei cu siguranţă l-ar fi făcut, înaintea noastră.

❖ Rugăciunea Umm Dawud, la jumătatea lunii Rajab;

❖ Dua-urile speciale, recitate pe perioada lunii Rajab, sunt toate fabricaţii şi invenţii;

❖ Vizitarea mormintelor, în special în luna Rajab, este bid'a, deoarece mormintele pot fi vizitate în orice alt moment al anului, nu este legat de un timp anume.

O, Allah, fă-ne pe noi dintre cei care urmează Calea cea Dreaptă şi respectă Sunna Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam! Doar Tu eşti Unicul care trebuie adorat, de la Tine cerem iertare şi către Tine ne întoarcem cu căinţă, pentru că Tu eşti Creatorul Suprem, Domnul lumilor, al celor văzute şi nevăzute.

Amin!

Allahu Alam

بسم الله الرحمن الرحيم

Profetul Salih, aleihi sallam

(continuare)

~ tradus de Mioara Ghinia ~

Thamud şi pedeapsa lor

Când au ucis cămila, toţi s-au grăbit să o taie în bucăţi, iar ucigaşii au fost primiţi ca nişte eroi, cu cântece şi aplauze, cu poezii scrise spre lauda lor.

În aroganţa lor, ei l-au batjocorit pe Profetul Salih, aleihi sallam, care le-a spus:

„«Mai bucuraţi-vă în casele voastre [încă] trei zile!»

(Surat Hud, 11:65),

cu excepţia zilei în care a fost ucisă cămila."

Profetul Salih, aleihi sallam, a sperat că, în aceste trei zile, atitudinea lor se va schimba şi că vor recunoaşte greşeala lor.

Ei au întrebat:

„De ce trei zile?"

Apoi au continuat:

„Să vină pedeapsa cât mai repede."

Profetul Salih, aleihi sallam, le-a spus atunci:

„Oamenii mei, de ce vă grăbiţi să faceţi rău, în loc să faceţi bine? De ce nu cereţi iertare lui Allah, astfel încât să puteţi primi Mila Lui?"

Ei i-au răspuns:

„Noi credem că tu şi cei care te urmează ne aduceţi răul."

Ei au încercat să-l ucidă şi pe Salih, aleihi sallam, pe timp de noapte, să aibă aceeaşi soartă cu a cămilei:

„Au zis ei: «Juraţi pe Allah că noi ne vom năpusti peste noapte asupra sa şi asupra familiei sale! Apoi îi vom spune noi rudei sale celei mai apropiate [căreia îi revine răzbunarea lui]: „Noi nu am fost de faţă la pieirea familiei lui. Şi noi spunem adevărul."»"

(Surat An-Naml, 27:49)

Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„Au zis ei: «Juraţi pe Allah că noi ne vom năpusti peste

noapte asupra sa şi asupra familiei sale! Apoi îi vom spune noi rudei sale celei mai apropiate [căreia îi revine răzbunarea lui]: „Noi nu am fost de faţă la pieirea familiei lui. Şi noi spunem adevărul.” ~ Au urzit ei un vicleşug şi am urzit şi Noi un vicleşug, fără ca ei să-şi dea seama ~ Şi priveşte care a fost sfârşitul vicleşugului lor: Noi i-am nimicit pe ei împreună cu tot neamul lor! ~ Iar casele acestea ale lor au rămas pustii, pentru că ei au fost nelegiuiţi. Întru aceasta este un semn, pentru un neam [de oameni] care pricep. ~ Însă Noi i-am mântuit pe aceia care au crezut şi au fost cu frică.»”

(Surat An-Naml, 27:45-53)

Allah subhanahu wa ta’ala a trimis asupra celor care complotau împotriva Profetului Salih, aleihi sallam, o piatră, care i-a zdrobit înainte ca ei să fie distruşi în totalitate de Pedeapsa Divină.

Joi dimineaţa, în prima din cele trei zile, feţele lor s-au albit, iar noaptea şi-au spus:

„Prima zi până la ziua limită a trecut.”

Vinerea, a doua zi, feţele lor s-au înroşit, iar în seara zilei respective şi-au spus:

„A doua zi până la ziua limită a trecut.”

Sâmbăta, adică a treia zi, feţele lor s-au înnegrit, iar seara, ei şi-au spus:

„Toate cele trei zile au trecut şi data limită a trecut.”

La răsăritul soarelui, în ziua de duminică, ei s-au parfumat şi s-au aşezat în aşteptarea pedepsei ce urma să vină. După răsăritul soarelui, un suflu puternic a coborât din cer şi un ţipăt s-a răspândit deasupra lor. Nimic nu mai mişca, toate sufletele muriseră. Ei au fost în casele lor, nemişcaţi, cu feţele în jos, fără viaţă.

„Şi pe cei nelegiuiţi i-a lovit strigătul tunător şi au căzut [morţi], în casele lor, cu faţa în jos,”

(Surat Hud, 11:67)

Se spune că nimeni nu a fost lăsat în viaţă, cu excepţia unei fete infirme, care se numea Kalbah bint As-Salak. Ea a fost duşmanul cel mai înverşunat al Profetului Salih, aleihi sallam, iar când a văzut pedeapsa coborând din cer, cu toate că era infirmă, s-a ridicat în picioare şi a fugit cât a putut de repede. A ajuns la un trib arab şi le-a povestit de pedeapsa divină, la care ea a fost martoră, apoi a

cerut să bea apă. Odată ce a băut, a căzut moartă.

Allah subhanahu wa ta'ala a spus:

„Ca şi când nu ar fi locuit [niciodată] în belşug în ele. Într-adevăr, [neamul] Thamud nu a crezut în Stăpânul lor! Ducă-se Thamud!"

(Surat Hud, 11:68)

A rămas în urma lor locul ca şi cum niciodată nu s-a trăit acolo în belşug, confort şi abundenţă.

Imam Ahmad a relatat că Jabir, radhi Allahu anhu, a spus:

„Când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut pe lângă o piatră desprinsă din muntele Thamud, a zis:

«Nu cereţi semne, aşa cum a cerut Thamud cămila. Ea a mers pe această cale pentru a bea apă şi s-a întors la drumul ei. Însă, ei au păcătuit, nesocotind Cuvintele Domnului lor şi au ucis cămila. Ea a băut apa lor o zi, iar ei au băut laptele ei o zi. Ei au ucis-o. De aceea, Allah Preaînaltul a trimis Suflul Său peste ei, din ceruri, cu excepţia unui singur om, care era în Haram-ul lui Allah.»

Ei au întrebat:

«O, Mesager al lui Allah, cine este această persoană?»

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Aceasta este Abu Righal, însă, atunci când a ieşit din Haram, a primit aceeaşi pedeapsă.»"

Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Când am mers spre Taif cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, am trecut pe lângă un mormânt şi l-am auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

«Acesta este mormântul lui Abu Righal, tatăl lui Thakif, din neamul Thamud. El a fost la locul sacru şi a fost salvat de Suflul Său, trimis de Allah subhanahu wa ta'ala, dar când a părăsit acest loc, el a avut soarta neamului său şi a fost îngropat acolo, cu o creangă de aur. Dacă sapi, îl vei găsi.»"

Când neamul Thamud a fost pedepsit şi distrus, Profetul Salih, aleihi sallam, a spus:

„Eu am încercat să vă îndrum, dar voi sunteţi oameni care nu acceptă adevărul şi înţelepciunea."

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Iar el s-a întors de la ei, zicând: «O, neam al meu! Eu v-am vestit mesajul Domnului

meu şi v-am povăţuit de bine, însă voi nu-i iubiţi pe povăţuitori!»”

(Surat Al-’A’raf, 7:79)

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, li s-a adresat celor care au fost ucişi în Bătălia de la Badr; stătea pe munte şi a spus:

„«O, oameni din mormânt, aţi primit ceea ce Domnul vostru a promis. Eu ştiu că ceea ce Domnul meu mi-a promis este adevărat.»”

Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

«Mesager al lui Allah, te-ai adresat unor oameni care au putrezit?»

El, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Pe El, în mâna căruia se află sufletul meu! Tu nu auzi ceţi spun mai bine decât ei, dar ei nu pot să răspundă.»”

Se spune că Profetul Salih, aleihi sallam, s-a mutat la Haram, în Mecca, unde a rămas până când a murit.

Allahu Alam

~ Sfârşit ~

Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, al doilea calif al Islamului

~ de Gabriela Gharabli ~

Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhu, a devenit al doilea calif al Islamului, după moartea lui Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu şi, odată cu el, s-a deschis o nouă pagină de aur în istoria Islamului.

Numele lui complet a fost Omar ibn Al-Khattab ibn Nufayl ibn Abdul-'Uzza ibn Riyah ibn Abdullah ibn Qurut ibn Razah ibn Adiy ibn Ka'b ibn Lu'ay ibn Ghalib Al-Quraishi Al-'Adawi, linia lui genealogică convergând cu cea a Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, la Ka'b ibn Lu'ay ibn Ghalib.

A fost cunoscut drept Abu Hafs şi a primit porecla de Al-Faruq, deoarece el şi-a declarat apartenenţa la Islam în mod deschis, în Mecca, distingând cu fermitate (farraqa) între credinţă şi necredinţă.

Omar, radhi Allahu anhu, s-a născut cu 13 ani după anul Elefantului. A fost un bărbat chipeş, cu un ten alb, puţin roşiatic, înalt şi foarte puternic. Avea un mers rapid şi vorbea clar. S-a căsătorit de 7 ori şi a avut 13 copii.

Viaţa lui în timpul Jahiliyyei

Jumătate din viaţa lui şi-a petrecut-o în timpul Jahiliyyei, ocupând un loc marcant în societatea meccană şi jucând un rol important în modelarea evenimentelor acelor timpuri. A fost printre puţinii oameni care a învăţat să citească. Încă de la o vârstă fragedă, pe umerii lui apăsau multe responsabilităţi, trăind în sărăcie şi cu un tată foarte dur, acest lucru punându-şi amprenta pe toată viaţa lui.

La început obligat de tată, apoi de nevoie, se ocupa cu păstoritul, ceea ce l-a ajutat să

dobândească calităţi cum ar fi răbdarea, toleranţa şi rezistenţa. Îi plăcea să citească şi să scrie poezii, de asemenea, era pasionat de istorie şi comerţ. Datorită acestei pasiuni, a ajuns să fie unul dintre cei mai bogaţi oameni din Mecca, să cunoască mulţi oameni şi să fie şi el foarte cunoscut. A câştigat o vastă experienţă de viaţă, a fost înţelept, elocvent, un bun şi convingător narator, calităţi care l-au făcut potrivit să devină un reprezentat al tribului său, Quraish.

Pe vremea Jahiliyyei, şi-a apărat cu înverşunare tradiţiile şi obiceiurile, refuzând vehement Islamul, crezând că această religie va zgudui din temelii sistemul care a fost foarte bine stabilizat pe atunci în Mecca.

Atunci când a îmbrăţişat Islamul, a înţeles cu adevărat frumuseţea şi adevărata valoare a acestei religii, recunoscând diferenţa dintre adevărata Cale şi dezinformare, dintre necredinţă (kufr) şi credinţă, adevăr şi minciună, spunând:

„Legăturile Islamului vor fi desfăcute una câte una când va apărea o generaţie crescută în Islam, care nu va şti ce este Jahiliyya."

(Fara'id Al-Kalam li'l Khulafa' Al-Karam)

Omar, radhi Allahu anhu, devine musulman

Prima rază de credinţă a atins inima lui Omar, radhi Allahu anhu, atunci când a văzut femeile din tribul Quraish, care-şi părăseau casele şi se îndreptau spre necunoscut, din cauza persecuţiei cu care se confruntau, din cauza acţiunilor lui şi ale altora ca şi el, exercitate asupra musulmanilor. A fost mişcat de atitudinea acestor femei şi s-a simţit vinovat din cauza suferinţelor acestora, simţind milă şi remuşcări faţă de ele.

La puţin timp după acest incident, datorită dua-ului Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care a fost principalul motiv, Omar, radhi Allahu anhu, a devenit musulman.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a rugat spunând:

«O, Allah! Dă putere Islamului, mai cu seamă printr-unul dintre aceşti doi oameni, Omar

ibn Al-Khattab sau Abu Jahl ibn Hisham, pe care-l iubești mai mult.»

Astfel, a doua zi dimineaţă, Omar, radhi Allahu anhu, a venit la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, și a îmbrăţișat Islamul."

(relatat de Tirmidhi)

Allah subhanahu wa ta'ala a creat circumstanţele necesare, care au dus la acceptarea Islamului de către Omar ibn Al-Khattab și acesta a fost descris de Ibn Al-Jawazi în cartea sa, *Sifat As-Sawah*, cu o relatare a lui Anas ibn Malik, radhi Allahu anhu:

„Atunci când cei din Quraish s-au strâns să discute despre Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, au întrebat:

«Cine îl va ucide pe Mohammed?»

Omar ibn Al-Khattab a spus:

«Eu am să-l omor!»

Ei i-au răspuns:

«Poţi să faci asta, Omar!»

Astfel, el a ieșit, la mijlocul unei zile călduroase, cu sabia la mijlocul lui, căutându-l pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. S-a întâlnit cu un om din Bani Zuhrah, care l-a întrebat:

«Unde îţi sunt gândurile, Omar?»

El i-a răspuns:

«Îl caut pe *saabi* (cel care și-a schimbat religia), cel care i-a divizat pe cei din Quraish, a insultat inteligenţa lor, criticând religia și calomniindu-le idolii. Mă duc să-l ucid.»

Omul i-a spus:

«Ce drum greșit ţi-ai ales, o, Omar! Pe Allah, te păcălești singur, dar fii prevăzător, că astfel vei face rău celor din Banu Zuhrah. Crezi că cei din Banu Hashim te vor lăsa pe faţa pământului, dacă-l ucizi pe Mohammed?»

S-au contrazis până când au început să strige unul la celălalt. Apoi, Omar a zis:

«Cred că și tu ţi-ai schimbat religia (ai devenit musulman) și dacă este așa, atunci o să încep cu tine.»

Atunci, omul a realizat că nu-l poate opri pe Omar, radhi Allahu anhu, și i-a spus:

«Îţi spun că familia ta și familia cumnatului tău au devenit musulmani, părăsind calea greșită pe care tu o urmezi.»

Auzind acest lucru, a întrebat:

«Care dintre ei?»

I s-a răspuns:

«Cumnatul tău, verişorul paternal şi sora ta.»

Omar, radhi Allahu anhu, a plecat spre casa lor, unde se afla şi unul dintre companionii Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Al-Kubab, radhi Allahu anhu, şi dinăuntru se auzea recitarea unor versete coranice.

Omar, radhi Allahu anhu, a bătut la uşă, iar ei i-au deschis. El le-a spus:

«Repetaţi ceea ce spuneaţi.»

Ei i-au spus că vorbeau între ei. Atunci, Omar, radhi Allahu anhu, s-a întors către cumnatul său şi l-a întrebat:

«Deja îl urmezi pe Mohammed?»

Cumnatul său i-a zis:

«O, Omar, ai căutat să vezi adevărul şi altundeva decât în religia ta?»

Atunci, Omar, radhi Allahu anhu, a vrut să îl lovească, iar sora lui, încercând să-şi apere soţul, a fost şi ea lovită. Ea a spus atunci, cu inima fermă în credinţa lui Allah subhanahu wa ta'ala:

«O, Omar ai căutat să vezi adevărul şi altundeva decât în religia ta? *Mărturisesc că nu există altă divinitate în afară de Allah şi mărturisesc că Mohammed este Trimisul Lui*.»

Omar, radhi Allahu anhu, auzind aceste cuvinte, a fost descurajat şi a încetat să-şi mai lovească cumnatul şi a zis:

«Dă-mi cartea, vreau să o citesc.»

Atunci, sora lui a insistat să se facă wudhu, deoarece Allah subhanahu wa ta'ala spune:

«Că acesta este un Coran nobil, ~ Într-o Carte bine păstrată ~ Pe care numai cei curăţiţi o ating.»

(Surat Al-Waqi'a, 56:77-79),

apoi i-a dat Coranul şi Omar, radhi Allahu anhu, a început să citească Surat Ta-Ha, până când a ajuns la versetul:

«Eu sunt Allah şi nu există altă divinitate în afară de Mine! Aşadar, venerează-Mă şi împlineşte Rugăciunea [*As-Salat*], pentru pomenirea Mea!»

(Surat Ta-Ha, 20:14)

Pe Omar, radhi Allahu anhu, l-a cuprins o stare de încântare nemărginită, sufletul lui s-a deschis spre Islam şi a spus:

«Condu-mă la Mohammed!»

Când Al-Khubab a auzit aceasta, a ştiut că dua-ul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a primit răspuns de la Allah Preaînaltul.

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, era cu un grup de companioni, şi anume Abu Bakr, Ali şi Hamza, radhi Allahu anhum, cei care au rămas alături de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi nu au emigrat spre Abisinia. I s-a spus lui Omar, radhi Allahu anhu, că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, se află în Dir Al-Arqam, la poalele muntelui As-Safa.

Omar, radhi Allahu anhu, a venit la el, salla Allahu aleihi wa sallam, a bătut la uşă, apoi s-a apropiat. Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care a fost cel mai curajos dintre oameni, l-a luat de cămaşă şi a spus:

«O, fiu al lui Khattab, îmbrăţişează Islamul! O, Allah, ghidează-l!»

Omar, radhi Allahu anhu, a simţit cum îşi pierde puterile şi a căzut în genunchi. Atunci, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

«O, Omar, nu ai de gând să renunţi? (nu a venit timpul să renunţi la blasfemie?)»

Atunci, Omar, radhi Allahu anhu, a rostit mărturisirea de credinţă, sheheda:

«Ashhadu en la ilahe illa Allah wa ashhadu enne Mohammed Rasul Allah» şi a devenit musulman.

Toţi cei prezenţi au strigat în acelaşi timp:

«Allahu Akbar!», atât de tare încât oamenii care se aflau în Moscheea Al-Haram puteau auzi."

SubhanaAllah!

Ziua în care Omar, radhi Allahu anhu, a îmbrăţişat Islamul, la vârsta de 26 de ani, la şase ani după ce Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a primit revelaţia Divină, a fost o zi de bucurie şi triumf pentru musulmani, câştigând un om puternic, curajos, nobil, cu simţul dreptăţii şi unul dintre cei mai generoşi din istoria omenirii.

Încă din momentul în care a devenit musulman, Omar, radhi Allahu anhu, a fost dornic să memoreze Coranul cel Nobil, să-l înţeleagă şi să reflecteze la semnificaţiile sale, rămânând mereu alături de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, până ce a memorat toate versetele din Sfântul Coran.

Dragostea sa pentru Allah subhanahu wa ta'ala a fost

unită cu ataşamentul său faţă de Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, devenind punctul focal al tuturor emoţiilor sale şi baza comportamentului său.

Al-Faruq, radhi Allahu anhu, a fost recunoscut pentru simţul dreptăţii şi pentru grija sa faţă de problemele musulmanilor.

Migrarea la Medina

În anul 622, atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a permis emigrarea musulmanilor spre Yathrib, azi Medina, majoritatea a plecat la drum noaptea, în secret, de frica politeiştilor. Atunci când Omar, radhi Allahu anhu, a acceptat să emigreze, a insistat să o facă ziua.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Ali ibn Abu Talib mi-a spus:

«Nu ştiu pe nimeni dintre muhajirini, care să nu fi emigrat în secret, cu excepţia lui Omar.»”

Viaţa în Medina

Medina a devenit centrul Chemării islamice, religie care se răspândea neîncetat în Arabia şi se bucura de o poziţie strategică deosebit de însemnată.

În anul 624/2H., Omar, radhi Allahu anhu, a participat la Bătălia de la Badr, care a avut loc între musulmani şi Quraishii din Mecca, unde a avut un rol foarte important în protejarea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Omar, radhi Allahu anhu, a fost cel care a dejucat planul lui Omair ibn Wahab Al-Jumahi, un politeist nemilos, acela de a-l ucide pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, cu o sabie otrăvită.

În anul 625, a participat la Bătălia de la Uhud, a doua întâlnire militară între musulmani şi meccani. În acelaşi an, a făcut parte din campania împotriva evreilor din tribul Banu Nadir. Acesta a fost anul în care fiica sa, Hafsa, radhi Allahu anha, s-a măritat cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam.

În anul 627, a participat la invadarea neamului Qurayza, iar în anul 628/6H. a fost martor la Tratatul de la Hudaybiya şi la invadarea Khaybar-ului, în anul 629.

Comentatorii Nobilului Coran sugerează că invadarea Khaybar-ului a fost o promisiu-

ne divină, sugerată de Cuvintele lui Allah subhanahu wa ta'ala:

„Allah v-a făgăduit vouă [alte] prăzi numeroase, pe care voi le veţi dobândi şi a grăbit aceasta pentru voi. (...)"

(Surat Al-Fath, 48:20),

adică Tratatul de pace de la Al-Hudaybiya şi predarea Khaybar-ului.

În anul 8H., Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a trimis pe Amr ibn Al-'As şi pe Abu Ubaida ibn Al-Jarra, care se aflau în fruntea unui grup de 500 de oameni, printre care se aflau Abu Bakr şi Omar ibn Al-Khattab, radhi Allahu anhum, la Dhat As-Salasil, unde armata musulmană a ajuns la aşezările tribului Quda'a şi a pătruns în adâncime pe pământul lor, i-au distrus pe duşmani şi i-au forţat pe ceilalţi să fugă pentru viaţa lor, în toate direcţiile.

În luna Ramadan a anului 8H., are loc cucerirea oraşului Mecca, realizată ca urmare a unei lovituri neaşteptate, uimindu-i atât pe arabi, cât şi pe celelalte triburi care au realizat că erau condamnate şi trebuiau să accepte noua situaţie ca pe un fapt împlinit. Cucerirea oraşului Mecca a fost considerată piatră de hotar între adevăr şi minciună. În acelaşi an, are loc Bătălia de la Hunayn şi Campania de la Ta'if.

În anul 9H., are loc Invazia de la Tabuk, cu ocazia căreia musulmanii se întreceau în a dărui bani şi a face milostenii, pentru a susţine această invazie. Omar, radhi Allahu anhu, a renunţat la jumătate din averea sa, pentru reuşita acestei invazii. Armata musulmană s-a întors învingătoare de la Tabuk şi fără pierderi omeneşti, Allah subhanahu wa ta'ala scutindu-i de nenorocirile luptei.

În anul 10H., Omar, radhi Allahu anhu, este alături de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, în Pelerinajul de Adio.

Moartea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Odată cu aflarea veştii despre moartea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Omar, radhi Allahu anhu, a fost atât de afectat, încât aproape că şi-a pierdut cunoştinţa; s-a ridicat înaintea oamenilor şi li s-a adresat:

„Câţiva dintre ipocriţi pretind că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a murit. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a murit, ci a plecat la Domnul său, la fel ca Moise ibn Imran, care a fost plecat timp de 40 de nopţi, dar până la urmă s-a întors, deşi ei susţineau că murise. Pe Allah, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, se va întoarce şi va tăia mâinile şi picioarele celor care pretind că a murit."

(*As-Sirat An-Nabawiyah*)

Pe timpul califului Abu Bakr, radhi Allahu anhu

Între Abu Bakr şi Omar, radhi Allahu anhum, a existat un ataşament puternic şi o relaţie specială, iar pe perioada califatului lui Abu Bakr, Omar, radhi Allahu anhum, i-a fost unul dintre cei mai apropiaţi consilieri.

În Bătălia de la Yamama, au murit 80 dintre companionii Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care ştiau Coranul pe de rost; astfel, Omar, radhi Allahu anhu, i-a cerut lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, să ceară strângerea Sfântului Coran între două coperte. Teama ca cei care cunoşteau Coranul cel Nobil să nu se stingă din viaţă, a condus la strângerea multora dintre versete, acestea fiind consemnate de către companioni, radhi Allahu anhum, pe tablă de piatră subţire, pe piele, pe frunze de palmier sau pe oase mari, încă de pe timpul Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Abu Bakr îl numeşte pe Omar, radhi Allahu anhum, ca succesor al său

Atunci când Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a simţit că boala sa s-a agravat, a chemat oamenii în jurul său şi a spus:

„Starea mea s-a înrăutăţit şi cred că voi muri curând. Allah v-a eliberat de jurământul de credinţă faţă de mine, deci jurământul vostru nu vă mai obligă. Hotărârea stă în mâinile voastre, puteţi alege pe cine doriţi. Dacă nu alegeţi pe cineva atât timp cât sunt încă în viaţă, este puţin probabil că o veţi face după aceea."

(*Al-Bidaya wa An-Nihaya*)

„Companionii prezenţi s-au consultat între ei, dar nimeni

nu a vrut să preia această funcţie importantă. Aşa că i-au spus lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu:

«Ne-am hotărât să-ţi lăsăm ţie decizia de a numi un succesor (calif) pentru Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam.»

El, radhi Allahu anhu, le-a răspuns:

«Daţi-mi timp să pot alege pe cineva, care să fie cel mai plăcut de Allah subhanahu wa ta'ala, care să apere religia Lui şi pe robii Săi.»

Apoi, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, l-a chemat pe Abdur-Rahman ibn Awf şi l-a întrebat:

«Ce părere ai despre Omar ibn Al-Khattab?»

El, radhi Allahu anhu, i-a răspuns:

«Nu mă întreba de cineva pe care tu îl cunoşti mai bine decât mine.»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a insistat şi, atunci, Abdur-Rahman ibn Awf, radhi Allahu anhu, i-a zis:

«Pe Allah, el este mai bun decât crezi tu.»

Apoi, l-a chemat pe Uthman ibn Affan, radhi Allahu anhu, şi i-a cerut acelaşi lucru. Uthman, radhi Allahu anhu, a spus:

«Pe Allah, ceea ce ştiu este că el este mai bun decât lasă să se vadă şi nu este nimeni printre noi la fel ca el.»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, i-a zis:

«Allah să aibă milă de tine, dacă nu l-aş fi ales pe el, nu aş fi ales pe altcineva decât pe tine.»

Apoi, a fost chemat Usayd ibn Hudayr, radhi Allahu anhu, şi a fost întrebat acelaşi lucru. El, radhi Allahu anhu, a răspuns:

«Pe Allah, ştiu că, după tine, el este cel mai bun. El este mulţumit de ceea ce Allah este mulţumit, şi mânios pe ceea ce Îl mânie pe Allah, şi ceea ce ascunde în el este mai bun decât ceea ce arată el. Nu este cineva mai capabil decât el pentru a fi calif.»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, de asemenea, s-a consultat şi cu Sa'id ibn Zayd şi cu un număr mare dintre Ansari şi muhajirini, şi aproape toţi au fost de acord în privinţa lui Omar, radhi Allahu anhu, cu excepţia lui Talha ibn Ubaydullah, radhi Allahu anhu, verişorul lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, care a fost îngrijorat de asprimea lui Omar, radhi

Allahu anhu, şi i-a spus lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu:

«Ce vei spune tu Domnului tău, atunci când te va întreba cu privire la numirea lui Omar, când tu aveai cunoştinţă despre asprimea lui?»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, i-a spus, atunci:

«Aşează-te lângă mine. Încerci să mă faci să-mi fie frică de Allah? O să Îi spun:

„O, Allah, l-am numit pe el (calif) pentru că este cel mai bun dintre oameni."»

Apoi, le-a explicat de ce Omar, radhi Allahu anhu, este atât de aspru şi riguros, spunând:

«Este din cauză că el crede că eu sunt prea blând şi indulgent. Atunci când va primi această responsabilitate, se va schimba foarte mult.»"

(*Al-Kaamil,* de Ibn Al-Athir)

Apoi, le-a cerut să se consemneze ceea ce va spune el, într-un document, pentru ca şi comandantul armatei să-l poată citi oamenilor din Medina.

„În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător,

Acesta este ceea ce a hotărât Abu Bakr ibn Abu Quhafa, la sfârşitul vieţii sale, atunci când părăseşte această viaţă pentru Viaţa de Apoi, atunci când moartea se apropie, la timpul în care cei necredincioşi devin credincioşi şi nelegiuiţii devin conştienţi de soarta lor.

Am încercat să fac numai bine, de dragul lui Allah şi al Mesagerului Său şi pentru religia Sa şi pentru mine, şi pentru voi. Dacă Omar se dovedeşte a fi blând şi just, atunci aceasta este ceea ce cred şi ştiu că va fi, dar dacă se schimbă, atunci fiecare persoană va fi responsabilă de ceea ce face. Am intenţionat să fac numai bine şi nu am cunoştinţă de cele nevăzute.

„Afară de aceia care cred şi săvârşesc fapte bune şi pomenesc [numele] lui Allah adeseori şi au izbândit, după ce au fost nedreptăţiţi. Şi vor şti cei care au fost nedrepţi către ce sfârşit se întorc."

(Surat Aş-Şu'ara, 26:227)"

Omar, radhi Allahu anhu, a fost omul despre care Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„O, fiu al lui Khattab, pe Cel în mâna căruia se află sufletul meu, Sheitan niciodată, văzându-te că vii pe o parte, nu a luat-o pe altă parte."

(relatat de Bukhari)

Cu privire la legitimitatea

alegerii lui Omar, radhi Allahu anhu, ca al doilea calif al Islamului, stă, printre multe alte dovezi, hadith-ul relatat de Hudhayfa, radhi Allahu anhu, care a zis:

„Stăteam cu Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, când a spus:

«Nu ştiu peste cât timp o să plec dintre voi; atunci, urmaţi-i pe cei doi care vor veni după mine.»,

arătând spre Abu Bakr şi Omar."

(Albani)

Numirea lui Omar, radhi Allahu anhu, ca al doilea calif al Islamului, a fost ultimul lucru pe care l-a făcut Abu Bakr, radhi Allahu anhu, pentru Umma Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, înainte de a muri.

(*Tarikh al-Islam,* de Adh-Dhahabi)

Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulţumit de ei!

Amin!

~ inshaAllah, va continua ~

Luna Shaban

~ tradus de Alya Iacob ~

Luna Shaban este a opta lună din calendarul islamic şi este numită astfel, pentru că arabii obişnuiau să se răspândească (tasha'aba) în căutarea resurselor de apă.

De asemenea, se spune că este numită astfel de la *sha'ba*, care înseamnă *ramuri*, iar această lună apare între luna Rajab şi luna Ramadan. Forma de plural a cuvântului este *sha' banat* şi *sha'abin*.

Postul în luna Shaban

Aisha, radhi Allahu anha, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuia să postească până când credeam că nu va întrerupe Postul niciodată şi nu postea până când credeam că nu va posti niciodată, şi niciodată nu l-am văzut pe Mesagerul lui Allah postind o lună întreagă, cu excepţia lunii Ramadan, şi niciodată nu l-am văzut postind mai mult decât postea în luna Shaban."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Conform unei înregistrări relatate de Muslim, se spune:

„El obişnuia să postească toată luna Shaban."

Un grup de învăţaţi, incluzând pe Ibn Al-Mubarak şi alţii, a crezut că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a postit toată luna Shaban, dar a postit o mare parte din ea, acest lucru fiind susţinut de o relatare din *Sahih Muslim*, relatată de Aisha, radhi Allahu anha, care a spus:

„Niciodată nu l-am văzut pe el (Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam) să postească o lună întreagă, cu excepţia lunii Ramadan."

A fost relatat în *Al-Sahihayn* că Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a postit nicio lună întreagă, cu excepţia lunii Ramadan."

(relatat de Bukhari)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a privit ca makruh să se postească o altă lună întreagă, cu excepţia lunii Ramadan.

Ibn Hajar, radhi Allahu anhu, a spus:

„A ţinut mai multe posturi voluntare în Shaban decât în oricare altă lună şi obişnuia să postească aproape toată luna Shaban."

Usama ibn Zayd, radhi Allahu anhu, a zis:

„«Mesager al lui Allah, nu te văd postind într-o altă lună, aşa cum posteşti în luna Shaban.»

El a spus:

«Aceasta este luna pe care oamenii o neglijează, între Rajab şi luna Ramadan şi aceasta este luna în care faptele sunt înălţate la Domnul Lumilor. Îmi place ca faptele mele să fie înălţate, atunci când postesc.»"

(relatat de Nasa'i şi clasificat sahih de Albani, în *Sahih al-Targhib wa'l-Tarhib*)

Potrivit unei înregistrări relatate de Abu Dawud, s-a spus:

„Cea mai dragă lună pentru Post a Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost Shaban şi Postul său în Shaban era continuu, până în luna Ramadan."

(clasificat sahih de Albani, în *Sahih Sunan*)

Ibn Rajab a spus:

„Postul în Shaban este mai bun decât Postul în lunile sacre şi cele mai bune Posturi voluntare sunt acelea (din aceste luni) apropiate de luna Ramadan, înainte şi după aceasta. Statutul acestora este ca acela al Sunan Al-Rawaatib, care sunt făcute înainte şi după Rugăciunile fard. Aceasta se aplică şi Postului efectuat înainte şi după luna Ramadan. Aşa cum Al-Sunan Al-Rawaatib sunt mai bune decât oricare alte Rugăciuni voluntare, la fel şi Postul voluntar (din această lună), ca şi cel dinainte şi după luna Ramadan, este mai bun decât în oricare altă lună."

Cuvintele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam:

„Shaban este luna pe care oamenii o neglijează, între Rajab şi luna Ramadan"

indică faptul că între două luni importante, Rajab şi luna Ramadan, musulmanii sunt interesaţi mai mult de aceste două luni, nemaiacordând atenţie lunii Shaban. Mulţi consideră că Postul din luna Rajab este mai bun decât cel din luna Shaban, doar pentru că luna

Rajab este una dintre lunile sacre, dar aceasta nu este corect.

În hadith-ul de mai sus este indicat faptul că, dacă timpurile, locurile sau oamenii au o anumită virtute, pot fi alţii/ altele mai bune decât acestea.

De asemenea, ne indică faptul că este mustahab să se facă fapte bune în acest timp, când oamenii tind să fie neglijenţi prin multe acte de adorare. Un grup de salafi obişnuia să îşi ocupe timpul dintre Maghrib şi Isha cu Rugăciuni, spunând că acela este timpul în care mulţi musulmani sunt neglijenţi.

Un alt exemplu în acest sens este pomenirea lui Allah subhanahu wa ta'ala (dhikr) în pieţe, pentru că aceasta înseamnă că musulmanul Îl aminteşte pe El, Preaînaltul, într-un loc în care oamenii tind să fie neglijenţi.

Sunt numeroase beneficii pe care le putem câştiga prin efectuarea unor fapte bune, în acel timp în care oamenii devin neglijenţi.

De aceea:

❖ Este bine pentru o persoană să facă fapte bune şi, ascunzând faptele sale voluntare, şi în special Postul, este şi mai bine, pentru că este un secret între rob şi Domnul său. Prin urmare, s-a spus că Postul nu este un element cu care să ne lăudăm. Unul dintre salafi obişnuia să postească ani întregi, fără ca cineva să ştie acest lucru, pleca de acasă spre piaţă, ţinând două pâini, pe care le dădea sadaqa, iar el postea. Familia lui credea că a mâncat acele pâini, în timp ce oamenii din piaţă credeau că el a mâncat acasă. Salaful a crezut că este mustahab pentru o persoană care ţine Post să facă anumite lucruri care să ascundă faptul că el ţine Post.

Ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, a spus:

„Atunci când te trezeşti dimineaţa şi posteşti, să porţi parfum."

Qatada a spus:

„Este mustahab pentru bărbatul care posteşte să poarte parfum, astfel să nu fie un semn că el posteşte."

❖ A face fapte bune în acelaşi timp în care oamenii sunt distraşi şi neglijenţi, este mult mai dificil. Ca un exemplu, dacă toţi fac aceleaşi acţiuni în acelaşi timp, atunci este uşor; dar, dacă oamenii sunt neglijenţi, atunci este mult mai dificil pentru cei care

sunt credincioşi.

Ma'qil ibn Yasar a spus:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

«Adorarea în timpuri grele (fitna) este precum Hijra pentru mine.»"

(relatat de Muslim)

Cuvintele *„adorarea în timpuri grele"* se referă la perioadele de transformări şi încercări, atunci când oamenii urmau propriile dorinţe şi cei care aderau la Islam făceau un lucru dificil.

Învăţaţii au păreri diferite cu privire la motivele pentru care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, postea atât de mult în luna Shaban. Părerile erau diferite, după cum urmează:

❖ Nu a putut posti cele trei zile în fiecare lună, din anumite motive, sau pentru că trebuia să călătorească; prin urmare, el, salla Allahu aleihi wa sallam, postea în luna Shaban. Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, începea să facă acte de adorare voluntare, persista în ele şi, dacă le pierdea, le recupera.

❖ S-a spus că soţiile Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, obişnuiau să recupereze zilele pierdute din luna Ramadan în luna Shaban, prin urmare şi el, salla Allahu aleihi wa sallam, postea în luna Shaban. Aceasta este în conformitate cu ceea ce a fost relatat de la Aisha, radhi Allahu anha, care a spus că obişnuia să întârzie zilele de recuperat din luna Ramadan până în luna Shaban.

❖ S-a spus că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, postea în această lună pentru că este luna pe care oamenii o neglijează. Aceasta este cea mai corectă opinie, având în vedere hadith-ul lui Usama:

„Aceasta este luna pe care oamenii o neglijează, între Rajab şi luna Ramadan."

(relatat de Nasa'i, clasificat sahih de Albani, în *Sahih al-Targhib wa'l-Tarhib*)

Dacă atunci când începea luna Shaban, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, mai avea de ţinut un Post voluntar deosebit, pe care nu îl ţinuse, atunci recupera acest Post în luna Shaban şi îl completa înainte de luna Ramadan.

Trebuie observat faptul că, dacă un musulman are de recuperat zilele pierdute din luna Ramadan, el trebuie să le recupereze înainte de următoarea lună Ramadan a anului viitor.

Nu este permis să se amâne pentru următorul an al lunii Ramadan, decât în cazuri bine-precizate în Sharia. Cel care este apt, trebuie să recupereze aceste zile înainte de a sosi luna Ramadan şi, dacă nu o face, trebuie să recupereze acestea după al doilea an al lunii Ramadan şi, în plus, trebuie să se căiască şi să ofere masă unui sărac pentru fiecare zi pe care a pierdut-o. Aceasta este opinia lui Malik, Shafa'i şi Ahmad.

Un alt beneficiu al Postului din luna Shaban este că poate fi o pregătire a corpului, în cazul în care unei persoane îi este dificil să postească în primele zile din luna Ramadan; postind în luna Shaban, corpul se va obişnui cu lipsa de alimente şi va păstra energia şi în luna Ramadan. Luna Shaban este ca o introducere a lunii Ramadan, având în comun Postul, recitarea Coranului şi oferirea de caritate.

Salama ibn Suhayl obişnuia să spună:

„Luna Shaban este luna recitatorilor de Coran."

Habib ibn Abu Thabit obişnuia să zică, atunci când venea luna Shaban:

„Aceasta este luna recitatorilor de Coran."

Atunci când sosea luna Shaban, Amr ibn Qays Al-Mala'i obişnuia să îşi închidă depozitul şi să îşi dedice tot timpul recitării Coranului cel Nobil.

Postul la sfârşitul lunii Shaban

În *Al-Sahihayn* este înregistrat de la Imran ibn Husayn că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus unui om:

„«Ai postit ceva din sirar-ul acestei luni?»

El a răspuns:

«Nu.»

Profetul a zis:

«Dacă nu ai postit, posteşte două zile.»"

Conform unei înregistrări relatate de Bukhari:

„Cred că se referea la luna Ramadan."

Conform unei înregistrări relatate de Muslim:

„Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

«Ai postit ceva din sirar-ul lui Shaban?»"

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Au fost câteva dispute în ceea ce priveşte sensul cuvântului *sirar*. Cea mai cunoscută

părere este că acesta se referă la sfârşitul lunii. Sfârşitul lunii este numit *sirar* pentru că luna este ascunsă – *istisirar* – în acel timp.

A fost relatat în *Al-Sahihayn,* de la Abu Huraira, radhi Allahu anhu, că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Nu întâmpinaţi luna Ramadan cu una sau două zile, cu excepţia celor care obişnuiesc să postească cu regularitate, caz în care ei pot posti."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Cei mai mulţi dintre învăţaţi şi mulţi dintre cei care au comentat acest hadith au spus:

„Omul căruia Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a adresat această întrebare, era cunoscut că postea cu regularitate sau a făcut un jurământ, prin urmare, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a impus să ţină acest Post."

De asemenea, mai sunt şi alte puncte de vedere cu privire la acest subiect. Pe scurt, putem spune că sunt trei feluri de a posti la sfârşitul lunii Shaban:

Primul este reprezentat de momentul în care o persoană posteşte la sfârşitul acestei luni, cu intenţia de a fi sigur că nu pierde prima zi din luna Ramadan. Acest lucru este **interzis.**

Al doilea este atunci când o persoană posteşte cu intenţia de a îndeplini un jurământ sau de a recupera o zi pierdută din luna Ramadan, sau ca un act de ispăşire (kafara) etc. Aceasta este permis, conform majorităţii învăţaţilor.

Al treilea este reprezentat de momentul când o persoană face un Post voluntar. Acesta este considerat a fi makruh de către cei care spun că trebuie să facem diferenţe între lunile Shaban şi Ramadan, prin a face o pauză de Post. Printre cei care au spus aceasta, a fost şi Al-Hasan. Dacă se întâmplă să coincidă cu ziua în care o persoană posteşte de obicei, Malik şi cei care sunt de acord cu el au permis aceasta, dar Shafa'i, Ahmad, Al-Uza'i şi alţii au făcut o distincţie între cazuri, atunci când Postul este făcut de o persoană care obişnuieşte să facă acest Post sau nu.

În concluzie, hadith-ul lui Abu Huraira, radhi Allahu anhu, este ceea ce trebuie urmat, conform majorităţii învăţaţilor. Este makruh să se ţină Post voluntar cu una sau două zile în-

ainte de luna Ramadan, pentru cei care nu obişnuiesc să ţină Post în aceste zile şi pentru cei care nu au postit înainte de sfârşitul lunii Shaban.

De ce este makruh să postim înainte de luna Ramadan, pentru cei care nu au ţinut acest Post înainte?

Sunt numeroase motive, printre care:

Primul: pentru a nu se adăuga zile în plus Postului de Ramadan, zile ce nu fac parte din luna Ramadan. A posti în ziua de Aid este interzis (este o zi de sărbătoare); un altul, pentru a nu cădea în aceeaşi capcană cu Oamenii Cărţii, în ceea ce priveşte Postul, ei adăugând zile după propriile lor capricii şi dorinţe.

Pentru acelaşi motiv, este de asemenea interzis a se posti în „ziua îndoielilor".

Amar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Oricine postește în această zi, nu l-a ascultat pe Profet, Abu Al-Qasim, salla Allahu aleihi wa sallam."

Ziua îndoielilor este ziua în care oamenii nu sunt siguri dacă a început sau nu luna Ramadan, atunci când vestea vederii lunii noi vine de la o persoană a cărei cuvânt nu poate fi acceptat. Câţiva dintre ulama spun că o zi înnorată este, de asemenea, o „zi a îndoielii" şi spun că Postul nu este permis în această zi. Aceasta este opinia majorităţii învăţaţilor.

Al doilea: a se face o distincţie între Postul obligatoriu şi cel voluntar, pentru că este prescris în Islam a se face o clară distincţie între acţiunile fard şi nafl.

Prin urmare, este haram să se ţină Post în ziua de Aid şi Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a interzis ca o Rugăciune fard să fie urmată imediat de o alta, dacă aceasta nu este separată de salut sau altceva, în special în cazul Rugăciunii sunna, făcută chiar înainte de Rugăciunea de Fajr. Este prescris să se facă o clară separare între aceasta şi Rugăciunea fard. Prin urmare, este recomandat ca această Rugăciune să fie făcută acasă, pentru a permite persoanei să se odihnească între Rugăciunea sunna şi cea fard.

Atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a văzut un bărbat făcând Rugăciunea, atunci când

era iqama pentru Fajr, i-a spus:

„Al-Subh este patru rakaat.”

(relatat de Bukhari)

Unii oameni ignoranţi cred că motivul pentru care noi nu postim chiar înainte de luna Ramadan este pentru ca noi să putem mânca şi să ne satisfacem dorinţele, înainte de a renunţa la ele prin post. Aceasta este o greşeală din partea celor care cred acest lucru.

Allahu Alam

Povestiri Coranice
de Ibn Kathir
~ tradus de Umm Mariya ~

Barsisa veneratorul (cel renegat)

Allah Atotputernicul spune în Nobilul Coran:

„[Ei sunt] asemenea lui Sheitan, când îi zice omului: «Fii fără credinţă!», iar după ce el rămâne necredincios, el zice: «Eu nu am nicio vină în privinţa ta! Eu mă tem de Allah, Stăpânul lumilor!» ~ Şi sfârşitul amândurora (17) va fi în Focul în care vor rămâne veşnic, căci aceasta este răsplata nelegiuiţilor."

(Surat Al-Haşr, 59:16-17)

Explicaţia numărului din paranteză, din verset:

17) Al diavolului şi al omului care i-a dat ascultare şi nu a crezut în Allah.

Ibn Jarir, radhi Allahu anhu, a spus că Abdullah ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, a interpretat aceste versete Coranice spunând:

„A fost odată o femeie care păştea oi şi capre. Ea avea patru fraţi. Dintr-un motiv necunoscut, a ajuns să-şi petreacă noaptea în chilia unui călugăr. Acesta a comis adulter cu ea, iar ea a rămas însărcinată. Sheitan a venit la el şi i-a şoptit:

«Omoară femeia şi îngroapă-i cadavrul, deoarece tu eşti un om respectabil, iar reputaţia ta este impecabilă (adică nu-ţi risca reputaţia pentru o femeie simplă).»

Călugărul a omorât-o şi a îngropat-o. Apoi, Sheitan i-a vizitat pe fraţii ei în vis şi le-a spus:

«Călugărul a comis adulter cu sora voastră, din acest motiv ea a rămas însărcinată, iar el a omorât-o şi i-a ascuns cadavrul în cutare loc.»

Dimineaţa, unul dintre fraţi le-a spus celorlalţi:

«Pe Allah! Azi noapte am avut un vis şi nu ştiu dacă să vi-

l povestesc sau să îl ţin pentru mine.»

Ceilalţi au spus:

«Povesteşte-ne.»

El a făcut întocmai şi unul dintre ei a zis:

«Pe Allah! Şi eu am avut acelaşi vis.»

La fel au făcut şi ceilalţi doi care mai rămăseseră. Toţi au căzut de acord că trebuie să fie ceva serios, legat de acest vis.

Au mers la rege şi i-au cerut ajutorul. Soldaţii l-au arestat pe călugăr. Pe drum, Sheitan a venit la călugăr, şoptindu-i în ureche:

«Te-am păcălit. Nimeni nu te mai poate salva acum. Prosternează-te înaintea mea o singură dată, iar în schimb eu te voi salva.»

Astfel, călugărul s-a prosternat.

Când s-a prezentat în faţa regelui, Sheitan i-a spus:

«Mă eliberez de tine!»

La sfârşit, călugărul a fost omorât."

Aceeaşi poveste a fost relatată şi de conducătorul credincioşilor, Ali ibn Abu Talib, radhi Allahu anhu, dar cu alte cuvinte.

Ibn Jarir, radhi Allahu anhu, a zis:

„Khallad ibn Aslam mi-a spus, sub autoritatea lui An-Nadr ibn Shamil, care a relatat după Shu'ba, care a relatat după Abu Ishaq, care l-a auzit pe Abdullah ibn Nahik zicând:

«L-am auzit pe Ali spunând:

„Era un călugăr care, timp de şaizeci de ani, L-a adorat numai pe Allah subhanahu wa ta'ala. Sheitan a încercat să-l atragă de partea sa, dar nu a reuşit. Atunci, a mers la o femeie şi a atins-o cu rău (a înnebunit-o). Ea avea fraţi, care au fost vizitaţi de Sheitan şi care le-a spus să o ducă la călugăr, pentru a fi tratată şi vindecată de acesta. Ei au dus-o la călugăr, care a tratat-o. După aceea, femeia a mai rămas o perioadă în chilia acestuia.

Într-o zi, el s-a simţit atras de ea şi a comis adulter. Ea a rămas însărcinată, iar el a omorât-o (pentru a-şi ascunde prima crimă). Fraţii ei au venit (după ce au aflat ce s-a întâmplat), iar Sheitan i-a apărut din nou călugărului, spunându-i:

«Sunt prietenul tău, nu am găsit nicio soluţie ca să te duc la pierzanie, dar (în final) ţi-am întins o capcană. Aşa că, ascul-

tă-mă şi te voi elibera. Prosternează-te înaintea mea şi te voi elibera.»

Iar călugărul a făcut cum i s-a spus. Apoi, Sheitan a zis:

«Eu nu am nicio vină în privinţa ta, eu mă tem de Allah, Stăpânul Lumilor (oamenilor, djinnilor şi a tuturor lucrurilor)! »

(Surat Al-Haşr, 59:16)"»"

Aceasta este interpretarea spuselor lui Allah Preaînaltul:

„[Ei sunt] asemenea lui Sheitan, când îi zice omului: «Fii fără credinţă!», iar după ce el rămâne necredincios, el zice: «Eu nu am nicio vină în privinţa ta! Eu mă tem de Allah, Stăpânul lumilor!» ~ Şi sfârşitul amândurora va fi în Focul în care vor rămâne veşnic, căci aceasta este răsplata nelegiuiţilor."

(Surat Al-Haşr, 59:16-17)

Allahu Alam

Respectul părinţilor în Islam

(continuare)

~ de Ionela Noour ~

Avantajele devotamentului faţă de părinţi

Devotamentul faţă de părinţi aduce numeroase avantaje:

- ❖ face parte din actele cele mai plăcute de Allah subhanahu wa ta'ala;
- ❖ ne permite, inshaAllah, să intrăm în Paradis;
- ❖ ne garantează, inshaAllah, longevitate şi bogăţie;
- ❖ ne permite aprecierea faptelor bune şi ştergerea din păcate, inshaAllah;
- ❖ devotamentul copiilor aduce părinţilor mândrie şi satisfacţie; ei se roagă pentru copiii lor şi ştim bine că rugile lor sunt întotdeauna acceptate;
- ❖ devotamentul faţă de părinţii noştri se va reflecta în comportamentul propriului nostru copil faţă de noi. De aceea, trebuie să ne tratăm părinţii la fel cum am dori noi să fim trataţi de copiii noştri;
- ❖ respectul părinţilor aduce cu el sentimentul moralităţii împlinite, satisfacţia şi liniştea sufletească pentru ceea ce am făcut.

Cum ne comportăm cu părinţii nemusulmani?

Odată cu acceptarea Islamului, intervine un dezechilibru între cei care au acceptat Islamul şi cei nemusulmani. Cei care sunt nou-musulmani pot să-şi păstreze identitatea proprie şi principiile formate până acum, atât timp cât ele sunt orientate înspre compasiune, amabilitate, prietenie şi atâta vreme cât au la bază un comportament înţelegător faţă de rudele care nu au îmbrăţişat Islamul şi aceasta, ţinând cont de faptul că ele pot să critice, să fie negative sau chiar să comită

abuzuri.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, s-a comportat întotdeauna cu înţelegere. Este foarte important ca musulmanii să nu se simtă superiori celor care nu sunt musulmani. Noi nu ştim dacă Allah Preaînaltul va accepta faptele noastre şi nici nu ştim pe cine va ghida spre Islam. Dacă vom fi înţelegători cu membrii familiei noastre care sunt nemusulmani, s-ar putea să avem o şansă în plus să le atingem inimile, oferindu-le, astfel, posibilitatea să vadă concret bunătatea celui care a ales Islamul.

Să fim întotdeauna politicoşi

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, nu a provocat niciodată neînţelegeri între oameni. A acceptat întotdeauna invitaţiile primite (atât timp cât ele erau în acord cu Islamul) şi nu a refuzat vreodată un cadou primit în dar, oricât de mic ar fi fost acesta.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, era mereu binedispus şi zâmbea cu plăcere tuturor celor pe care îi întâlnea, iar cel care va încerca să fie asemenea, se va face mai plăcut. Noi trebuie să încercăm să ne comportăm la fel cu familiile noastre.

Trebuie să fim iertători. Allah Preaînaltul ne spune:

„Şi Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi."

(Surat Al-'Anbiya', 21:107)

„Şi datorită îndurării lui Allah, tu [Mohammed] ai fost aşa de blând cu ei! Iar dacă ai fi fost fără blândeţe şi aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta. Deci, iartă-le lor şi roagă-te [lui Allah] pentru iertarea lor! Sfătuieşte-te cu ei asupra treburilor, dar odată ce ai luat o hotărâre, încrede-te în Allah! Allah îi iubeşte cu adevărat pe cei care se încred [în El]."

(Surat 'Al-'Imran, 3:159)

Dacă ne tratăm semenii cu răbdare, blândeţe, încercând să le explicăm viziunea noastră asupra vieţii, cu siguranţă le vom „înmuia" inimile. Vom reuşi, cel puţin, să îi facem să ne accepte aşa cum suntem, înţelegând că aceasta este calea pe care am ales-o, aceea pe care ne-a dictat-o inima, Calea cea Dreaptă, chiar dacă diferă de calea lor.

Este necesară o balanţă între comportamentul propriu şi al celor de lângă noi, incluzând în această ecuaţie şi pe cei mai apropiaţi prieteni. Avem de-a

face în acest punct cu libertatea pe care Islamul ne-o acordă în raport cu credinţele lor. Atât timp cât obiceiurile acestora nu contravin propriilor drepturi, lucrurile sunt normale. Pentru cazurile contrare, Allah Preaînaltul ne spune în Sfântul Coran:

„Spune: «O, voi, necredincioşi! ~ Eu nu ador ceea ce adoraţi ~ Şi nici voi nu adoraţi ceea ce ador eu. ~ Nici adorarea mea nu este asemenea adorării voastre, ~ Şi nici adorarea voastră nu este asemenea adorării mele! ~ Voi aveţi religia voastră, iar eu am religia mea!»”

(Surat Al-Kafirun, 109:1-6)

Sfântul Coran ne îndeamnă să ne purtăm bine cu părinţii, chiar şi dacă aceştia nu sunt musulmani. Allah subhanahu wa ta’ala spune:

„Dar dacă se străduiesc pentru ca tu să-Mi faci ca asociat altceva, despre care tu nu ai cunoştinţă, atunci nu te supune lor! Rămâi împreună cu ei în această lume, cu dreptate, dar urmează calea acelora care se întorc către Mine, căci apoi la Mine este întoarcerea şi Eu vă voi vesti ceea ce aţi făcut!”

(Surat Luqman, 31:15)

Chiar dacă părinţii nu împărtăşesc aceeaşi credinţă cu copiii şi chiar dacă nu cred în Allah Preaînaltul, trebuie să ne păstrăm compasiunea şi respectul faţă de ei. Să ne rugăm Bunului Allah să îi aducă pe Calea cea Dreaptă. Să le oferim argumente, să îi îndemnăm cu toată blândeţea şi politeţea spre Calea Adevărului. Atât timp cât am discutat cu ei, le-am adus argumente, înseamnă că ne-am făcut datoria şi este la alegerea lor ceea ce vor face mai departe.

Profetul Avraam, aleihi sallam, i-a spus tatălui său:

„A zis: «Vei avea numai pace [din partea mea]. Mă voi ruga de iertare la Domnul meu pentru tine, căci El este binevoitor cu mine.»”

(Surat Maryam, 19:47)

Să ne rugăm pentru ei atât timp cât mai sunt încă în viaţă, fiindcă, după trecerea lor în nefiinţă, nu vom mai avea posibilitatea să facem acest lucru, după cum Allah subhanahu wa ta’ala spune în Coranul cel Nobil:

„Nu se cade, ca Profetul şi cei care cred, să ceară iertare pentru politeişti, chiar dacă ei sunt rude, după ce li s-a arătat

limpede că ei sunt oaspeţii Iadului. ~ Cererea de iertare a lui Avraam pentru tatăl său nu a fost decât din pricina unei făgăduinţe pe care i-a făcut-o. Dar când i-a devenit limpede că el este vrăjmaş al lui Allah, atunci s-a dezlegat de el. Avraam era milos şi blând."

(Surat At-Tawba, 9:113-114)

Deşi apare un conflict în convingerea faţă de religie, trebuie să fim capabili să ne tratăm părinţii cât mai bine, indiferent de situaţie. Allah Preaînaltul ne spune într-un verset:

„L-am îndemnat pe om să se poarte cu părinţii săi frumos. Însă dacă ei se vor lupta cu tine pentru ca să-Mi facă Mie ca asociat ceva despre care tu nu ai ştiinţă, nu le da lor ascultare! La Mine este întoarcerea voastră, iar Eu vă voi vesti ceea ce aţi făcut."

(Surat Al-'Ankabut, 29:8)

Sheikh-ul Ashraf Ali Thanvi a spus că există în total trei cazuri, în care <u>nu este necesar</u> ca copilul să-şi asculte părinţii:

❖ atunci când aceştia îi spun să facă ceva ce e interzis în Islam;

❖ când îi interzic să practice o obligaţie a Islamului;

❖ atunci când îl împiedică să facă ceva care este permis sau recomandat, când acesta se poate confrunta cu mari dificultăţi, dacă nu face acest lucru.

De exemplu, o persoană săracă, care nu are nicio sursă de venit şi nu poate găsi un loc de muncă în oraşul în care trăieşte, deci, prin urmare, este obligată să părăsească oraşul său, pentru a găsi de lucru în altă parte. Toate acestea în vederea îmbunătăţirii condiţiilor sale de trai, iar în cazul în care, într-o astfel de situaţie, părinţii împiedică plecarea, poate să nu îi asculte.

Stabilindu-ne „graniţele" şi explicând cu calm de unde provin ele, de ce sunt importante pentru noi, transmitem mai departe mesajul Islamului şi ţinem familia unită. De-a lungul vieţii, ne vom întâlni cu numeroase dificultăţi, însă, dacă vom şti să le depăşim cu răbdare şi credinţă, inshaAllah, vom obţine recompense de la Allah subhanahu wa ta'ala.

Concluzii

Islamul promovează familia în care respectul reciproc şi gri-

ja faţă de părinţi sunt esenţiale. Blândeţea, răbdarea, sunt virtuţi elementare, pe care un bun musulman trebuie să le aibă, pentru a-L mulţumi pe Allah subhanahu wa ta'ala. Respectând părinţii, Îl respectăm pe Allah Preaînaltul. Să nu uităm că aşa cum noi ne comportăm cu cei din jur, aşa şi Allah subhanahu wa ta'ala se va comporta cu noi.

Vorbele şi faptele spun multe lucruri despre o persoană. Suntem priviţi de cei din jur în funcţie de comportamentul nostru. Conştiinţa trebuie să fie esenţială pentru noi, deoarece Bunul Allah ne-a înzestrat cu capacitatea de a deosebi binele de rău. Cred că fiecare dintre noi doreşte ca părinţii să fie mândri de copiii lor, iar acest lucru se poate realiza doar printr-un comportament corespunzător, atât faţă de cei care ne-au dat viaţă, cât şi faţă de cei din jurul nostru.

Respectul şi buna purtare este o îndatorire a noastră, nu doar faţă de părinţi, dar şi faţă de Creatorul nostru, care ne-a dat în Coran numeroase sfaturi, referitoare la comportamentul faţă de cei ce ne-au dat viaţă. Depinde doar de noi dacă le urmăm sau nu. În funcţie de faptele pe care le face, fiecare om va fi tras la răspundere pentru acţiunile lui şi va avea doar ceea ce a agonisit. Nimeni nu va fi nerăsplătit de Allah subhanahu wa ta'ala.

Ar trebui să reflectăm mai mult asupra vieţii, asupra rolului nostru pe acest pământ. Cu siguranţă, mulţi am realiza că avem numeroase lucruri de schimbat, că prin străduinţă, credinţă, răbdare, vom reuşi să ne apropiem tot mai mult de un comportament plăcut lui Allah subhanahu wa ta'ala. Ajutându-i pe alţii, oferindu-le sprijin, discutând, tolerând, oferind respect, fiind recunoscători... Avem atâtea şanse în viaţă să facem fapte bune... Alhamdulilleh. Depinde doar de noi, dacă vom profita de ele sau nu.

Fie ca Bunul Allah să ne facă dintre cei care îndeplinesc voia Lui şi, în Ziua de Apoi, să fim dintre oaspeţii Paradisului.

Amin!

~ Sfârşit ~

Ştiinţele hadith-ului

(continuare)

~ de Mariam Oana ~

Colectarea şi scrierea de hadith-uri

Pe timpul Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, nu exista obiceiul de a scrie hadith-urile, aşa cum se întâmpla în cazul Nobilului Coran, pentru că, orice nelămurire exista, el, salla Allahu aleihi wa sallam, era prezent şi putea fi întrebat oricând despre acel lucru. Scrierea hadith-urilor a fost interzisă într-o primă etapă, de teamă ca nu cumva acestea să fie confundate cu textul Coranic şi pentru a preveni combinarea spuselor Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, cu cele ale Nobilului Coran.

Abu Sa'id Al-Khudri, radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Ceea ce vă spun, nu trebuie să fie scris. Cel care scrie ceea ce spun şi nu este Coran, ar trebui să şteargă. Relataţi propriile mele cuvinte cât doriţi şi în maniera care vă place. Acela care va zice ceea ce eu nu am spus..."

Humam a continuat acest hadith, spunând că el crede că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„...şi face acest lucru cu bună ştiinţă, să se pregătească, pentru că va ocupa un loc în Iad."

(relatat de Muslim)

Există, însă, şi numeroase dovezi şi relatări autentice care atestă faptul că hadith-urile erau scrise chiar şi în perioada vieţii Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Totuşi, scrierea acestora nu se făcea într-un număr foarte mare, în primul rând de teama celor spuse de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, el autorizând doar câţiva companioni, radhi Allahu anhum, să noteze

cuvintele sale și, în al doilea rând, din cauza faptului că doar un număr restrâns dintre companioni, radhi Allahu anhum, știau să scrie și să citească, așa că preferau să le memoreze.

Printre cei care au notat spusele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, se află Abdullah ibn Amr ibn Al-'As, care a scris un număr mare de ahadith.

Bukhari a relatat că Abu Huraira, radhi Allahu anhu, nu a scris hadith-urile, însă el le-a învățat pe de rost și le-a memorat, iar Abdullah ibn Amr ibn Al-'As le-a scris. De asemenea, el a relatat că Anas ibn Malik a scris hadith-uri, la fel ca și Jaber ibn Abdullah, radhi Allahu anhum, care păstra cu o foarte mare grijă, în teaca sabiei, foaia pe care își nota hadith-urile.

De asemenea, Al-Walid ibn Khuja' ne spune că Al-Mubarak ibn Sa'id a relatat că:

„Sufyan obișnuia să scrie hadith-urile pe propriul perete, în timpul nopții, iar dimineața, pentru a nu le uita, avea grijă să noteze tot ceea ce scria noaptea, pe o foaie."

Toți companionii, radhi Allahu anhum, au învățat pe de rost spusele Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Ei, radhi Allahu anhum, le utilizau adesea în discuțiile lor, pentru a confirma sau infirma unele fapte, astfel, transmițând generațiilor următoare cuvintele și învățăturile Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Printre companionii care au făcut acest lucru au fost Abu Huraira, Jaber ibn Abdullah, Abu Sa'id Al-Khudri sau Abdullah ibn Abbas, radhi Allahu anhum.

Toate acestea au avut loc în ultimii ani ai primului secol Hijri, moment în care a început transcrierea de ahadith, fapt ordonat de către califul Omar ibn Abd Al-'Aziz, radhi Allahu anhu, lui Abu Bakr ibn Amr ibn Hazm, radhi Allahu anhu. Motivul pentru care el a dorit acest lucru a fost teama că învățăturile și înțelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, se vor pierde odată cu moartea celor care au avut contact direct cu el, salla Allahu aleihi wa sallam. Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Căutați hadith-ul Profetului și scrieți-l, pentru că îmi este frică de dispariția științei și de moartea oamenilor."

Printre cei care au fost în-

sărcinaţi, de asemenea, cu transcrierea de ahadith şi care au avut un rol primordial în colectarea şi scrierea hadith-urilor au fost Mohammed ibn Shihab Az-Zuhri şi Saleh ibn Kayssan.

Primele colecţii de ahadith au apărut în a doua jumătate a secolului al doilea. Ibn Hajar a fost printre primii autori ai acestor cărţi, apoi a fost Imam Malik, care a publicat cartea sa, *Al Muwatta*, în Medina, în care a reunit, în afară de hadith-urile Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, observaţiile companionilor, radhi Allahu anhum, cu privire la fatawa.

Apoi, într-un singur secol, apar colecţiile altor autori, aşa cum sunt cele ale lui Abd Al-Malik ibn Jarih în Mecca, Al-Awza'i în Siria, Sufian Ath-Thawri în Kuffa, Hammad ibn Salamah în Basra, Hushaym ibn Bishu în Wassit, Mu'ammar ibn Rashid As-San'ani în Yemen, Abdullah ibn Al-Mubarak în Khurassan şi Jarir ibn Abd Al-Hamid în Rayy. Nu se ştie cu exactitate care a fost primul care a adus colecţia sa, dintre aceşti autori.

Ulterior, transcrierea de ahadith a cunoscut o dezvoltare deosebită, sub îndrumarea unui număr important de învăţaţi, printre care Shu'bah ibn Al-Hajjaj, Sufyan ibn Uyaynah, Abdullah ibn Wahab şi Abd Ar-Rahman ibn Mahdi. Aceşti savanţi au transcris un număr foarte mare de ahadith, contribuind la stabilirea bazelor ştiinţei tradiţionale.

Secolul al treilea a adus cu sine o înflorire a ştiinţei hadith-urilor, apărând un număr foarte mare de culegeri, mulţumită eforturilor depuse de către Imam Ahmad ibn Hanbal şi Ibn Abu Shayba. Este perioada în care marii specialişti în tradiţie profetică au publicat cărţile lor, care au rămas celebre până în zilele noastre. Ei au realizat noi culegeri de ahadith, deoarece tot ceea ce exista înainte, deşi cuprindea un număr impresionant de ahadith, nu erau grupate pe teme şi apăreau la un loc – atât ahadith considerate autentice, cât şi cele neautentice. De aceea, Bukhari a început munca extraordinară a colectării de ahadith, cuprinzând în culegerea sa, *Sahih*, numai hadith-urile autentice. Acelaşi lucru l-a făcut şi Muslim, în culegerea sa de *Sahih*.

De asemenea, culegeri de ahadith au elaborat, tot în a-

această epocă, Abu Dawud, Tirmidhi, Nasa'i sau Ibn Majah, ale căror hadith-uri sunt considerate în majoritate autentice.

Astfel, se poate observa că scrierea şi colectarea de ahadith a cunoscut mai multe etape, iar în perioadele care au urmat, învăţaţii nu au făcut altceva decât să facă referire la colecţiile deja existente, aducând doar unele completări, acolo unde era cazul.

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

Ingredientele unei căsătorii fericite

~ Compilaţie ~

~ tradus de Alya Iacob ~

Diverse probleme

Posibilitatea pentru viitoarea soţie de a avea un loc de muncă

Acest fapt creează multe probleme cuplului; cu toate că este foarte clar, deoarece, dacă femeia îi cere bărbatului, înainte de căsătorie, să poată avea un serviciu, iar el acceptă, atunci va trebui să onoreze promisiunea făcută.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Contractul care merită cel mai mult să fie onorat, este cel care îţi dă dreptul să te bucuri de legătură intimă cu soţia ta (stipulat prin contractul de căsătorie).”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

De asemenea, el, salla Allahu aleihi wa sallam, a mai spus:

„Musulmanii sunt legaţi de condiţiile lor din contract.”

(relatat de Abu Dawud, Hakim şi Bayhaqi)

În cazul în care soţul îi impune viitoarei soţii să nu aibă un serviciu după căsătorie, sau chiar dacă această condiţie nu este adusă în discuţie deloc, soţia va trebui să asculte de soţul ei.

Trebuie amintit faptul că femeia nu trebuie să pună în pericol căsătoria ei pentru a avea o slujbă, doar pentru a susţine faptul că şi ea poate avea un serviciu. Acesta este un subiect asupra căruia trebuie convenit şi discutat în mod reciproc, încă de la început.

Proprietatea şi averea soţiei

Sunt bărbaţi care devin lacomi, atunci când văd că soţia este bogată. Aceştia chiar o forţează să împartă tot ceea ce are cu ei. Acest fapt nu este deloc conform Islamului şi este de evitat. Soţia are controlul abso-

lut şi întreaga autoritate asupra averii sale şi o poate cheltui aşa cum doreşte. În continuare, soţul este obligat să o întreţină, chiar dacă ea este bogată. Acest tip de dominaţie nejustificată din partea bărbaţilor, duce la pierderea sentimentului de dragoste din cuplu.

Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Şi oferiţi femeilor zestrea de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc – nesilite – de ceva, atunci voi cheltuiţi-o după cum doriţi, cu plăcere!"

(Surat An-Nisa', 4:4)

Înfrumuseţarea

Frumuseţea joacă un rol important într-un cuplu şi într-o căsătorie prosperă. Bărbatul, prin natura lui, este atras de frumos. Acest lucru se aplică şi femeilor deopotrivă. Sunt mulţi bărbaţi care consideră că aceasta se aplică numai femeilor şi ei nu simt nevoia să se îmbrace decent pentru soţiile lor. Acest lucru este total greşit, pentru că Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„(...) Ele au drepturi egale cu obligaţiile lor, după cuviinţă."

(Surat Al-Baqara, 2:228)

Este adevărat că bărbaţii nu trebuie să piardă minute în şir în faţa oglinzii, dar acest lucru nu înseamnă că ei nu trebuie să facă un efort, pentru a fi prezentabili.

Un exemplu în acest sens este cel al unui bărbat cu părul cărunt, care a cerut mâna unei femei. Aceasta a spus celui care a venit să îi ceară mâna în căsătorie:

„Spune-i bărbatului care m-a cerut în căsătorie că am părul cărunt."

Când bărbatul a auzit, nu a mai vrut să o ia de soţie. Apoi, femeia a spus tuturor că ea, de fapt, are părul negru, dar a vrut să arate că femeile au aceleaşi pretenţii de la bărbaţi, pe care şi aceştia le au de la femei.

Din păcate, sunt femei care nu iau o atitudine faţă de conceptul de frumuseţe. Zile în şir nu dau importanţă felului în care se îmbracă, însă, atunci când au o ocazie specială, se pregătesc şi se prezintă la aceasta cu o înfăţişare deosebită; toate acestea asortate cu bijuteriile şi hainele pe care soţul le-a oferit. Femeia le foloseşte pentru a arăta bine în faţa prietenelor ei, dar nu şi pentru soţul ei. Soţul este mai

îndreptăţit să vadă frumuseţea ei, mult mai mult decât prietenele sale.

Soacra

Sunt multe cazuri în care soacra este considerată vinovată pentru distrugerea căsătoriei fiicei ei, din cauza sfaturilor pe care aceasta i le oferă, în ceea ce priveşte felul în care ea trebuie să se poarte cu soţul ei sau cum să cheltuie averea acestuia.

Realitatea este cu totul diferită. Soacra este cea care merită tot respectul şi de multe ori sacrifică ceea ce are, pentru binele fiicei sale. Acest fapt nu se generalizează, pentru că aceasta depinde numai de natura omului. Să fie considerată întotdeauna soacra cea vinovată, ar fi o nedreptate. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul mamei soţului.

Comiterea păcatelor în căutarea fericirii

Acest lucru este extrem de grav şi are repercusiuni delicate. El stăpâneşte mintea musulmanului în numele „lunii de miere”. În această lună, cuplul călătoreşte şi de multe ori comite păcate, în speranţa că va găsi fericirea. Nimic nu poate fi mai grav decât aceasta, deoarece nu este în spiritul islamic. În această lună de bucurie, au activităţi ce contravin Islamului. Au această lună de „bucurie”, ca apoi să aibă o viaţă întreagă plină de neîmpliniri şi dureri. Întreaga viaţă a musulmanului ar trebui să fie plină cu bucurii. În această lună, dau mese ori se fac petreceri, unde soţul îşi invită prietenii pentru a îi cunoaşte soţia. Din păcate, sunt multe astfel de lucruri care se întâmplă în această lună, ele neavând ce căuta în viaţa unui musulman, aceasta aducând repercusiuni delicate.

Cadourile

Sunt multe persoane care nu realizează ce mare impact pot avea cadourile care se oferă în timpul căsătoriei, aici includzându-se şi cadourile oferite membrilor familiei.

Cadourile ne scapă de resentimente, dizolvând ura. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Faceţi-vă cadouri! Prin aceasta veţi îndepărta ura dintre voi. (...)”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Prin cadouri, răspândim *sallam*-ul (pacea) şi bucurăm o altă persoană, făcând-o să aibă o faţă luminoasă, zâmbitoare.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Pe Cel în mâna căruia se află sufletul meu, nu veţi intra în Paradis până când nu veţi crede, şi nu veţi crede până ce nu vă veţi iubi unii pe alţii. Să nu vă zic eu, oare, un lucru pe care, dacă îl veţi face, vă veţi iubi unii pe alţii? Răspândiţi printre voi salutul islamic."

(relatat de Muslim)

Să încercăm, deci, să răspândim pacea şi să oferim cadouri. InshaAllah, veţi vedea rezultatul.

Desigur, sunt multe alte exemple care pot conduce la o căsătorie fericită. Este nevoie de efort şi de dorinţă arzătoare din partea fiecăruia; astfel, se vor forma familii credincioase şi unite, care vor ridica multe generaţii pioase.

Comunitatea musulmană are nevoie de asemenea generaţii, pentru a putea duce mai departe mesajul frumoasei noastre religii.

Familia care face din Nobilul Coran şi din Sunna un model de viaţă, este cu siguranţă o familie care va trăi în prosperitate. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„El a zis: «Coborâţi amândoi din el [din Paradis]! Vă veţi fi toţi duşmani unul altuia! Apoi, dacă va mai veni la voi o călăuzire din partea Mea, acela care va urma calea Mea cea dreaptă nu va rătăci şi nu va fi nefericit.»"

(Surat Ta-Ha, 20:123)

Cei care se îndepărtează de Calea cea Dreaptă şi adoptă orbeşte obiceiurile din Est sau Vest şi îşi cresc copiii cu acel standard, nu pot învinovăţi pe altcineva pentru aceasta, aşa cum scrie în Sfântul Coran:

„Însă acela care se va îndepărta de la Pomenirea Mea, va avea parte de o viaţă grea şi în Ziua Învierii îl vom aduce pe el orb la adunare."

(Surat Ta-Ha, 20:124)

Allah subhanahu wa ta'ala a promis răsplată şi binecuvântări acelora care trăiesc în conformitate cu poruncile Lui:

„Şi zicând: «Vai nouă! Cine ne-a sculat pe noi din culcuşul nostru?» Aceasta este ceea ce a făgăduit Cel Milostiv [*Ar-Rahman*], iar Trimişii au spus adevărul."

(Surat Ya-Sin, 36:52)

Îngerii, aleihum sallam, vor veni şi se vor ruga pentru ei:

„Doamne! Şi fă-i pe ei să intre în grădinile Edenului, pe care Tu le-ai promis, ca şi pe cei care au fost evlavioşi dintre părinţii lor, soţiile lor şi urmaşii lor, căci Tu eşti Cel Puternic [şi] Înţelept [*Al-'Aziiz, Al-Hakim*]."

(Surat Ghafir, 40:8)

Pe de altă parte, celor care nesocotesc Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala, Îngerii, aleihum sallam, le vor spune:

„Adunaţi-i pe aceia care au fost nedrepţi şi pe semenii lor, împreună cu aceia pe care i-au adorat ~ În locul lui Allah şi duceţi-i pe ei pe drumul Iadului!"

(Surat As-Saffat, 37:22-23)

Fie ca Bunul Allah să binecuvânteze pe toţi musulmanii mumini, care sunt cu frică de Allah subhanahu wa ta'ala şi urmează sfatul Profetului nostru, Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, care a fost un exemplu în căsătoriile sale!

Amin!

~ Sfârşit ~

Râul şi norii

~ tradus de Mariam Oana ~

A fost odată un râu mirific, care şi-a găsit drumul printre dealuri, păduri, pajişti şi câmpii. La început, a fost firav, unduindu-se, curgând din vârful muntelui, mândru de el. Era în primele sale faze, de început, alunecând încetişor printre pietre, îndreptându-se spre câmpie, cu o dorinţă mare de a ajunge la ocean. Cu cât aluneca în aval, crescând, privea lucrurile din jurul său, şerpuind agale.

Într-o zi, observă norii care pluteau deasupra sa, care erau foarte diferiţi în forme şi culori. Timp de câteva ore, nu a făcut altceva decât să îi privească, admirându-i. La un moment dat, a dorit să aibă un nor doar pentru el. Însă, acest lucru nu era deloc uşor, deoarece norii care pluteau deasupra sa pe cer, îşi mutau tot timpul locul.

Din această cauză, râul era mâhnit, nemaivoind să ştie de nimic altceva. Urmărirea norilor devenise o obsesie pe parcursul său înspre aval.

Însă, la un moment dat, un vânt puternic a început să bată, spulberând toţi norii de pe cer, iar întreaga boltă rămăsese senină. Devenise indignat şi abătut, curgând fără a mai da sens trecerii sale, zicându-şi:

„Dacă nu mai este niciun nor, eu ce voi face?”

În timpul nopţii, timp în care devenise un adevărat râu, şi-a dat seama cât de mare crescuse, văzându-se şi nebăgând de seamă, din cauza admirării lucrurilor care îl înconjurau. În acel moment, şi-a auzit propriul vuiet, spărgându-se de mal.

Din cauză că acum putea să îşi audă propria voce, a înţeles că ceea ce caută se află în interiorul său şi că el era format din nimic altceva decât din apa norilor pe care mai devreme îi admira şi pe care şi-i dorea numai pentru el.

Dimineaţa următoare, când soarele se afla sus pe cer, a descoperit ceva foarte frumos: a observat azurul cerului pentru prima dată. Fusese atât de absorbit de admirarea norilor, încât nu a apucat să vadă vreodată cerul, care este casa norilor. Aceştia sunt trecători, însă cerul rămâne acolo permanent. Şi-a dat seama că imensitatea cerului se află în interiorul său, făcându-l să se simtă deosebit.

După-amiaza, norii s-au reîntors, însă râul nu mai era interesat acum să posede niciunul dintre ei. Putea observa frumuseţea oricărui nor şi putea să se bucure de fiecare dintre aceştia.

Când un nor apărea pe cer, îi ura *„Bine ai venit!”*, iar când acesta se îndepărta, îi făcea semn de bun-rămas, în undele sale. A înţeles că toţi norii sunt ai săi, de aceea, nu trebuia să mai alerge după ei, căutându-şi doar unul pentru el însuşi.

În aceeaşi seară, ceva minunat s-a petrecut în faţa cerului nopţii, când imaginea feerică a Lunii pline s-a oglindit în undele sale. Astfel, râul a cuprins întreaga frumuseţe a Lunii, a apei şi a norilor şi s-a îndreptat, unduindu-se, spre ocean.

Morala

Se poate observa că frumuseţea vine din interior şi că nu avem nevoie de nimic din exterior pentru a ne bucura, pentru a zâmbi şi pentru a fi noi înşine. Aspectul exterior este important, însă, dacă cel interior este neglijat, nu vom putea fi niciodată conştienţi de propria putere şi de propria frumuseţe.

Încrederea în sine, abilitatea de a îi face pe cei din jurul nostru să se simtă bine, capacitatea de a ne iubi pe noi înşine, sunt lucruri mult mai importante decât orice venit din exterior.

Astfel, acest aspect este doar o palidă umbră a ceea ce contează cu adevărat şi care se află chiar în noi înşine. Nu vom reuşi să ajungem nicăieri dacă urmărim doar acest lucru, pentru că fericirea şi liniştea spirituală sunt tot ceea ce ne poate împlini cu adevărat.

Aşadar, trebuie să avem grijă de sufletele noastre, să căutăm întotdeauna doar mulţumirea lui Allah subhanahu

wa ta'ala, care este Unica Sursă ce ne poate împlini ca persoane, atât în această viaţă, dar, mai ales, în Viaţa de Apoi.

Omul este singurul care își poate asigura ambele fericiri, din această lume, cât și din Viaţa de Apoi, inshaAllah. El deţine cheia, așa cum Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„(...) Allah nu schimbă starea unor oameni până ce ei nu schimbă ceea ce se află în sufletele lor. Iar dacă Allah voieşte un rău pentru un neam, acesta nu poate fi respins. Şi ei nu au în locul lui Allah niciun alt ocrotitor."

(Surat Ar-Ra'd, 13:11)

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne întărească inimile și să ne ajute să fim împăcați cu noi înșine, pentru a ne bucura de fiecare moment al vieții noastre!

InshaAllah, să putem trăi frumos și cu rost în fiecare clipă!

Amin!

Apus de soare la Amarna

(continuare)

~ de Munir Karim ~

Pentru a elimina posibilitatea de a primi anumite reproşuri de la cititorii acestei minunate reviste, voi aduce necesarele completări la o frază prezentă în articolul din numărul trecut, care ar putea fi interpretată greşit. În finalul articolului trecut spuneam că Akhenaton a domnit timp de 12 ani. Dintr-o regretabilă eroare, nu am specificat că era vorba de cei 12 ani în care capitala Egiptului s-a aflat la Amarna. De fapt, Akhenaton a domnit timp de 17 ani (5 ani la Theba şi 12 ani la Amarna).

În pofida măsurilor dure, luate de Akenaton în primii ani de la mutarea centrului de putere la Amarna, împotriva opoziţiei preoţilor cultului zeului Amun, a închiderii templelor şi a restricţiilor în privinţa aducerii de ofrande altor zei decât lui Aton, era clar pentru faraon că aceste măsuri nu vor fi îndeajuns pentru a provoca ruptura necesară faţă de trecut. Faraonul Akenaton merge mai departe, încercând să cumpere conştiinţa unora dintre curteni. Această stratagemă folosită de el se poate vedea şi într-una dintre pictograme, în care sunt prezentaţi faraonul Akenaton şi soţia sa, Nefertiti, în balconul palatului, aruncând slujitorilor veniţi să-i venereze câteva brăţări şi mici obiecte de aur, precum şi bucăţele de pepite de aur, neprelucrate. Din dorinţa de a câştiga cât mai mulţi adepţi în favoarea noii orientări religioase, dar şi a schimbărilor majore, ce vizau paliere ale artei şi culturii Egiptului Antic, faraonul pune să se construiască un oraş imens, pe care îl va numi Aketaton. El va avea ca punct principal măreţul templu a lui Aton, în jurul căruia se va ridica oraşul Central.

Spre sud, s-au construit splendidele grădini însorite de la Maru Aton, unde dominau

marile bazine în formă de T, pline cu apă cristalină şi mărginite de palmieri uriaşi (urmele acestor construcţii au fost distruse între 1968-1970, de proiectul de irigaţie de la El-Hawata), cuptoarele de pâine şi adevăratele fabrici de bere de la Kom El-Nana.

În partea de nord, se afla o altă reşedinţă a familiei regale, precum şi marile depozite care adăposteau mărfurile aduse în port, de corăbiile ce navigau pe Nil.

În partea de est a oraşului principal, într-o vale puţin adâncă, s-a descoperit o aşezare pe care cercetătorii au numit-o «Satul de Piatră», datorită concentrării mari de bolovani de calcar, folosiţi ca bază la construcţia caselor din acea zonă.

La fel de impresionantă pentru cercetători a fost şi descoperirea din partea de sud-est, aşezată pe un mic platou, într-o vale puţin adâncă, a «oraşului muncitorilor», format din cele 72 de case cu interioare aproape identice, situate pe 5-6 străzi paralele şi în care s-au găsit resturi de mobilier şi materiale folosite la fabricarea textilelor, precum şi cioburi din vasele de lut, folosite în gospodărie. Acest mic orăşel ne evidenţiază gradul de sistematizare şi de civilizaţie urbană pe care îl atinsese Egiptul la acea dată.

Cu toate acestea, aşa cum am mai arătat, prezenţa unor statuete, reprezentând pe zeiţa Ma'at şi alte reprezentări zoomorfe aparţinând altor zeităţi care făceau parte din panteonul religiei politeiste egiptene, vin să întărească ideea că mare parte dintre cei care l-au urmat pe Akenaton la Amarna şi care trebuiau să formeze nucleul religiei atoniste, erau încă legaţi de dogmatismul religios politeist, aflat momentan în dizgraţia casei conducătoare.

Deşi această adevărată „revoluţie religioasă" a fost una destul de radicală, făcându-şi simţită prezenţa în toate palierele societăţii egiptene, deşi faraonul şi-a luat toate măsurile necesare, anihilându-şi direct sau indirect toţi potenţialii adversari de la acea dată, totuşi, Akhenaton, principalul ei promotor, nu a luat în calcul timpul.

Toate eforturile lui au fost sortite eşecului, nu atât din cauza opoziţiei preoţilor templului Amun, cât mai ales din

cauza rădăcinilor adânci pe care le aveau vechile dogme şi tradiţii religioase, în sânul societăţii egiptene. Dacă ar fi să se facă o analogie, cam cu aceeaşi problemă se va confrunta peste 100 de ani proorocul Moise, aleihi sallam, atunci când, după ieşirea din Egipt a unui grup de evrei conduşi de prooroc, ajunşi în pustiul Sinai, acesta a încercat să impună o nouă dogmă religioasă poporului care îl urma, având la bază credinţa într-un vechi zeu semitic, numit Iahve.

Faţă de Akhenaton, proorocul Moise, aleihi sallam, a înţeles un adevăr esenţial: pentru ca această nouă doctrină să devină dominantă, trebuia neapărat ca cel puţin două generaţii – şi mai ales generaţia ce se născuse şi crescuse în Egipt, fiind îndoctrinată cu vechile tradiţii ale unei religii politeiste – trebuia să moară, iar una nouă, crescută şi educată în spiritul noii religii monoteiste, să ajungă la maturitate şi să devină majoritară şi să poată prelua conducerea.

Acesta este motivul principal, pentru care proorocul Moise, aleihi sallam, a decis ca, în ciuda reacţiei dure a opozanţilor, trebuia să fie eliminată fizic (cap 32, vs 25-29); tot poporul plecat din Egipt trebuind, din această cauză, să rămână în deşertul Paran şi să locuiască acolo timp de 40 de ani.

Dacă, în cazul arătat mai sus, această modalitate de implementare a noii religii a fost favorizată de factorul timp, în cazul faraonului Akhenaton, timpul nu a mai avut răbdare. Toate planurile şi visele au început să se năruiască rapid, după moartea acestuia.

Chiar dacă, la prima vedere, unele similitudini dintre atenismul promovat de Akhenaton şi monoteismul iudaic timpuriu pot crea impresia unei identităţi, totuşi, la o cercetare mai atentă, observăm nişte diferenţe majore, între cele două doctrine religioase. Astfel, cel mai important dintre elementele care diferenţiază cele două doctrine este dat de faptul că, în cazul atenismului se acceptă în subsidiar şi existenţa altor zei ca subalterni ai zeului suprem, însă în cazul monoteismului iudaic, divinitatea se evidenţiază chiar prin unicitatea ei.

Totuşi, trebuie menţionat

faptul că sunt şi cercetători care afirmă că între termenii biblici ai divinităţilor Adonai, Elohim şi Aton, ar exista o strânsă legătură.

Există chiar şi o teorie a unui cercetător arab, prin care se încerca demonstrarea ideii că proorocul Iosif, aleihi sallam, şi faraonul Akhenaton sunt una şi aceeaşi persoană.

Principalul impediment major al acestei teorii este diferenţa de circa 250-300 de ani, dintre perioada în care au trăit cei doi.

Într-o altă ordine de idei, o surpriză majoră pentru cercetătorii atenismului, atunci când adunau elemente cu privire la viaţa oamenilor de rând care locuiau la Amarna, a fost descoperirea sutelor de mese din piatră, pe care se depuneau jertfele de mâncare, aduse ca ofrandă zeului Aton. Aşa cum se poate distinge în unele pictograme (care au scăpat furiei distrugătoare ce a urmat), aceste mese erau pline până la refuz cu alimente diverse, în care se disting clar pâinea, carnea, peştele, fructele şi, bineînţeles, vasele cu bere şi vin. Toată această abundenţă de hrană te conduce inerent la ideea că viaţa la Amarna era una bucolică şi că hrana oamenilor era una îndestulătoare, unde alimentele se găseau din belşug. Totuşi, după descoperirea şi analiza câtorva zeci de schelete umane, aparţinând foştilor locuitori în vârstă din oraşul Aketaton de la Amarna, s-au evidenţiat unele anomalii scheletice majore, specifice doar în cazul unor populaţii care suferă din cauza lipsei de hrană sau de carenţe vitaminice, ce duc, invariabil, la apariţia unor forme grave de malformaţii osoase, cauzate de o anemie cronică. Din câte se pare, nu toată lumea avea loc la masă în zona Amarna, din păcate, mulţi fiind cei care se alegeau doar cu munca.

Dintre cele (cel puţin) patru soţii ale faraonului Akenaton, cele mai cunoscute au fost: Prima Doamnă, marea regină *Nefertiti* şi cea de a doua Doamnă şi regina de rangul doi, *Kiya*. Dintre cei opt copii ai acestuia, cei mai cunoscuţi sunt Meritaten, Ankhesenpaaten (viitoarea soţie a faraonului Tutankhaten) şi, bineînţeles, Tutankhaten (Tutankhamun).

Bolile copilăriei

~ de Yasmin Dorina ~

Fiecare mamă încearcă din răsputeri să îşi protejeze copiii de boli, dar, uneori, acest lucru nu este posibil. Bolile copilăriei afectează majoritatea copiilor, mai ales atunci când ei fac parte dintr-o colectivitate (grădiniţă, şcoală).

Aceste boli este bine să fie făcute la timpul lor; există unii copii care nu trec prin această experienţă sau, dacă fac aceste boli, fac doar o parte ele, dar, din păcate, există alţii care se contaminează cu toate. Dacă acestea sunt făcute în copilărie, sunt mult mai uşor de suportat decât dacă ele erup la o vârstă adultă, deoarece pot aduce complicaţii nefericite.

Odată ce un copil a avut una dintre „bolile copilăriei", organismul lui capătă imunitate şi şansele de recidivă sunt extrem de scăzute.

Este foarte important să cunoaştem principalele caracteristici ale acestor boli, pentru a le identifica din timp şi a preveni eventualele complicaţii.

Există cinci boli contagioase, care sunt cele mai frecvente până la vârsta de 10 ani, dar, dintre toate, cea mai răspândită este pojarul.

Vaccinarea copiilor este cea mai bună cale de protecţie împotriva rujeolei, oreionului şi rubeolei. Şi cum majoritatea micuţilor sunt vaccinaţi, în prezent sunt tot mai puţini afectaţi de aceste boli.

Rujeola (Pojarul mare)

Rujeola este o boală virală foarte contagioasă, care survine prin epidemii, în general, la sfârşitul iernii şi începutul primăverii. Afectează mai ales copiii între 1 şi 3 ani, care nu sunt vaccinaţi. Rujeola se manifestă prin erupţie pe tot corpul, tuse şi febră. Este imunizantă şi se întâmplă extrem de rar ca o

persoană care a avut o dată pojar să facă boala şi a doua oară. O particularitate a rujeolei este aceea că organismul copilului poate păstra virusul viu timp de mai mulţi ani. Singura modalitate de combatere este vaccinarea.

Perioada de incubaţie a rujeolei este de 10 zile, înainte de apariţia primelor simptome.

Posibilitatea de molipsire este maximă în cele 3 zile care precedă apariţia bubiţelor (în perioada în care copilul are febră). Foarte important este ca persoana bolnavă să nu se apropie de vreo femeie însărcinată, deoarece există un risc foarte mare de o naştere prematură.

Copilul va fi contagios până la dispariţia totală a bubiţelor, de aceea este recomandată o izolare a bolnavului pe perioada maladiei. Pojarul se manifestă în primul rând prin febră foarte mare, nasul care curge, lacrimi şi tuse seacă. De asemenea, bolnavul este moleşit, fără poftă de mâncare. După câteva zile, de la febră apar mici bubiţe albe, în interiorul obrajilor, care dispar atunci când erupţia cutanată apare pe corp. Aceasta din urmă ţine în jur de o săptămână. Este vorba de bubiţele acelea roşu-închis, care apar mai întâi pe faţă, acoperind, treptat, tot corpul. Rujeola se vindecă între 10 şi 20 de zile de la apariţia primelor simptome.

Nu există un tratament care să vindece pojarul, boala trece de la sine. Este recomandat, însă, ca pacientul să stea în pat şi să bea multe lichide, mai ales atunci când are febră, pentru a evita deshidratarea. În afară de medicamentele pentru scăderea febrei sau pentru calmarea tusei, nu există alte leacuri împotriva rujeolei. În schimb, prevenirea prin intermediul vaccinării este cel mai bun remediu.

Vaccinul R.O.R. (rujeolă, oreion, rubeolă) se face copiilor de peste 1 an (chiar de la 9 luni, dacă copilul este dus la creşă). Se mai administrează un vaccin între 3 şi 6 ani, apoi unul pe la 10 ani.

Cu cât copilul este mai mare atunci când se îmbolnăveşte de rujeolă, cu atât este mai mare riscul de a face complicaţii (otite, laringite, bronho-pneumonii, encefalite). Aceste complicaţii pot să fie foarte grave şi să apară după câţiva ani de la in-

fecţia originală.

Scarlatina

Şi scarlatina este una dintre bolile contagioase ale copilăriei, mai puţin frecventă, chiar dacă este cauzată de o bacterie foarte răspândită (streptococul care cauzează şi angina). Perioada de incubaţie a bolii poate dura de la 1 la 5 zile, după care apar primele simptome. Pacientul are dureri de gât, amigdalele lui sunt umflate, are febră foarte mare, vomită şi resimte, uneori, dureri abdominale.

După perioada de incubaţie, apar puncte mici în regiunea inghinală, la subsuori, pe pliurile coatelor, care se întind, apoi, pe tot corpul. Erupţia provoacă mâncărimi, dar are o particularitate, şi anume, nu apare în regiunea gurii, aceasta rămânând palidă, de jur împrejur. Limba este uneori roşie şi acoperită de o secreţie albă. Erupţia dispare în 5 zile, dar pielea continuă să se cojească, timp de 2 săptămâni.

Este foarte important ca părinţii să meargă imediat la un medic, dacă suspectează copilul de scarlatină. Specialistul va prescrie tratamentul adecvat pentru evitarea apariţiei complicaţiilor.

Dacă pacientul are febră, trebuie să stea în casă şi este bine ca părinţii să îl tamponeze pe corp cu un burete cu apă călduţă. Este recomandat ca micuţul să bea multe lichide reci. De asemenea, dacă nu poate mânca din cauza durerilor de gât, este recomandat să i se dea piure şi supă, sau alte alimente uşor de înghiţit. Nu este obligatoriu ca pacientul să stea în pat, dar trebuie ţinut la căldură şi izolat, pentru a nu răspândi boala.

Copilul poate să meargă din nou în colectiv, după şapte zile de la apariţia bubiţelor, deoarece nu mai este contagios. Scarlatina nu este gravă, dar, dacă copilul este hipersensibil la bacterie, infecţia poate provoca complicaţii cardiace, inflamarea rinichilor (nefrită) sau a articulaţiilor (reumatism articular).

Varicela

Varicela (vărsatul de vânt) este o boală infecţioasă, însoţită de o erupţie violentă. Ea este imunizantă, adică nu poate fi

făcută şi a doua oară de cel care a contactat-o. Varicela poate apărea, în general, la copii între 2 şi 10 ani, provocând mâncărimi puternice din cauza bubiţelor pline cu lichid, care erup pe tot corpul. Durează aproximativ 12 zile. Virusul varicelei este acelaşi cu cel al Zonei Zoster.

O particularitate a vărsatului de vânt este aceea că erupţia nu apare într-un anumit loc, adică puteţi găsi bubiţe pe pielea capului acoperită cu păr, precum şi în palme, pe organele genitale sau chiar şi în gură. Perioada de incubaţie a varicelei durează în jur de 15 zile. Perioada de contaminare este de aproximativ 8 zile după apariţia primelor simptome. De la primele semne, bolnavul trebuie să stea izolat 10-15 zile, chiar dacă nu se simte rău. Erupţia apare brusc, pe tot corpul, după ce copilul a avut febră mai mică sau mai mare, timp de câteva zile. Bubiţele se usucă, lăsând o coajă, care va dispărea în 10 zile.

Părinţii trebuie să aibă grijă ca bubiţele de pe corpul sau faţa copilului să nu se spargă, pentru că ele pot lăsa mici cicatrici inestetice pe toată viaţa. Chiar dacă mâncărimea îi provoacă o suferinţă mare, bolnavul trebuie împiedicat să se scarpine. Nu e bine să rupă nici cojiţele. În acest scop, părinţii trebuie să taie unghiile copilului, iar la nevoie să-i acopere mâinile cu mici mănuşi improvizate, mai ales noaptea. Pentru a calma mâncărimile, medicul de familie poate prescrie medicamente sau loţiuni şi creme. Băşicile trebuie dezinfectate zilnic, cu un antiseptic care nu irită, prescris tot de medicul curant, până la apariţia cojilor.

În prezent, nu există un vaccin împotriva varicelei. Boala nu prea face complicaţii, poate doar în cazuri excepţionale, atunci când este vorba de suprainfecţii datorate scărpinării. De aceea, este foarte important ca pacientul să aibă mereu mâinile curate.

Oreionul

Este o boală virală, care afectează, în special, copiii mai mari de 3 ani şi pe cei de vârsta şcolară. Rareori apare la bebeluşi. Primele semne ale oreionului sunt febra, durerile de cap şi umflarea glandelor salivare. Oreionul ţine în jur de 5-

15 zile. Ca şi în cazul rujeolei, doar vaccinarea permite evitarea bolii.

Perioada de incubaţie a bolii este de 21 de zile. În primele zile, bolnavul are dificultate în a deschide gura, a mesteca şi a înghiţi. În majoritatea cazurilor, apare câte o umflătură dureroasă sub fiecare ureche şi sub maxilar, timp de aproximativ 3 zile. Pacientul trebuie să stea în pat, la căldură. Pentru a-i scădea febra şi a-i alina durerile, el trebuie să ia doar medicamente prescrise de medicul de familie, altfel putând risca complicaţii grave. Cu cât copilul este mai mare, cu atât este mai mare riscul de apariţie a complicaţiilor. Chiar dacă sunt rare, acestea sunt periculoase şi pot duce la meningită, encefalită şi chiar pierderea auzului.

Rubeola (Pojarul mic)

Rubeola este o maladie virală, greu de recunoscut, care trece, deseori, neobservată, deoarece are puţine simptome. Boala durează în jur de o săptămână. Perioada de incubaţie a pojarului mic este de 15 zile, înainte de apariţia primelor simptome. Perioada de contaminare este de aproximativ 8 zile după apariţia bubiţelor. Bolnavul are febră 2-3 zile, după care apare şi o erupţie pe tot corpul, însoţită de inflama-rea ganglionilor. Petele sunt roşii şi arată ca nişte pişcături de urzică. Pacientul trebuie să stea în casă până la dispariţia petelor şi poate lua paracetamol, pentru scăderea febrei.

Boala nu este periculoasă pentru copii şi nu dă complicaţii. Afectează, însă, foarte grav, femeile însărcinate, deoarece are consecinţe nefaste asupra fătului. Medicii recomandă în toate cazurile întreruperea sarcinii, deoarece riscul de malformaţie este de aproape 100%. Pentru a evita această situaţie, este recomandat gravidelor să facă teste, în mod sistematic, la începutul sarcinii. Şi asta pentru că, de multe ori, la mamă, boala nu dă niciun simptom, dar devine fatală pentru sarcină.

Pentru grăbirea vindecării bubiţelor, se recomandă un decoct 10% sau tinctură 20% din gălbenele, rostopască, flori de coada şoricelului, mărul lupului, pelin şi coajă de stejar, în părţi egale. Cu acest amestec se fac badijonări locale şi se pun

comprese. Corpul poate fi spălat cu un burete înmuiat în decoct. Se poate folosi şi un unguent din acelaşi amestec, sau de propolis.

Fie ca Allah subhanahu wa ta'ala să ne uşureze în astfel de cazuri şi nu numai, aducându-ne răbdarea de care avem nevoie, sporindu-ne încrederea în El, Preaînaltul, şi recunoscând că fără El, subhanahu wa ta'ala, nimic nu este!

Amin!

Sănătate multă tuturor copilaşilor!

Minunatul Egipt

~ de Mariam Oana ~

Egiptul, cunoscut şi sub numele de *„Darul Nilului”*, este leagănul unei civilizaţii străvechi, deosebit de fascinante, ale cărei taine au rămas ascunse până în ziua de azi.

Este situat în partea de nord-vest a Africii, ţărmurile sale fiind spălate de Marea Mediterană la nord şi de Marea Roşie la est. Ţara are o climă subtropicală, cunoscând diferenţe semnificative între anumite zone ale ţării şi a Alexandriei, fiind afectată şi de clima mediteraneană.

Întreaga istorie şi tradiţiile ţării sunt strâns legate de unul dintre cele mai lungi fluvii din lume, Nilul.

Pe valea sa, care coboară printre maluri înalte şi stâncoase, s-a construit o măreaţă civilizaţie, aceea a Egiptului Antic, de la care s-au păstrat până în zilele noastre, minunate monumente, admirate de vechii romani şi greci.

Nu doar arta egipteană şi monumentele sale colosale au atras prin frumuseţea şi splendoarea lor enigmatică, ci şi cultura, înţelepciunea egipteană au rămas marcante.

Egiptul este, astfel, deţinătorul unei comori neasemuite, alcătuite din monumente şi situri antice, al unei culturi moderne şi vii, un spaţiu în care poţi să regăseşti trecutul faraonilor, priveliştea tulburătoare a deşertului şi a recifelor de corali.

Bucătăria egipteană

Bucătăria egipteană este una de tip mediteranean şi foloseşte verdeţuri şi legume specifice văii fertile a Nilului. Are o mâncare nesofisticată, care se bazează, în principal, pe o fasole specifică zonei (ful) şi orez (arz), gătite, de regulă, cu diferite tipuri de seminţe sau legume, iar într-o mică măsură, cu carne.

Este una dintre cele mai conservatoare bucătării din lume, Egiptul Antic şi Egiptul actual fiind foarte asemănătoare în ceea ce priveşte felurile servite.

Turcia şi-a pus amprenta foarte mult asupra bucătăriei egiptene, datorită dominaţiei de peste trei sute de ani.

Peştele şi fructele de mare se folosesc destul de des, însă nu se recomandă consumarea celui din Nil, din cauza toxicităţii crescute a fluviului. O specialitate egipteană este carnea de ţipar (ti'baan), care se vinde pe stradă, prăjită.

Ful Medames (fasole neagră, făcută la cuptor) este mâncarea naţională a Egiptului şi se serveşte, în special, la micul dejun. Egiptenii sunt mari consumatori de ciorbă (shorba), care se consumă la orice oră a zilei; multe având la bază linte sau mazăre, la care se adaugă lămâie.

Pâinea (aysh) este foarte importantă şi iubită de egipteni, nelipsind de la nicio masă, ea având tradiţii istorice, în Egipt.

Mâncarea egipteană foloseşte foarte mult chimen şi coriandru, care dau o savoare specifică preparatelor. Usturoiul, menta şi pătrunjelul sunt, la rândul lor, condimente foarte des întâlnite între felurile de mâncare specifice zonei.

بسم الله الرحمن الرحيم

Supă cu cus-cus

Ingrediente:

- cus-cus
- 2 l de supă de pui/vită
- 1 lingură de unt
- sare
- piper

Mod de preparare:

1. Se topeşte untul într-o oală, apoi se adaugă cus-cus-ul şi se amestecă, până când se prăjeşte uşor.
2. Se adaugă supa fierbinte şi se lasă să fiarbă timp de 15 minute, la foc potrivit.
3. Se mai lasă timp de 10 minute, acoperite cu un capac, după care se adaugă sare şi piper, după gust.
4. Se serveşte fierbinte, în cești de supă.

بسم الله الرحمن الرحيم

Fatteh cu pui

Ingrediente:

- 1 piept de pui,
tocat bucăţi mărunte
- pâine arăbească (lipie)
- tahinie
(pastă cu ulei de susan)
- 500 g de iaurt
- usturoi (praf)
- boia de ardei iute
- sare, piper, foi de dafin
- 1 lămâie
- 2-3 linguri de ulei de măsline

Mod de preparare:

1. Bucăţelele de piept de pui se pun la fiert, în apă cu condimente (sare, piper, foi de dafin, boia de ardei).
2. Se rupe lipia bucăţele şi se pune la prăjit, în uleiul încins.
3. Se amestecă iaurtul cu tahina, praf de usturoi şi lămâie după gust, până se obţine un sos.
4. Pâinea prăjită se aşează pe un platou, peste ea se pune puiul, iar peste el se pune sosul.
5. Se prăjesc 2 linguri de boia de ardei şi se adaugă peste compoziţia de pe platou.

بسم الله الرحمن الرحيم

Orez în stil egiptean

Ingrediente:

- 1 cană de orez
- ½ cană de tăiţei fini/fidea
- 3 căni de supă de pui/vită
- 2 căni de macaroane mici
- 1 cană de linte fiartă
- 1 cană de năut fiert
- 3 căţei de usturoi
- 2 căni de bulion
- 4 linguri de oţet
- ulei
- sare
- piper

Mod de preparare:

1. Se pisează căţeii de usturoi şi se pun la prăjit în puţin ulei. După ce se rumenesc, se adaugă oţetul, lăsându-se să se evapore tăria lui, apoi, se pune bulionul, puţină sare şi piper şi se lasă să fiarbă la foc mic, până se îngroaşă puţin.
2. Separat, într-o oală, se prăjesc tăiţeii în puţin ulei.
3. Când tăiţeii capătă o culoare roşiatică, se adaugă orezul spălat şi supa de carne. Se acoperă şi se lasă la foc mic, până scade toată apa.
4. Între timp, se fierb macaroanele, în puţină apă cu sare.
5. Când totul este gata, se unge o tavă cu puţin ulei, apoi se adaugă un strat de orez cu tăiţei, lintea, macaroanele, năutul şi, la sfârşit, alt strat de năut.
6. Se serveşte atât cald, cât şi rece.

بسم الله الرحمن الرحيم

Zaalouk (Salată egipteană de vinete)

Ingrediente:

- 1 kg de vinete
- 250 g de roşii bine coapte şi tăiate cubuleţe
- 1 linguriţă de paprika
- 3 căţei de usturoi, tocaţi mărunt
- zeama de la o lămâie
- 1 ardei iute, roşu, curăţat de seminţe şi tocat
- 4 linguri de ulei de măsline
- sare, piper negru măcinat
- pentru ornat: o lămâie feliată, măsline negre, mentă

Mod de preparare:

1. Se spală vinetele şi se pun la cuptor, la 160°, timp de 45 de minute. După ce s-au copt, se lasă să se răcească puţin şi se decojesc.
2. Se taie vinetele cubuleţe, apoi se pun într-o cratiţă, împreună cu uleiul de măsline, roşiile, paprika, puţină sare şi piper, ardeiul iute şi usturoiul. Se gătesţe totul la foc mic, timp de 30 de minute.
3. La sfârşit, se adaugă zeama de la lămâie şi se amestecă bine.
4. Salata se serveşte călduţă, ornată cu feliuţele de lămâie, măslinele şi menta proaspătă.

Prăjitură egipteană cu nucă şi caramel

Ingrediente:

- 9 albuşuri de ou
- 12-13 linguri de zahăr
- 3 linguri de făină
- 120 g de nucă prăjită şi sfărâmată
- 130 g de nucă măcinată
- 1 budincă de vanilie cu gust de migdale
- 50 g de unt
- 2 gălbenuşuri de ou
- 500 ml de lapte
- 500 ml de frişcă
- 150 g de zahăr
- 1 zahăr vanilat
- 1 praf de copt

Mod de preparare:

Pentru foi:

1. Se bat albuşurile spumă, după care se adaugă 3 linguri de zahăr şi se bat din nou, până când se întăresc albuşurile.
2. Se amestecă 1 lingură de făină cu nuca măcinată şi se adaugă la albuşurile bătute spumă. Se pune şi puţin praf de copt.
3. Într-o tavă, se pune foaie de copt şi se unge cu puţin unt, apoi se întinde compoziţia făcută şi se dă la cuptor timp de 30 minute, până când se rumeneşte.
4. La fel se procedează şi cu celelalte două foi.

Pentru compoziţie:

1. Se caramelizează 150 g de zahăr la foc mic, fără a se amesteca. Apoi, zahărul caramel se pune într-o farfurie şi se lasă să se răcească.

2. Se prepară budinca, amestecându-se praful dintr-un plic cu 3-4 linguri de zahăr şi 500 ml de lapte. Se lasă să se răcească, apoi, se adaugă zahăr vanilat şi 2 gălbenuşuri de ou.

3. Zahărul caramel răcit se ia de pe farfurie şi se macină.

4. Se bate bine frişca, se adaugă caramelul măcinat şi nuca prăjită şi sfărâmată.

5. Se pune o foaie, crema de vanilie, frişcă, apoi altă foaie, cremă de vanilie, frişcă şi la final altă foaie.

6. Se ornează cu frişcă după plac.

Poftă bună!

Dicţionar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinităţi, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Uthaymin afirmă că însuşi numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum şi măreţele Atribute (al căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinităţii, împreună cu negarea opoziţiilor acestora. Atributele Divinităţii sunt atributele perfecţiunii. Numele şi Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecţiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah – Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Alam, Allah ştie cel mai bine

Aid, sărbătoare

Aleihi sallam, Pacea fie asupra lui; această expresie se pronunţă după ce menţionăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam") sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail) etc.

Alhamdulilleh, mulţumiri lui Allah

Amin, suplicaţie (dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus". De obicei, este rostit cu voce tare în Rugăciuni

Ansari, termen islamic pentru «ajutoare». El derivă de la locuitorii oraşului Medina, care l-au ajutat pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi pe muhajerini (emigranţi), la sosirea în oraş

Astaghfirullah, Cer iertare lui Allah; face parte din dhikr Allah. Un musulman spune această expresie mai tot timpul, chiar şi atunci când vorbeşte cu o altă persoană. Când un musulman se abţine de la a face rău, sau chiar şi atunci când vrea să demonstreze că el este nevinovat într-un incident, el foloseşte această expresie

Awrah, părţi ale corpului, care trebuie ferite de privirile altora (spre exemplu, picioarele unei femei fac parte din awrah)

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Da'iyah, persoană care cheamă la Islam

Dua, suplicaţie, Rugăciune personală, adresată lui Allah subhanahu wa ta'ala

Fajr, prima dintre cele cinci Rugăciuni obligatorii; este Rugăciunea de dinainte de răsăritul soarelui

Fard, plural **Fara'id**, îndatorire religioasă obligatorie

Fath Al-Bari, cea mai valoroasă culegere de comentarii, referitoare la *Sahih Bukhari*

Fatwa, verdict juridic, în conformitate cu legea islamică. Un savant sau un grup de savanţi emite o «fatwa» atunci când el/ei ajung la un verdict privind o problemă şi apoi urmaşii lor vor respecta verdictul dat de aceştia

Fitna, încercări şi teste cu privire la credinţa unui musulman

Fitra, starea naturală sau instinctul unei persoane, al unui animal sau al unui lucru; este folosit de Sharia pentru a face referire la legile care completează sau promovează un anumit instinct

Fujur, nelegiuire

Ghusl, abluţiunea cea mare, îmbăierea generală (după întreţinerea de relaţii intime, după terminarea perioadei de menstruaţie etc.)

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă *relatare*, *spuse*, *discurs*; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi modalitatea în care el s-a comportat în anumite situaţii

Haram, (1) interzis; antonimul cuvântului *Halal*. (2) numele Moscheii din Mecca – *Masjid Al-Haram*

Hasan, (1) bun, acceptabil; utilizat pentru a indica autenticitatea unor relatări în hadith. (2) numele nepotului Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi fiul lui Ali, radhi Allahu anhu. De asemenea, scris ca Hassan

Ihram, starea de puritate, de sacralitate, pe care o adoptă musulmanul, atunci când împlineşte Hajj sau Umra; constă din două

bucăţi de material: una dintre acestea se înfăşoară în jurul brâului, iar cu cealaltă se acoperă umărul drept, fără a se acoperi umărul stâng şi capul (este numai pentru bărbaţi)

InshaAllah, numai dacă Allah voieşte

Iqama, chemarea de începere a Rugăciunii

Isha, a cincea Rugăciune obligatorie, Rugăciunea de noapte

Isnad, lanţ (şir) de relatatori

Jahiliyya, perioada preislamică

Jazak Allahu Khair, plural **Jazakom Allahu Khairan**, cea mai bună şi cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulţumeşte altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!”

Maghrib, a patra Rugăciune obligatorie, Rugăciunea de la apusul soarelui

Mahram, bărbat cu care o femeie nu se poate căsători, datorită gradului de rudenie (frate, tată, unchi etc.); de asemenea, soţul unei femei este mahram pentru ea

Makruh, fapte displăcute, menţionate în Coran şi în Sunna

Muhajirini, persoane care au fugit (siliţi să plece) din Mecca spre Medina, care era, în acel timp, locuită de politeişti

Munafiqun, făţarnici, ipocriţi; este, de asemenea, şi numele unei sure din Coran

Mushrik, plural **Mushrikini**, păgân, politeist, închinător la idoli, necredincios în Unicitatea lui Allah subhanahu wa ta'ala

Mustahab, o formă recomandată de adoraţie sau de acţiune. Făcând o activitate mustahab, musulmanul va fi recompensat de Allah subhanahu wa ta'ala, iar dacă nu face o activitate mustahab, nu va fi considerat păcat; de exemplu, citirea zilnică a Coranului

Nafl, opţional

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulţumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulţumit de ei/ele

Raka, plural **rakaat**, unitate de Rugăciune

Qiyam Al-Layl, Rugăciune voluntară, recomandată în timpul nopţii, efe ctuată între Rugăciunile de Isha şi Fajr

Sadaqa, caritate

Salafi, cei care îi urmează pe predecesorii pioşi; persoane evlavioase, care cred şi aplică fără ezitare tot ceea ce au spus Allah subhanahu wa ta'ala şi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea şi binecuvântarea lui Allah

fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunţarea numelui Profetului Mohammed

Sahih, (1) autentic (şirul celor mai veridici relatatori), corect; (2) culegere de ahadith

Sahihayn, cele două culegeri de ahadith, Sahih-uri

Sharia, legea cu privire la comunitatea islamică

Sheheda/Shehedeten, mărturisirea că nu există altă divinitate în afară de Allah şi mărturisirea că Mohammed este supusul şi Trimisul Lui

Sheikh, bătrân respectabil, savant

Siwak, bucăţică din creanga unui arbore special, folosită de musulmani pentru curăţarea dinţilor

Sunan Al-Rawaatib, sunna muakkada, sunna accentuată

Taqwa, evlavie; este obiectivul principal în adorarea lui Allah Preaînaltul, iar aceasta se poate distinge în mod special atunci când ţinem postul lunii Ramadan. În Coranul cel Nobil, întâlnim acest cuvânt de 151 de ori

Tawaf, ritualul de înconjurare a Ka'abei, de 7 ori, în timpul Hajj-ului şi Umrei

Tăfsir, explicaţii asupra versetelor din Coran

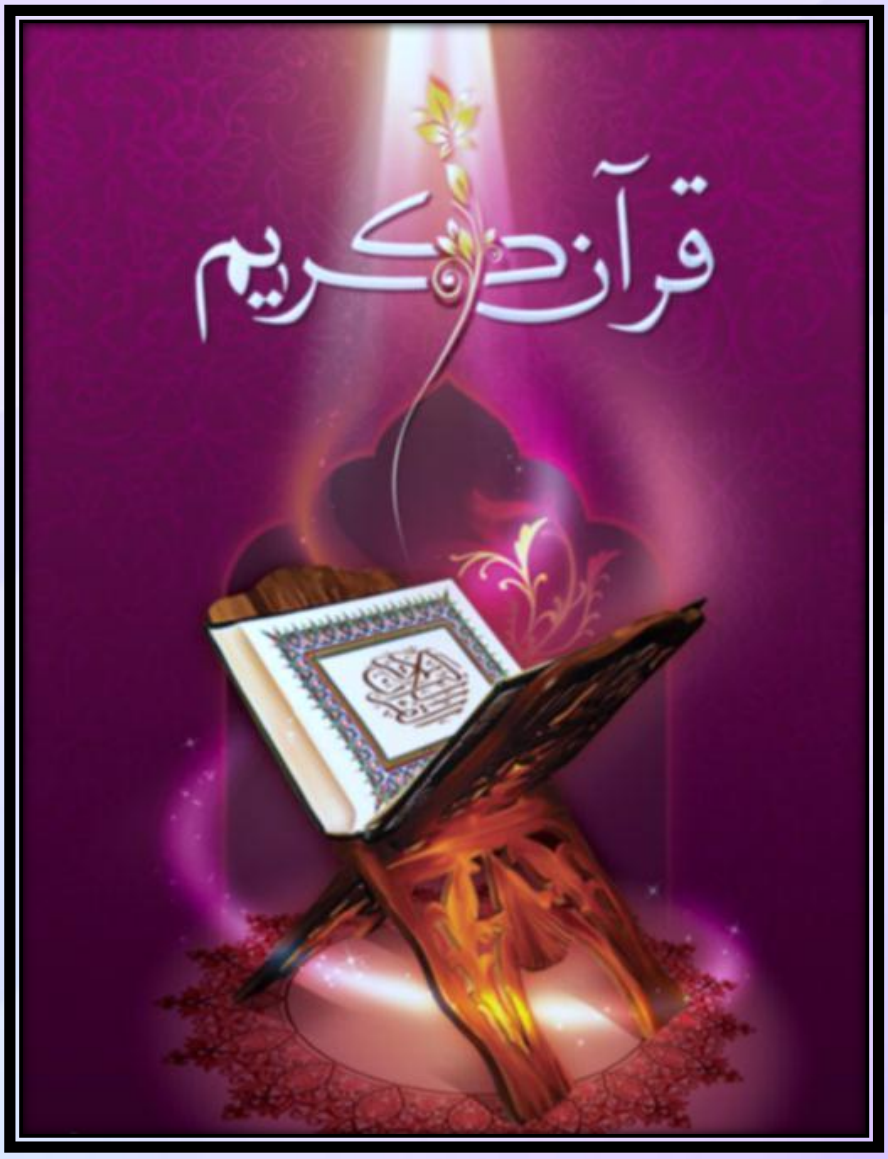

Ulamma, plural **Ulemma**, derivat din cuvântul *Alim*, însemnând învăţaţi musulmani, savanţi

Umra, ritual islamic opţional, care se desfăşoară la Mecca, în orice moment al anului

Wahi, locul revelării Coranului cel Nobil

Wudhu, abluţiune; este ritualul de purificare pentru Rugăciune şi pentru citirea Coranului

Reguli transliterare

ا scris (în funcţie de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ş - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - **‘a** - gros (bold)

ع (cu fetha) scris - **‘aa** - gros (bold)

ع (cu damma) scris - **‘au** - gros (bold)

غ scris - gh - normal, subliniat

ف scris - f - normal

ق scris - **q** - gros (bold)

ك scris - k - normal

ل scris - l - normal

م scris - m - normal

ن scris - n - normal

ھـهـه scris - h - normal

ة la sfârşitul cuvântului, scris - h - normal

و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal

ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, şi dacă are şedde, se scrie **yy**

ء scris - ‘ - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenţie!** Litera «**e**» - care apare în transliterare, este un **„e” “DESCHIS”** - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

SURAT AL-'A'LA

(Meccană [8]; 19 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Deci îndeamnă, întrucât îndemnarea
este spre folos.
Cel ce se teme [de Allah] se lasă îndemnat,
Dar se fereşte cel nelegiuit,
Care va arde în focul cel mai mare,
În care nici nu va muri, nici nu va trăi
[o viaţă uşoară].
Va izbândi cel ce se curăţeşte
Şi numele Domnului său îl pomeneşte
şi face Rugăciunea.
Dar voi alegeţi viaţa din această lume,
Însă Viaţa de Apoi este mai bună
şi este dăinuitoare.

Jazakom Allahu Khairan

ANNISAA
Frumusețe & Valoare